один раз спробувати — це все, що тобі потрібно...

НЕОНОВІ БОГИ

НЕВИМОВНО ГАРЯЧЕ!
Entertainment Weekly

КЕЙТІ РОБЕРТ

Від авторки бестселерів за версією *The New York Times* та *USA Today*

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

один раз спробувати — це все, що тобі потрібно...

НЕОНОВІ БОГИ

НЕВИМОВНО ГАРЯЧЕ!
Entertainment Weekly

КЕЙТІ РОБЕРТ

Від авторки бестселерів за версією *The New York Times* та *USA Today*

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

КЕЙТІ РОБЕРТ

НЕОНОВІ БОГИ

РОЗДІЛ 1

ПЕРСЕФОНА

— Як же я ненавиджу ці вечірки.

— Краще б матері цього не чути.

Кидаю погляд через плече на Психею.

— Ти ж також їх не зносиш.

Я вже втратила лік заходам, на які мати затягувала нас упродовж останніх років. Для неї це — наче гонитва за черговою перевагою, черговою фігуркою в шаховій партії, правила якої відомі лише їй. Певно, було б легше це витримувати, якби я не відчувала себе однією із цих самих фігурок.

Психея підходить до мене та злегка підштовхує плечем.

— Так і знала, що знайду тебе тут.

— Це просто єдине тут місце, яке я можу стерпіти.

Навіть попри те, що, по суті, галерея статуй є власне втіленням пихи, це відносно проста зала — якщо сяйливу мармурову підлогу й вишукані сірі стіни можна назвати простими, — у якій колом стоять тринадцять постаментів на повний зріст. Кожен зображає одного з Тринадцятьох правителів Олімпу. Блукаючи по фігурах поглядом, я мовчки їх перелічую — Зевс, Посейдон, Гера, Деметра, Афіна, Арес, Діоніс, Гермеса[1], Артеміда, Аполлон, Гефест, Афродита, — перш ніж повернутися до останньої статуї. Від очей її приховує чорна вуаль, що сягає підлоги й стелиться шлейфом навколо основи постаменту. Проте навіть через тканину не можна не помітити його широких плечей і гострих пік корони, що прикрашає чоло. Мої руки так і сверблять зірвати цей покров, щоб нарешті побачити його обличчя.

Аїд.

За кілька швидкоплинних місяців я нарешті відвоюю свою свободу, втечу із цього міста й більше не повернуся. У мене не буде іншого шансу дізнатися, який вигляд має привид Олімпу.

— Чи не дивно, що вони так і не знайшли йому заміни?

Психея пирхає.

— Скільки разів ми вже порушували цю тему?

— Та годі тобі. Ти ж і сама знаєш, що це дивно. Вони — Тринадцятеро, яких насправді лише дванадцять. Аїда вже давно з ними немає.

Аїд — правитель Нижнього міста. Принаймні був ним колись. Це спадковий титул, а вся їхня династія вже давно вимерла. Наразі Нижнє місто технічно підпорядковується Зевсу, як і вся решта, але з того, що мені доводилося чути, він на той бік річки ніколи й носа не потикає. Здолати Стікс важко з тієї ж причини, що й покинути Олімп: кажуть, що кожен крок відчуватиметься так, ніби твою голову розколюють навпіл. Ніхто добровільно на таке не здатен. Навіть Зевс.

Особливо зважаючи на те, що жителі Нижнього міста навряд чи кинуться виціловувати йому дупу так само, як це роблять тут, у Верхньому. Тож навіщо упрягатися у весь цей дискомфорт — і нічого не отримати натомість? Не дивно, що Зевс уникає тієї місцини, як і всі ми.

— Аїд — єдиний, хто ніколи не навідував Верхнього міста. Гадаю, він відрізнявся від решти.

— Ні, не відрізнявся, — категорично заперечує Психея. — Легко собі таке уявити, коли його вже нема, та й титулу його також. Але всі Тринадцятеро однакові, навіть наша матір.

Вона має рацію — я знаю, що це так, — проте не можу втриматися, щоб не пофантазувати. Я простягаю руку, але зупиняюся, не даючи пальцям торкнутися обличчя статуї. Мною просто керує хвороблива цікавість до цієї мертвої спадщини, а *це* не варте тих проблем, що можуть спіткати мене, якщо я піддамся спокусі й зірву таємничу вуаль. Тож я опускаю руку.

— Що задумала наша мати цього разу?

— Не знаю. — Психея зітхає. — От би Каллісто була тут. Лише *вона* вміє їй протистояти.

Наша мати — Деметра, і коли нас заштовхнули в цей сяйливий світ Тринадцятьох, я та три мої сестри навчилися пристосовуватися кожна по-своєму. Бо все тут таке яскраве й екстравагантне, що спочатку можна й не помітити, яке воно гниле зсередини. Тут або адаптуєшся, або тонеш.

Я взяла на себе роль чемної доньки, що завжди слухається, і завдяки цьому у Психеї є можливість тихенько займатися своїми справами, не привертаючи до себе уваги. Еврідіка з погано прихованим відчаєм чіпляється за будь-який прояв життя чи веселощів. А Каллісто? Каллісто ж протистоїть матері із силою та завзяттям гладіаторки. Вона радше зламається, аніж прогнеться, і тому мати дозволяє їй не відвідувати цих обов’язкових заходів.

— Це на краще. Якщо Зевс почне підбивати до неї клинці, вона може йому й зацідити. Тоді не обберемося проблем.

Єдиний мешканець Олімпу, який може дозволити собі вбити когось, не зіткнувшись з наслідками — начебто — це знову ж таки Зевс. Уся решта має дотримуватися законів.

Психея здригається.

— Він щось дозволяв собі з тобою?

— Ні, — хитаю головою, все ще споглядаючи статую Аїда. Ні, Зевс не чіпав мене, проте на останніх декількох прийомах, які ми обоє відвідували, я постійно ловила на собі його погляд. Саме тому сьогодні навіть спробувала уникнути заходу, але мати все одно практично виштовхала мене за двері, змусивши супроводжувати її. Привернути увагу цього чоловіка — не до добра. Бо це завжди призводить до однакового результату: жінки залишаються зломленими, а Зевс, закінчивши з ними, живе собі далі, як нічого не бувало — не отримуючи натомість навіть негативних заголовків у пресі. За ці роки проти нього було висунуто одне-єдине офіційне звинувачення, але й те більше нагадувало цирк, бо зрештою жінка зникла ще до того, як справа дійшла до суду. Найоптимістичніший сценарій припускає, що

вона якимось чином спромоглася втекти з Олімпу; більш реалістичний — що поповнила список Зевсових жертв.

Тож ні, краще уникати його за будь-яку ціну.

І робити це було б значно легше, якби моя мати не була однією з Тринадцятьох.

Знайомий звук клацання підборів, що спритно наближаються, відлунюючи на мармуровій підлозі, змушує моє серце прискоритися. Мати завжди крокує так, наче йде на битву. На секунду я серйозно роздумую, а чи не сховатися мені за завуальованим постаментом Аїда, проте відкидаю цю ідею ще до того, як Деметра з’являється у дверях галереї. Хованки лише відтягнуть неминуче.

— Он ви де.

Сьогодні вона вбрана в сукню насиченого зеленого відтінку, що облягає її фігуру й підкреслює образ Матінки-землі, яка не дає місту голодувати. Їй до вподоби, коли люди бачать тільки лагідну усмішку й простягнуту руку допомоги, не помічаючи, що за ними ховається жінка, здатна з радістю розчавити будь-кого, хто стане на заваді її амбітним планам.

Мати зупиняється навпроти постаменту своєї тезки — Деметри. Її статуя вирізняється розкішними формами, які підкреслює сукня вільного крою з подолом, по краю якого ростуть квіти. Такі ж квіти можна помітити на її оповитому вінком чолі. Вона усміхається так, наче знає всі секрети всесвіту. Часом я ловлю матір на спробах скопіювати цей вираз обличчя.

І зараз її вуста вигнулися, проте усмішка не сягає очей, погляд яких вона скеровує на нас.

— Ви маєте спілкуватися з іншими гостями.

— У мене голова болить. — Я використовую ту саму відмазку, яку вже називала сьогодні в спробах уникнути вечірки. — Психея просто підійшла пересвідчитися, що зі мною все гаразд.

— Хм-м-м, — хитає мати головою, — ви обидві стаєте такими ж безнадійними, як і ваші сестри.

Якби я знала, що треба бути безнадійною, аби уникнути її настирних втручань у моє життя, з радістю обрала б таку роль замість тієї, що

граю. Зараз звертати зі шляху вже пізно, проте від перспективи повернутися на вечірку мій вдаваний головний біль одразу починає набувати рис справжнього.

— Я сьогодні піду раніше. Боюся, як би не дійшло до мігрені.

— Ні в якому разі. — Вона промовляє це достатньо м’яко, проте в її голосі чути сталеві нотки. — Зевс бажає поговорити з тобою. Немає причин змушувати його чекати.

Мені на думку спадає одразу з десяток, та я знаю, що мати не дослухається до жодної з них. І все ж не спробувати не можу.

— Знаєш, кажуть він убив усіх своїх трьох дружин.

— Що, безумовно, менш клопітно, аніж розлучення.

Я лише кліпаю очима, не в змозі зрозуміти, чи вона жартує.

— Мамо…

— Ой, та розслабся. Ти така напружена. Довіртеся мені, дівчата. Я знаю, що роблю.

Моя мати, вірогідно, є найрозумнішою з відомих мені людей, проте ми з нею прагнемо різних речей. Менше з тим, ухилитися не вдасться, тож ми з Психеєю покірно покидаємо залу, слідуючи за нею. На мить мені ввижається, ніби я відчуваю погляд мармурового Аїда на своїй спині, проте це лише фантазія. Аїд — це мертвий титул. І навіть якби то було не так, сестра має рацію: він був би не кращий за решту.

Вийшовши з галереї статуй, ми опиняємося в довгому коридорі, що веде назад до вечірки. Як і все у вежі Додона[2], він видається величезним, надмірним і марнотратним. Принаймні вдвічі більшим, аніж потрібно, як і височезні двері, повз які ми проходимо. По обидва боки вони обрамлені темно-червоними шторами, підв’язаними посередині, що звисають аж до самої підлоги — чергова нотка екстравагантності, якої цьому місцю аж ніяк не бракує. Здається, ніби крокуєш палацом, а не хмарочосом, що височіє над Верхнім містом. Бо ж не приведи небо комусь бодай на секунду забути, що Зевс у нас тут за короля. Мене щиро дивує, що він не розгулює вбраний у таку саму корону, як і його статуя-тезка.

Банкетна зала теж вражає пафосом. Це величезна кімната, одна стіна якої повністю скляна. Вікна і двері по той бік ведуть на терасу, з якої

відкривається вид на місто. Ми перебуваємо на найвищому поверсі вежі, тож краєвид справді вражає. Звідси видно майже все Верхнє місто й ріку Стікс, що з такої висоти здається суцільною звивистою темрявою. А по той бік од неї? Нижнє місто. Звідсіля воно майже не відрізняється від Верхнього, проте для нас та територія така недосяжна, що, як на мене, з тим самим успіхом вона могла б простиратися на Місяці.

Сьогодні двері до тераси зачинені, аби холодний зимовий вітер не завдавав нікому дискомфорту. Замість краєвиду видно лиш темряву, через яку вся зала відображається у склі, наче у спотвореному дзеркалі. Гості вдягнуті у все найкраще, навколо виграє веселка з дизайнерських суконь і смокінгів, тут і там виблискують невиправдано дорогі коштовності й інші прикраси. Натовп рухається, мов хворобливий калейдоскоп, змішуючись, перешіптуючись, розповсюджуючи прекрасну отруту своїми нафарбованими вустами. Все це нагадує мені кімнату кривих дзеркал. Хай би яке красиве було відображення в них, воно — не те, чим здається.

Решту стін прикрашають гігантські портрети дванадцятьох членів Тринадцяти. За старовинною олімпійською традицією вони намальовані олією. Ніби Тринадцятеро — справді уявляють себе монархами. Подекуди художник явно дозволив собі пофантазувати. Більш юна версія Ареса, до прикладу, взагалі не схожа на нього самого. Вік, звісно, накладає свій відбиток, проте його підборіддя ніколи не було таке квадратне, а плечі — аж такі широкі. Митець також зобразив його з величезним мечем у руці, хоча мені достеменно відомо, що нинішній Арес посів своє місце завдяки покорі, а не воєнним звитягам. Хоча з такої історії, певно, шедевра не намалюєш.

Треба бути вельми специфічними людьми, щоб спромогтися пліткувати, інтригувати й зраджувати під пильним наглядом власних портретів, але серед Тринадцятьох не бракує подібних чудовиськ.

Мати з легкістю просувається крізь натовп, почуваючись у своїй стихії серед інших акул. Вона обіймає посаду Деметри вже майже десять років і є однією з найновіших членкинь Тринадцятьох, утім

поводиться так, наче була народжена в цих колах, а не обрана голосуванням, як і решта Деметр до неї.

Гості розступаються на її шляху, і я, просуваючись за нею крізь барвистий вирій, відчуваю на собі їхні очі. Ці люди можуть нагадувати павичів з усім своїм екстравагантним вбранням, проте їхні погляди пронизують холодом і безжальністю. В цьому місці у мене немає друзів — є лиш люди, що жадають використати мене, аби здобути більше влади. Я засвоїла цей урок давно й жорстко.

Ще кілька людей розступаються перед моєю матір'ю, і мені відкривається вид на ту частину зали, яку я зазвичай всіляко уникаю під час цих вечірок. Там встановлений справжнісінький трон — вишукана річ із золота, срібла й міді. Його масивні ніжки вигинаються, переходячи в підлокітники, а спинка розширюється, створюючи ілюзію грозової хмари. Ця річ видається такою ж небезпечною та наелектризованою, як і її власник — і йому точно не хочеться, щоб бодай хтось про це забував.

Зевс.

Якщо Олімпом керують Тринадцятеро, то ними самими керує Зевс. Його посада передається у спадок із покоління в покоління ще від часів заснування міста. Наш нинішній Зевс обіймає її вже декілька десятиріч — відтоді як перейняв її тридцятилітнім.

Зараз йому близько шістдесяти. Напевно, Зевса можна назвати привабливим, якщо комусь до вподоби великі білі чоловіки з широкими грудьми, сивими бородами й гучним сміхом. У мене від нього шкіра вкривається сиротами. Щоразу, як він дивиться на мене своїми вицвілими блакитними очима, я почуваюся, ніби тварина на аукціоні. Хоча ні, навіть не тварина. Радше симпатична ваза, чи, скажімо, статуетка. Щось, чим можна *володіти*.

А якщо симпатична ваза ламається, то замість неї можна запросто придбати іншу. Принаймні, якщо ти Зевс.

Мати пригальмовує, змушуючи Психею відступити на декілька кроків, та бере мене за руку. Вона стискає її достатньо сильно, аби я зрозуміла, що це попередження — поводься як належить, — але до *нього* звертається усміхаючись.

— Дивись, кого я знайшла!

Зевс простягає руку, і мені не лишається нічого іншого, окрім як покласти свою долоню в його та дозволити йому поцілувати кісточки моїх пальців. Його вуста притискаються до моєї шкіри на якусь мить, але все одно маленькі волоски на моїй потилиці встають дибки. Коли ж він нарешті відпускає мене, я ледь стримую бажання витерти долоню об сукню. Все в мені кричить, що я в небезпеці.

Бажання розвернутися й побігти щодалі звідси дуже сильне, проте я змушую себе встояти на місці. Однаково, далеко мені не втекти. Не з власною матір’ю на шляху. І не із цим блискучим натовпом, що, наче зграя стерв’ятників, яка відчула запах крові, спостерігає, як розгортається наша мізансцена. Цей контингент понад усе обожнює драму, а влаштована Деметрі й Зевсу сцена доведе мене до таких наслідків, з якими я воліла б не стикатися. В *найкращому* разі це розгнівить мою матір. В найгіршому — моє ім’я опиниться в усіх жовтих заголовках, що призведе до ще більших проблем. Краще вже плисти за течією, допоки не зможу накивати п’ятами звідси.

Зевс посміхається занадто теплою посмішкою.

— Персефоно. Ти сьогодні як ніколи чарівна.

Моє серце б’ється, наче пташка, що намагається вилетіти зі своєї клітки.

— Дякую, — белькочу я. Мені треба заспокоїтися та взяти себе в руки. Зевс має репутацію чоловіка, який із задоволенням вибиває з колії слабшого опонента. Тож я не потішу його, давши зрозуміти, що він мене лякає. Тільки це наразі мені підвладне, і я не маю наміру так просто викривати себе.

Він підсовується ближче, прямісінько в мій особистий простір, та промовляє стишеним голосом:

— Добре, що ми нарешті можемо поговорити. Я вже п’ять місяців намагаюся вловити тебе. — Його посмішка не торкається очей. — Можна навіть подумати, що ти мене уникаєш.

— Звісно ж, ні. — Я не можу відсахнутися від нього, не зачепивши матір, що стоїть позаду… але все ж декілька секунд всерйоз обмірковую, як це зробити, перш ніж відкинути цю ідею. Мати ніколи

не пробачить мені, якщо вчиню скандал всемогутньому Зевсу. *Пливи за течією. Ти зможеш*. Я ховаюся за яскравою посмішкою, повторюючи про себе мантру, що допомагала мені виживати весь останній рік.

Три місяці. Всього лише дев’яносто днів між мною та свободою. Дев’яносто днів до моменту, коли я отримаю доступ до свого трастового фонду, який використаю, щоб дати чосу з Олімпу. *Я можу пережити це. Я* переживу *це*.

Посмішка Зевса практично сяє — суцільна щирість і теплота.

— Знаю, що зазвичай так не робиться, але нам пора зробити оголошення.

— Оголошення? — кліпаю очима.

— Так, Персефоно. — Мати підходить ближче, не зводячи з мене безжального погляду. — Оголошення.

Вона наче намагається щось мені сказати своєю посмішкою, але я й гадки не маю, що саме.

Зевс знову бере мене за руку, а мати підштовхує, і я вимушено слідую за ним до центру зали. Шокована, озираюся на сестру, але Психея має вигляд такий же розгублений, як і я. Що відбувається?

Натовп стихає, спостерігаючи, як ми крокуємо. Їхні погляди впиваються в мене, наче тисяча голок. У мене немає друзів з-поміж цих людей. Мати сказала б, що то моя провина, бо ж усупереч її постійним наказам я так і не встановила тут ніяких зв’язків. Але я намагалася. Справді намагалася. Мені знадобився цілий місяць, щоб зрозуміти, що найжорстокіші образи ховаються за солодкими посмішками й медовими словами. Я скорилася після того, як на першому ж запрошенні на ланч, яке я прийняла, мої слова вирвали з контексту та почали перемивати в жовтій пресі. Я ніколи не гратиму в цю гру так віртуозно, як змії в цьому приміщені. Мені огидні всі ці фальшиві фасади, погано прихована зневага та прикриті посмішками шпильки. Я хочу нормального життя, але це неможливо, коли твоя мати — одна з Тринадцяти.

Принаймні неможливо в межах Олімпу.

Вихоплюючи по дорозі бокал шампанського, Зевс зупиняється посеред кімнати. Крихка річ видається кумедною в його руці. Таке

враження, ніби один зайвий рух — і чоловік її розтрощить. Зевс здіймає цей бокал угору, і останні перешіптування в залі стихають. Чоловік посміхається до натовпу. Не дивно, що попри чутки вони всі віддані йому. Харизма з нього так і ллється.

— Друзі, я дещо від вас приховував.

— Ніколи такого не було й от знову, — долинає з глибини натовпу, і залою прокочуються смішки.

Зевс сміється разом з усіма.

— Попри те що офіційно ми сьогодні зібралися для того, щоб проголосувати за нові торговельні угоди із Сабін-Веллі[3], насправді я хотів би зробити ще одне невеличке оголошення. Мені вже давно час знайти собі нову Геру й довершити наш канонічний тандем. І от нарешті я зробив свій вибір. — Він дивиться на мене, і цей погляд стає моїм єдиним попередженням, перш ніж із Зевсових вуст злітають слова, що спалюють на попіл усі мої мрії про свободу.

— Персефоно Дімітріу, чи вийдеш ти за мене?

Я не можу дихати. Його присутність висотує все повітря з приміщення, а вогні довкола зненацька починають засліплювати. Я похитуюся на своїх підборах, лише силою волі змушуючи себе встояти. Чи накинеться на мене ця зграя, подібно вовкам, якщо я впаду? Не знаю, і саме тому, що не знаю, маю лишатися на ногах. Розтуляю рота, проте з нього не вилітає ні звука.

Мати притискається до мене з іншого боку, захоплено посміхаючись.

— Звісно ж, вийде! Це велика честь для неї. — Її лікоть впивається мені в бік. — Чи не так?

Я не можу сказати «ні». Це ж *Зевс* — наш фактичний король, хай і не за титулом. Він бере що хоче й коли хоче, і якщо зараз я принижу його на очах наймогутніших мешканців Олімпу, він змусить усю мою родину розплачуватися за це. Я важко ковтаю.

— Так.

Лунають радісні вигуки, і від цих звуків у мене паморочиться в голові. Я помічаю, що хтось дістає телефон і починає знімати нас, й одразу розумію, що за годину ця новина розлетиться інтернетом, а до ранку буде вже в усіх новинах.

Люди підходять привітати нас — певніше, привітати *Зевса,* — а він все продовжує міцно стискати мою руку. Я дивлюся на всі ці розмиті обличчя, і на мене накочується хвиля ненависті. Їм начхати на мене. Звісно, в цьому нічого нового. Я зрозуміла це, ще коли наша родина тільки долучилася до їхнього елітного кола завдяки підвищенню матері. Але зараз я усвідомлюю це геть на іншому рівні.

Ми всі знаємо, які чутки ходять про Зевса. *Всі*. Відтоді як він очолив Тринадцятьох, у нього було три Гери — три дружини.

Три тепер уже *мертві* дружини.

Якщо я дозволю цьому чоловікові надягти каблучку на мій палець, то з тим самим успіхом можу одразу підставити йому шию для нашийника та повідця. Я ніколи не належатиму собі, буду лише його доповненням, аж поки не набридну і цей чоловік не замінить мій нашийник на труну.

Я не зможу покинути Олімп. Не зможу, допоки він не помре й титул не перейде до його первістка. А на це можуть піти роки. Можливо, навіть *десятиліття*. Та й те тільки за маловірогідної умови, що я спроможуся пережити його, а не закінчу, як і решта Гер, глибоко під землею.

Відверто кажучи, мої перспективи такі собі.

1 У цьому всесвіті Гермес — жінка. (*Тут і далі примітки перекладачки.*)

2 Назва вежі відсилає до давньогрецького міста Додона в Епірі, неподалік від сучасної Яніни, де свого часу перебував оракул Зевса.

3 Це місто з іншої, одноіменної серії романів Кеті Роберт.

РОЗДІЛ 2

ПЕРСЕФОНА

Вечірка навколо мене продовжується, але я не в змозі ні на чому сфокусуватися. Обличчя розмиваються, кольори змішуються, компліменти відлунюють у вухах білим шумом. У грудях назріває крик, такий гучний, що аж розриває зсередини, проте я не можу дати йому волю. Бо якщо почну кричати, то вже не зможу спинитися.

Тремтливою рукою підношу до занімілих губ шампанське, що аж плескається в бокалі. Ніби за помахом чарівної палички, переді мною з’являється Психея — вираз її обличчя як завжди непроникний, проте погляд, яким вона пронизує нашу матір і Зевса, ладен спопелити їх на місці.

— Персефоно, я йду до вбиральні. Складеш мені компанію?

— Звичайно. — Я заледве впізнаю свій голос. Практично вириваю свою руку із Зевсової, і єдине, що проноситься в голові — як ці його м’ясисті руки блукатимуть по моєму тілу. О боги, мене зараз знудить.

Психея виводить мене з бенкетної зали, прикриваючи своєю постаттю від решти гостей, наче вона мій особистий охоронець. Проте у вестибюлі мені не стає краще. Стіни наче насуваються. Я бачу відбиток Зевса на кожному клаптику цього місця. Якщо вийду за нього, то він і на *мені* залишить свій відбиток.

— Не можу дихати, — вичавлюю я із себе.

— Не зупиняйся. — Вона підганяє мене, швидко проходячи повз вбиральню, повертаючи за ріг до ліфта. В маленькій дзеркальній кабінці напад клаустрофобії лиш посилюється. Я не зводжу погляду зі свого відображення. Очі здаються занадто великими, а шкіра ніби втратила колір.

Не можу перестати тремтіти.

— Зараз знудить.

— Майже приїхали, майже приїхали. — Вона практично виносить мене з ліфта, щойно той відчиняється, і веде нас ще одним широким мармуровим коридором до бічних дверей. Ми опиняємося надворі, на одному з маленьких, дбайливо доглянутих ґанків, що оточують будівлю. Наразі цей клаптик зелені посеред кам’яного міста припорошує сніг, що почав падати, поки ми були всередині. Холод проймає мене до кісток, але я тішуся цьому відчуттю. Що завгодно зараз краще, аніж лишатися в тій залі бодай ще одну мить.

Вежа Додона розташована в самому центрі Олімпу. Це одна з небагатьох споруд, що перебуває в спільній власності Тринадцятьох, а не належить комусь одному з них. Хоча всі розуміють, що насправді вона Зевсова. Коли я була мала й наївна, цей величний хмарочос здавався мені майже магічним.

Психея підводить мене до кам’яної лави.

— Хочеш опустити голову між колін?

— Не допоможе. — Все навколо продовжує крутитися. Я маю… Не знаю. Не знаю, що маю робити. Я завжди чітко бачила свій шлях до заповітної мрії. Він був такий *простий*. Дійшовши компромісу з матір’ю, я хотіла закінчити магістратуру тут, в Олімпі. Дочекатися свого двадцятип’ятиріччя, отримати доступ до трастового фонду й використати отримані гроші для того, щоб драпанути геть звідси. Перетнути бар’єр, що відгороджує нас від решти світу, важко, але можливо. Не коли тобі допомагають правильні люди, а з грошима на руках я б змогла це влаштувати. А потім — свобода. Я переїхала б до Каліфорнії, здобула б докторський ступінь в Берклі. Нове місто, нове життя, новий початок.

Наразі ж я не бачу нічого.

— Повірити не можу, що вона таке утнула. — Психея починає ходити туди-сюди, її рухи різкі, а темне волосся, таке самісіньке як у нашої матері, сердито коливається з боку на бік при кожному кроці. — Каллісто вб’є її. Вона ж *знала*, що ти не хочеш мати нічого спільного з усім цим, і все одно втягнула тебе.

— Психеє… — Моє пересохле горло ніби стискають лещата, на грудях важкість. Наче мене чимось проштрикнули, а я тільки зараз це помічаю. — Він убив свою останню дружину. Своїх останніх *трьох* дружин.

— Ти не знаєш цього напевне, — механічно відповідає сестра, проте уникаючи зустрічатися зі мною поглядом.

— Навіть якщо і не знаю… Матері відомо, в чому всі його підозрюють, однак їй байдуже до того. — Я обіймаю себе руками, але тремтіння все одно не вщухає. — Вона продала мене, щоб зміцнити своє становище. Але ж вона вже одна з Тринадцятьох. Чого ще їй треба?

Психея присідає на лаву поруч зі мною.

— Ми придумаємо, як виплутатися. Нам просто потрібен час.

— Часу він мені не дасть, — кажу я глухо. — Влаштує весілля так само швидко, як і ці заручини, — скільки мені лишилося? Тиждень? Місяць?

— Нам варто зателефонувати Каллісто.

— *Ні*, — майже вигукую я і, намагаючись стишити голос, продовжую: — Якщо ти все їй зараз розповіси, вона прийде і влаштує сцену.

Коли мова заходить про Каллісто, то можна очікувати як криків на матір… так і спроб проштрикнути Зевсові горлянку одним з її улюблених підборів на шпильці. У будь-якому разі будуть наслідки, а я не дозволю, щоб старша сестра постраждала, бо намагалася захистити мене.

Мені потрібно знайти вихід самотужки.

Якимось чином.

— Можливо, влаштувати сцену — це не така вже й погана ідея наразі.

Наївна Психея, вона досі не розуміє. Як доньки Деметри ми маємо лише два варіанти: або грати за правилами Олімпу, або покинути місто. От і все. Неможливо безкарно обійти систему, наслідки будуть надто серйозні. Якщо одна з нас перетне межу дозволеного, це створить ланцюгову реакцію, що торкнеться всіх, хто з нами

пов’язаний. Навіть мати, одна з Тринадцятьох, не зможе нас врятувати в такому разі.

Мені варто вийти за нього. Тоді мої сестри будуть у безпеці — принаймні настільки, наскільки це можливо в цьому зміїному кодлі. Це буде правильно, навіть попри те, що мені стає погано від самої лиш думки про подібне. Ніби у відповідь на це мій шлунок не витримує, і я ледве встигаю добігти до найближчого куща, перш ніж мене починає вивертати. Крізь імлу смутно усвідомлюю, що Психея заспокійливо потирає мені спину, вільною рукою притримуючи волосся.

Мені варто вийти за нього… але я не в змозі.

— Я не можу на це піти, — промовлені вголос ці слова відчуваються більш реальними. Я протираю рота й змушую себе підвестися.

— Ми чогось не знаємо. Мати не могла віддати тебе за чоловіка, здатного скривдити тебе, це неможливо. Вона амбітна, але любить нас. Вона б не стала наражати нас на небезпеку.

Раніше я з цим погодилася б. Але тепер уже не знаю, чому вірити.

— Я не можу на це піти, — повторюю. — Я *не стану*.

Психея дістає зі свого крихітного клатча пачку жувальної гумки. Побачивши її, я кривлюся, але сестра лише знизує плечима.

— Давай не відволікатися на запах блювотиння, поки ти тут робиш заяви, здатні змінити все твоє життя.

Беру гумку, і справді, смак м’яти допомагає трішки отямитися.

— Я не можу піти на це, — кажу знову.

— Так, це я вже почула. — Вона не додає, як нереально вийти із цієї ситуації. І також не перелічує всіх причин, чому мені не вдасться залучити її на свою користь. Адже я — лиш одна-єдина жінка проти всієї могутності Олімпу. Вийти за встановлені цим місцем межі — нереально. Перш ніж відпустити, мене поставлять на коліна. Втеча звідси й так потребувала б чималих ресурсів. Але втекти зараз, коли Зевс заявив на мене права? Навіть не знаю, чи це взагалі можливо.

Психея бере мене за руку.

— Що робитимеш?

У думках вирує паніка. Підозрюю, що якщо повернуся зараз до цього хмарочосу, то покинути його вже не зможу. Звучить параноїдально, але

згадую, як бентежила мене останнім часом поведінка матері. І ось воно, як тепер усе обернулося. Ні, я не можу дозволити собі й надалі ігнорувати власні інстинкти. Зараз це не варіант. Хоч цілком можливо, що мої думки затьмарює страх. Не знаю. Але байдуже. Я впевнена, що *ні в якому разі* не можу повернутися туди.

— Можеш забрати мою сумочку? — Я залишила її нагорі разом із телефоном. — І сказати матері, що мені погано і я їду додому?

Ще не дослухавши, Психея починає кивати.

— Звісно. Зроблю все, що скажеш.

Та коли вона йде, я залишаюся наодинці з усвідомленням, що повернення додому аж ніяк не вирішить моїх проблем. Мати просто забере мене звідти й передасть назад моєму нареченому. Якщо треба, то зв’язаною. Я проводжу руками по обличчю.

Не можу повернутися додому, не можу лишатися тут, не можу *думати*.

Я зводжуся на ноги й повертаю до виходу з подвір’я. Варто зачекати на Психею, дати їй умовити мене бодай якось заспокоїтися. Психея не менш хитра, ніж наша мати, і якщо дати їй достатньо часу, то вона знайде рішення. Але дозволити сестрі втрутитися — це наразити її на гнів Зевса, який покарає нас обох, щойно зрозуміє, наскільки відчайдушно я не хочу бачити його каблучку на своєму пальці. Тож хай там як, але я маю впоратися, не втягуючи в це сестер. Ані мати, ані Зевс не стануть карати їх, якщо ті не будуть залучені в мої спроби уникнути шлюбу.

Мені треба втекти, і я повинна зробити це сама. Зараз.

Я роблю крок, а за ним другий. Дійшовши до величної кам’яної арки, що веде на вулицю, майже спиняюся, майже дозволяю цьому відчайдушному страху, що наростає всередині, підвести мене, змусити повернутися назад і підкоритися нашийнику, який Зевс та мати так прагнуть накинути мені на шию.

Але *ні*.

Це коротке слово відлунює в мені, наче заклик до бою. Я виходжу з-за воріт і опиняюся на вулиці. Інстинктивно повертаю на південь, наддаючи ходу. Подалі від нашого сімейного будинку. Подалі від вежі

Додона й хижаків, що її населяють. Мені просто треба опинитися якомога далі, і тоді я зможу *подумати*. От і все. Якщо зможу привести думки до ладу, то й вигадаю план, як виплутатися із цієї халепи.

Крізь тонку тканину сукні відчуваю, як здіймається вітер. Крокую ще швидше, і цокіт підборів по асфальту нагадує мені про матір, тим самим ще більше занурюючи в думки про її вчинок.

Байдуже, що Психея, найпевніше, мала рацію і мати справді вигадала якусь хитромудру схему, завдяки якій я не розпрощаюся з головою — буквально. Її плани нічого не змінюють. Вона не спитала мене, не дала мені вибору. Вона просто пожертвувала черговим пішаком, щоб підібратися до короля. Мене від цього нудить.

Високі будівлі Олімпу трохи рятують від вітру, але той все одно б’є мені в спину та змушує сукню обвиватися навколо ніг щоразу, як перетинаю вулицю. Він дме із затоки, і від того здається ще більш крижаним — аж болить у носових пазухах. Треба десь сховатися від нього, але сама думка про повернення до вежі Додона нестерпна. Краще вже замерзнути.

Хрипло сміюся із цієї абсурдної думки. Ну так, це їм щось доведе. Втрата кількох пальців рук і ніг через охолодження явно зашкодить моїй матері та Зевсу сильніше, ніж мені. Не знаю, чи то паніка змушує мене до цих божевільних думок, чи холоднеча.

Центр Олімпу видається мені так само ретельно відполірованим, як і Зевсова вежа. Всі вітрини витримані в єдиному стилі, елегантні й мінімалістичні. Метал, скло та камінь. Красива, але невимовно бездушна картина. Тільки стильні вертикальні вивіски з назвами компаній вказують на те, які саме підприємства ховаються за всіма цими скляними дверима. Що далі від центру, то більше індивідуальності й різноманіття набуває місто, але тут, навколо вежі Додона, Зевс контролює кожен його клаптик.

Якщо ми одружимося, чи змушуватиме він мене носити тільки той одяг, що буде вписуватися в його естетику? Чи контролюватиме мої походи до перукаря, щоб зробити з мене ще одну вітрину собі до смаку? Чи слідкуватиме за тим, що я роблю, що кажу, що *думаю*? Сама лише думка про це змушує мене здригатися.

Десь за три квартали я розумію, що чую не лише свої кроки. Озирнувшись через плече, бачу двох чоловіків за декілька будівель від себе. Наддаю ходи, але й вони не відстають. Наче й не скорочують дистанції, але все одно схоже на те, що вони переслідують мене.

О цій порі всі крамниці й офіси вже не працюють. Десь неподалік чутно музику — певно, якийсь бар ще відчинений. Може, там мені пощастить відірватися від них — заразом і зігріюся.

Орієнтуючись на звук, звертаю наліво. Знову озираюся, але цього разу бачу лише одного чоловіка. Куди ж подівся другий?

Відповідь на це запитання отримую буквально за мить, коли той з'являється в найближчому повороті ліворуч од мене. Він не перекриває шляху, але все в мені кричить триматися від нього якнайдалі. Я повертаю праворуч, знову рухаючись на південь.

Що далі віддаляюся від центру міста, то менш шаблонний вигляд мають будівлі. На вулицях з'являється сміття. Тут і там на вікнах бачу ґрати. На парочці брудних дверей навіть висять попередження про стягнення майна. Зевс переймається тільки тим, що бачить, і, очевидно, сюди його погляд не сягає.

Можливо, мої думки затьмарював холод, але я із запізненням усвідомлюю, що ті двоє женуть мене до річки Стікс. Справжній страх бере мене у свої пазурі. Якщо вони притиснуть мене до її берегів, я опинюся в пастці. Між Верхнім і Нижнім містом є лише три мости, але відтоді як помер останній Аїд, ніхто ними не користується. Перетинати річку заборонено. І, якщо вірити легенді, неможливо, не сплативши якоїсь жахливої ціни.

Це якщо мені взагалі пофортунить дістатися одного з мостів.

Страх надає мені крил. Я вже не переймаюся тим, як болять ноги в моєму взутті на сміховинно незручних підборах. І майже не відчуваю холоду. Мусить же бути якийсь спосіб відірватися від переслідувачів та знайти людей, які зможуть мені допомогти.

У мене із собою немає навіть клятого телефона.

Дідько, не треба було піддаватися емоціям. Варто було дочекатися, поки Психея принесе мою сумочку, і тоді я б не потрапила б у ось таку халепу… Еге ж?

Час уже не має для мене значення. Секунди відміряють лише хриплі видихи, що зриваються з моїх вуст. Я не можу думати, не можу зупинитися, практично біжу. Боги, як же болять ноги.

Спочатку я ледь вловлюю стрімкий шум річки. Його майже не чутно через моє уривисте дихання. Аж ось вона постає переді мною — чорна смуга води, надто широка й надто швидка, щоб безпечно переплисти її, навіть якби надворі було літо. Взимку ж її глибини — це смертний вирок.

Хутко обертаючись, бачу, що мої переслідувачі наближаються. В темряві майже не розрізнити їхніх облич, і зненацька я розумію, як же тихо стало довкола. Звуки того бару ледь чутно вдалині.

Ніхто не прийде мені на допомогу.

Ніхто навіть не знає, що я тут.

Чоловік праворуч, вищий із цих двох, сміється таким сміхом, що моє тіло пронизує холод, який не має нічого спільного з погодою навкруги.

— Зевс хоче поговорити.

Зевс.

То мені здавалося, що гірше стати не може? Ну й дарма. Це не випадкові переслідувачі. Їх послали за мною, наче гончих псів, що мають спіймати загнаного кроля. Не думала ж я, що він стоятиме осторонь і дозволить мені втекти? Хіба не так? Очевидно, саме так, бо шок украв у мене ті крихти глузду, що ще лишалися. Якщо я перестану тікати, мене схоплять і повернуть нареченому. Він посадить мене під замок. Немає жодного сумніву — іншої можливості втекти я не матиму.

Я не гаю часу на роздуми. Не намагаюся придумати план.

Я скидаю підбори й біжу щодуху.

Чую в себе за спиною прокльони, а потім тупіт ніг. Вони надто близько. Річка завертає убік, і я мчу вздовж її берега. Навіть не знаючи, куди саме біжу. Щодалі. Маю забігти щодалі звідси. Байдуже куди саме. Ладна кинутися прямісінько в крижану воду, тільки б утекти від Зевса. Будь-що краще, аніж бути з чудовиськом, що заправляє у Верхньому місті.

Переді мною постає Кипарисовий міст, старовинна кам’яна споруда з колонами, вдвічі вищими й ширшими за мене. Вони утворюють арку, яка видається мені воротами до іншого світу.

— Зупинися!

Я не звертаю уваги на їхні крики й проскакую крізь цю арку. Відчуваю біль. Бляха, *все* болить. Шкіру пече, ніби її здирає якийсь невидимий бар’єр, а ноги наче ступають по склу. Та байдуже. Я не можу зупинитися, доки вони так близько. Ледь помічаю, як навколо мене здіймається туман, що хвилями набігає з річки.

На півдорозі через міст бачу чоловіка на іншому березі. Вдягнений у чорне пальто, він стоїть, сховавши руки в кишенях. Туман клубочиться навколо його ніг, наче собака навколо свого господаря. Химерне порівняння, яке тільки підтверджує, що зараз я сама не своя. Геть сама не своя.

— Допоможіть! — Не знаю, хто цей незнайомець, але він мусить бути кращим за тих, хто полює на мене. — Благаю, допоможіть!

Він не ворушиться.

Я сповільнюся, моє тіло нарешті починає піддаватися холоду, страху й цьому чудернацькому пекучому болю, що супроводжує перехід через міст. Спотикаюся і, практично падаючи на коліна, зустрічаюся очима з незнайомцем. *Благаючи* його.

Чоловік ніби цілу вічність споглядає мене з висоти свого зросту — нерухомий, мов статуя, задрапована в усе чорне. Аж ось, здається, він робить свій вибір: простягає руку й жестом закликає мене пройти решту мосту. Коли ж я наближаюся достатньо близько, щоб нарешті розгледіти його темне волосся й бороду і відчути на собі його важкий погляд, дивне напруження в повітрі, здається, спадає, даючи мені змогу вже без болю здолати останні кілька кроків до іншого берега річки.

— Ходімо, — каже він просто.

Крізь глибини паніки здоровий глузд кричить мені, що це жахлива помилка. Але вже байдуже. Я роблю останній ривок і мчу до нього.

Гадки не маю, хто цей незнайомець, але будь-хто кращий за Зевса.

Хай би якою ціною це мені обійшлося.

РОЗДІЛ 3

АЇД

Цій жінці не місце на моєму березі Стіксу. Лише цього мало б бути достатньо, аби полишити її, однак я не можу не помітити її кульгаву ходу. Або те, що вона босоніж і навіть без клятого пальта, хоча на вулиці січень. Або те, як благально дивляться на мене її очі.

Не кажучи вже про двох чоловіків, котрі переслідують її, намагаючись схопити, перш ніж вона дістанеться мого боку. Вони не хочуть, щоб вона перетинала міст, і вже цього мені достатньо, аби зрозуміти, що маю справу з людьми одного з Тринадцятьох. Пересічні жителі Олімпу зазвичай не переходять Стіксу — вони залишаються зі свого боку й не дуже усвідомлюють, чому уникають наближатися до мостів. Ці ж двоє поводяться так, наче розуміють, що варто їй перейти на мій бік — і все, вона буде для них недосяжною.

Я підганяю її рукою.

— Ну ж бо швидше.

Жінка озирається, і все її тіло пронизує паніка — виразна й гучна, наче крик. *Вони* лякають її сильніше за мене, що, як на те, дивовижно вже саме собою. Вона майже добігла до мене, лишилося буквально кілька метрів.

Саме в цей момент я розумію, що впізнаю її. Я вже не раз бачив ці горіхові очі й красиве личко в таблоїдах, що люблять обсмоктувати життя Тринадцятьох разом з їхніми родинами та друзями. Ця дівчина — друга донька Деметри, Персефона.

Що *вона* тут забула?

— Благаю, — знову видихає вона, хапаючи ротом повітря.

Їй нікуди тікати. Вони по той бік мосту. Я — по цей. Певно, вона справді у відчаї, якщо ладна перетнути міст, пройти крізь невидимий бар’єр і довірити свою безпеку такому, як я.

— Поквапся, — відповідаю їй. Пакт забороняє мені піти їй назустріч, але щойно вона добереться до мене…

Чоловіки в неї за спиною прискорюються й починають бігти щосили, аби встигнути спіймати її до того, як дівчина дістанеться мого берега. Вона сповільнюється, її шкутильгання стає помітнішим — очевидно, вона поранена. Або ж просто виснажена. Проте все одно рішуче продовжує рухатися в мій бік.

Відраховую, як між нами скорочується відстань. *П’ять метрів. Чотири. Три. Два.*

Її переслідувачі вже близько. Дуже, бляха, близько. Але правила є правила, і навіть я не в змозі їх порушити. Вона має дістатися мого берега самотужки. Вдивляюся повз неї в обличчя цих двох, і мене пробирає потворне відчуття впізнавання. Мені відомо, хто вони такі — маю на них цілі теки, зібрані за роки. Це двійко головорізів Зевса, що виконують для нього ту брудну роботу, яку він волів би не показувати натовпу своїх шанобливих прихильників.

Справа серйозна, якщо саме вони тут ще й для того, щоб переслідувати *її*. Зевс любить гратися зі здобиччю, проте навряд чи став би вдаватися до такого з донькою Деметри. Але зараз це неважливо. Вона майже покинула його територію… і майже дісталася моєї.

І от якимось дивом їй це вдається.

Щойно Персефона опиняється на моєму боці, я підхоплюю її за талію, обертаю та притискаю спиною до своїх грудей. У моїх руках вона видається мені ще тендітнішою, ще вразливішою. Помічаючи, як сильно дівчина тремтить, відчуваю, що мене охоплює гнів. Ці виродки переслідували її хтозна-скільки, тероризуючи за *його* наказом. Це явно якесь покарання — Зевсу завжди подобалося заганяти своїх жертв до берегів Стіксу, щоб вони поступово впадали у відчай, наближаючись до мостів та опиняючись у пастці. Персефона — одна з небагатьох, хто наважився перетнути річку. Той факт, що вона зробила це, ще й без

запрошення, ще й успішно, свідчить лише про її внутрішню силу. Це викликає в мене повагу.

Але навіть попри те, що я не маю наміру кривдити її, в цій грі кожен має свою роль. А ця дівчина — козир, що потрапив мені просто до рук і якого я не можу не використати.

— Не ворушись, — кажу їй тихенько.

Вона завмирає, лише груди її здіймаються хрипкими вдихами й видихами.

— Хто…

— Не зараз.

Я намагаюся не звертати уваги на її тремтіння та кладу руку їй на горло, чекаючи, поки ці двоє наблизяться до нас. Не завдаючи болю, злегка тисну, щоб утримати її на місці і щоб збоку було переконливо. Вона не пручається. Не знаю, чи це інстинктивна довіра, чи страх, чи виснаження, але наразі й неважливо.

Чоловіки зашпортуються й зупиняються, не бажаючи й не маючи змоги подолати відстань, що лишилася між нами. Я на території Нижнього міста. *Я* не порушив жодного закону, і вони це знають. Той, що праворуч, свердлить мене поглядом.

— У тебе в руках жінка Зевса.

Персефона вся кам’яніє, але я не звертаю на це уваги. Вкладаючи всю свою лють у голос, відповідаю їм крижаним тоном:

— Тоді йому не варто було давати своїй маленькій ляльці блукати так далеко від дому.

— Ти робиш помилку. Велику помилку.

Тут помиляється він. Це не помилка. Це — можливість, на яку я чекав тридцять клятих років. Шанс вдарити прямо в серце Зевса, в серце його блискучої імперії. Забрати когось важливого для нього, як він забрав у *мене* двох найдорожчих мені людей, ще коли я був дитиною.

— Тепер вона на моїй території. Можете спробувати забрати її, але наслідки за порушення пакту впадуть саме на ваші голови.

Вони достатньо кмітливі, щоб зрозуміти, що я маю на увазі. Неважливо, як сильно Зевс жадатиме повернути цю дівчину — навіть

він не може дозволити собі порушити пакт, не накликавши на себе гнів Тринадцятьох.

Чоловіки переглядаються.

— Він тебе вб’є.

— Хай спробує. — Я змірюю їх поглядом. — Тепер вона належить мені. Не забудьте передати Зевсу, що я хочу сповна насолодитися його несподіваним подарунком.

Промовивши ці слова, завдаю Персефону собі на плече, розвертаюся і починаю йти вулицею в глиб своєї території. Хай би що тримало жінку закляклою ще секунду назад, воно вже не працює, і Персефона починає пручатися та молотити кулаками мені по спині.

— Постав мене на місце.

— Ні.

— Відпусти.

Ігноруючи її, швидко завертаю за ріг. Щойно ми опиняємося поза полем зору тих двох, ставлю її на ноги. Дівчина намагається зарядити мені, що в інших обставинах я назвав би навіть кумедним. У ній більше вогню, аніж можна очікувати від однієї зі світських левиць, якими є доньки Деметри. У мене виникла була думка відпустити її на всі чотири сторони, але залишати саму на вулиці посеред ночі після такої сутички не наважуюся. Вона не вдягнена по погоді, та й може бути, що в Зевса тут є шпигуни, які не забаряться доповісти йому про все, що тут сталося.

Я ж, врешті-решт, маю шпигунів на *його* території.

Знімаю пальто й накидаю його на неї, швидко застібаючи та притискаючи її руки по швах, перш ніж вона почне пручатися. Дівчина чортихається, але я знову підхоплюю її собі на плече й продовжую рух.

— Помовч.

— Хрін тобі я помовчу.

Моє терпіння, яке і без того тримається на волосині, ризикує от-от луснути.

— Ти замерзла до напівсмерті і ледь тримаєшся на ногах. Замовкни й не рипайся, поки ми не опинимося в теплі.

Вона продовжує щось бурмотіти собі під ніс, *але* перестає пручатися. І цього достатньо. Найважливіше зараз — забратися подалі від річки. Сумніваюся, що люди Зевса наважаться перетнути міст, але сьогодні мені вже й без того досить несподіванок. Тож ризикувати я не хочу.

Будинки поблизу річки не просто так мають вигляд напівзруйнованих і занедбаних. Це допомагає підтримувати наратив, який Верхнє місто любить навішувати своїм жителям про нас. Допоки ці пихаті засранці думають, що в Нижньому немає нічого цінного, я та мої люди в безпеці. Пакт діє лише доти, доки Тринадцятеро поважають його правила. Але якщо коли-небудь вони вирішать об’єднатися, щоб захопити Нижнє місто, наслідки будуть катастрофічні. Тож краще такого не допускати.

І принаймні до сьогодні цей план чудово працював. Зараз же я розворушив осине гніздо, і назад дороги нема. Дівчина на моєму плечі або стане ключем до повалення Зевса, або ж призведе до мого знищення.

Які веселі думки.

Досить мені дістатися кінця кварталу, як із тіні будинків по обидва боки вулиці виринають дві постаті й починають рухатися за мною, дотримуючись невеликої дистанції. Мінта й Харон. Я вже давно звик, що мої нічні блукання ніколи не минають на самоті. Навіть коли був малий, ніхто не намагався спинити мене — ні, вони просто стежили за тим, щоб я не втрапляв у халепи, з яких не зміг би потім виплутатися. Коли мій опікун відійшов від справ, щоб я взяв правління містом на себе, він передав мені контроль над усім, але не над цим.

Хтось із більш лагідним характером вирішив би, що таким чином мої люди піклуються про мене. Можливо, частково так воно і є. Але по правді, якщо я помру зараз, не залишивши по собі спадкоємця, то баланс сил, який так ретельно підтримує Олімп, похитнеться і розсиплеться. Бовдури у Верхньому місті навіть не усвідомлюють, яким важливим гвинтиком я є в їхній системі світу. Про мене мовчать, не визнають… але мені так навіть до вподоби.

Бо якщо хтось із Тринадцятьох спрямує погляд своїх золотавих очиськ в цей бік — нічого доброго з того не буде.

Я минаю одну вулицю, а за нею — другу. Деякі ділянки Нижнього міста надто схожі на олімпійські, але цей район не такий. Провулки тут смердять аж в очах пече, а кожен крок відлунює тріском битого скла під черевиками. І той, хто побачить лише цей фасад, не помітить ретельно прихованих камер, розташованих так, щоб знімати місцевість зусібіч.

Ніхто не в змозі підступитися до мого дому непоміченим. Навіть я сам, хоч із роками й навчився деяким хитрощам, коли мені *справді* потрібно побути на самоті. Повертаю ліворуч і підходжу до непримітних дверей, умурованих у не менш непримітну цегляну стіну. Мигцем дивлюся в око крихітної камери, закріпленої вгорі, і замок у мене під рукою клацає. Тихо зачиняю за собою двері. Мінта й Харон прочешуть територію, щоб переконатися, що наші двоє недовторгненців не надумали нічого лихого.

— Нарешті ми в приміщені. Опусти мене. — Голос Персефони віддає холодом справжньої крижаної принцеси.

Я починаю спускатися вузькими сходами.

— Ні.

Тут темно, єдине джерело світла — слабкі світлодіоди вздовж кожної сходинки. Коли досягаю найнижчої, повітря навколо стає таким холодним, що аж дух перехоплює. Зараз ми повністю під землею, і тут немає опалення, бо місцеві тунелі правлять нам лише за спосіб швидкого пересування та як чорний хід на випадок, якщо треба буде тікати. Вони й не мають бути комфортними. Дівчина в мене на плечі тремтить, і я подумки тішуся, що встиг накинути на неї пальто. Я не матиму змоги оглянути її пошкодження, поки не дістанемося дому, тож варто поквапитися.

— Опусти. Мене.

— Ні, — повторюю.

Не хочу витрачати час на те, щоб пояснювати їй, що вона зараз тримається винятково на адреналіні і тому не відчуває болю. Але щойно гормони вгамуються, вона його *ой як* відчує. Не думаю, що в неї переохолодження, але ж я і гадки не маю, як довго вона перебувала на морозі в самій лише тоненькій сукні.

— І часто ти людей викрадаєш?

Я прискорюю темп. Шалена лють мене вже відпустила, на зміну їй прийшов спокій, але його от-от затьмарить занепокоєння. У мене напохваті є лікар, але що менше людей знатиме, що в моїх руках опинилася Персефона Дімітріу, то краще. Принаймні, поки я не вигадаю, як найдоречніше розіграти цей неочікуваний козир.

— Ти мене чув? — Вона трохи совається. — Питаю, чи часто ти людей крадеш?

— Тихше. Ми майже на місці.

— Ну це так собі відповідь. — Декілька секунд минають у блаженній тиші, але потім дівчина продовжує: — З іншого боку, не те щоб у мене вже був досвід викрадення, тому напевно не дуже мудро з мого боку очікувати, що мій викрадач почне розповідати мені про свої попередні досягнення.

Голос у неї прямо-таки *бадьорий*. Вона безумовно в шоці. Підтримувати цю бесіду геть не варто, але я не втримуюся.

— Ти ж сама до мене прибігла. Це навряд можна назвати викраденням.

— Хіба? Я собі тікала від переслідувачів. Те, що ти там опинився, — то випадок.

Хай каже, що хоче, але я бачив, як вона бігла прямісінько до мене. Вона жадала моєї допомоги. Потребувала її. І я був не в змозі відмовити.

— Ти практично кинулася мені в обійми.

— За мною гналися. Ти здавався меншим із двох зол. — Миттєва пауза. — Навіть не знаю, може, я припустилася жахливої помилки.

Я пробираюся лабіринтом тунелів до наступних сходів. Вони такі самі, як і попередні, навіть стрічки діодів на сходинках ідентичні. Я долаю по дві за раз, ігноруючи її тихі зойки, коли моє плече б’ється об її живіт. І знову варто лишень мені доторкнутися дверей, як вони відчиняються невидимою рукою того, хто зараз чергує в кімнаті охорони. Я сповільнююся, щоб щільно причинити їх за собою.

Персефона злегка крутиться на моєму плечі.

— Винний льох. Такого я не очікувала.

— А що, решту з того, що сьогодні сталося, очікувала? — Я одразу жалкую, що спитав, але дівчина поводиться так невимушено, що мені стає справді цікаво. Ба більш, якщо вона на межі переохолодження, розговорити її зараз — не така вже й погана ідея.

У відповідь на моє запитання її на диво веселий тон змінюється, переходячи майже в шепіт.

— Ні. Я нічого із цього не очікувала.

Мене пронизує почуття провини, але я ігнорую його напрацьованою звичкою. Долаю останню порцію сходів, що ведуть із льоху до заднього коридору мого помешкання, і зупиняюся. Після невеличких роздумів прямую на кухню. Аптечки першої допомоги можна знайти в кількох різних кімнатах, але дві найбільші містяться на кухні та в моїй спальні. Кухня ближче.

Я штовхаю двері, але одразу зупиняюся.

— А ви двоє що тут робите?

Гермеса завмирає з двома пляшками мого найліпшого вина в її маленьких руках. Вона обдаровує мене переможною усмішкою, у якій немає і натяку на тверезість.

— Вечірка у вежі Додона була ну дуже нудна. Ми звалили раніше.

Голова Діоніса стирчить у моєму холодильнику, що вже свідчить про те, що він або п’яний, або під кайфом, або усе одразу.

— У тебе завжди найкращий хавчик, — белькоче той, не відриваючись від знищення моєї їжі.

— Зараз не найкращий час.

Гермеса кліпає очима крізь свої величезні окуляри в жовтій оправі.

— Ой, Аїде.

Дівчина на моєму плечі підскакує, ніби її струмом вдарило.

— *Аїде?*

Гермеса відкидає рукою хмару своїх чорних кучерів і знову кліпає.

— Це я така вгашена чи в тебе реально на плечі висить Персефона Дімітріу так, наче ви збираєтеся грати в рольові ігри про грабіжника?

— Та не може такого бути…

Діоніс нарешті вибирається з холодильника разом із пирогом, який мені сьогодні залишила економка. Він жере його прямо з контейнера.

Ну хоч виделку цього разу не забув. Борода, щоправда, у нього в крихтах, а вуса закручені тільки з одного боку, тоді як з другого мають вигляд зім’ятий, наче він нещодавно тер обличчя долонею. Він супить на мене очі.

— Окей, ну, може, і може бути. Або так, або те, що я вкурив з Єленою на виході, було не просто травою.

Навіть якби вони не сказали мені, що прийшли прямісінько з вечірки, їхнє вбрання говорило саме за себе. Гермеса одягнена в коротку сукню, що більше нагадує диско-кулю — її маленькі блискітки віддзеркалюються на темно-коричневій шкірі дівчини. Діоніс, імовірно, почав вечірку в костюмі, але зараз на ньому лишилася тільки біла футболка. Певно, отой жмаканий клубок, що жужмом купчиться на моєму кухонному острівці — то його піджак і сорочка.

Персефона на моєму плечі завмерла, мов статуя. Не певен навіть, чи вона не перестала дихати. Дуже хочеться розвернутися й піти геть звідси, але з досвіду знаю, що ці двоє просто потрюхикають за мною, на ходу розпитуючи що та як, аж поки я не психану й не нагримаю на них.

Краще вже зірвати цей пластир одразу.

Я опускаю Персефону на стільницю і кладу руки їй на плечі, щоб втримати на місці, якщо вона почне втрачати свідомість. Дівчина кліпає на мене своїми великими горіховими очима, її тіло проймає дрібне тремтіння.

— Вона назвала тебе Аїдом.

— Так мене звуть. — Після паузи додаю: — Персефоно.

Сміючись, Гермеса з брязкотом ставить пляшки з вином на стільницю і тицяє на себе пальцем.

— Гермеса. — І вказує на іншого: — Діоніс. — Знову сміється. — Хоча ти напевно й так це знала.

Вона нахиляється до мене й повідомляє гучним шепотом:

— Вона заручена із Зевсом.

Я повільно розвертаюся в бік блискучої сукенки.

— Що? — Я знав, що вона має для Зевса якесь значення, якщо вже він послав по неї своїх людей, але *заручини*? Це означає, що в мене в

руках наступна Гера.

— Ага. — Гермеса відкорковує одну з пляшок і робить великий ковток прямо з горла. — Вони про це сьогодні оголосили. Отож, ти вкрав наречену найвпливовішого мужика в Олімпі. Добре, що вони ще не одружені, а то це означало б, що у тебе в заручниках одна з Тринадцятьох. — Вона хихоче. — Яка *підступність*, Аїде. Не думала, що ти на таке здатний.

— А я думав. — Діоніс намагається з'їсти ще один шматок пирога, але не може потрапити собі в рота, постійно штрикаючи виделкою у власну бороду. Він змірює столовий прибор таким поглядом, наче це той в усьому винен. — Хай там як, а він же ж у нас за привида Олімпу. Таку репутацію просто так, не будучи принаймні крапельку підступним, не здобудеш.

— Так, годі, на цьому досить. — Я дістаю з кишені телефон. Треба подбати про Персефону, але це неможливо, поки ці двоє відволікають мене своїми нескінченними коментарями.

— Аїде! — Гермеса починає скиглити. — Ну не виганяй нас. Ми тіки приїхали.

— Я вас не запрошував. — Хоча цей факт ніколи особливо не зупиняв їх від того, щоб перетинати річку коли їм заманеться. Ще й тому, що особливе становище Гермеси дає їй змогу вільно пересуватися, куди вона зажадає. Ну а в Діоніса наче як є постійне запрошення, хоч він мав би користуватися ним тільки для ділових цілей.

— Ти *ніколи* нас не запрошуєш. — Вона надуває свої червоні вуста, якимось дивом досі не розмазавши помаду. — Можна навіть запідозрити, що ми тобі не подобаємося.

Я змірюю її виразним поглядом, та набираю номер Харона. Він уже мав повернутися. І справді, буквально за мить той бере слухавку.

— Агов?

— Тут Гермеса й Діоніс. Пришли когось, щоб провели їх до їхніх кімнат. — Я б, звісно, міг просто запхати цих двох у машину й відправити по домівках, але ж вони можуть раптово зажадати повернутися чи ще якихось дурниць утнути. Востаннє, коли я отак-от

відправив їх додому, вони втекли від мого водія і намагалися п’яними купатися в Стіксі. Тож хай краще залишаються в мене — так я бодай зможу пригледіти за ними, поки не протверезіють.

Ловлю на собі погляд Персефони. Вона дивиться, наче в мене роги повиростали. Але спершу треба розібратися із цими двома недоумками.

Приходить двійко моїх людей і намагаються їх вивести, втім ми ледве вмовляємо їх піти тільки після напружених переговорів, в результаті яких вони забирають пиріг і вино із собою.

Щойно двері за ними зачиняються, я тяжко зітхаю.

— Це вино коштує тисячу доларів за пляшку. А вона така вгашена, що навіть смаку його не розрізнить.

Персефона видає дивний гикаючий звук, який стає для мене єдиним попередженням, перш ніж вона скидає із себе моє пальто — його вона встигла розстебнути, поки я був зайнятий — і кидається навтьоки. Я так здивований, що просто стою і дивлюся, як вона шкандибає до дверей. А вона саме *шкандибає*.

Проте червоний слід, який лишають по собі її ступні, миттєво виводить мене зі ступору.

— Якого хріна ти робиш?

— Тобі мене тут не втримати!

Я обхоплюю її за талію і несу назад до кухонного острівця, щоб знову посадити на стільницю.

— Ти поводишся, як дурне.

Величезні горіхові очі зиркають на мене у відповідь.

— Ти мене *викрав*. Спробувати втекти від тебе — це розумний вчинок.

Я беру її за щиколотку й піднімаю ногу, щоб добре роздивитися, що там зі ступнею. Тільки коли Персефона намагається втримати сукню на місці, я розумію, що, можливо, міг би зробити це якось інакше. Ох, як незручно. Я обережно торкаюся її ступні, і показую їй свій палець.

— У тебе кров.

Я бачу кілька великих порізів, але не можу сказати, чи достатньо вони глибокі, щоб потребувати швів.

— То дай мені піти до лікарні, і я сама дам собі раду.

Вона, м’яко кажучи, наполеглива. Я міцніше обхоплюю її щиколотку. Дідько, в мене нема часу на цю суперечку.

— Припустімо я так зроблю.

— Ну то *зроби*.

— Як гадаєш, скільки кроків ти встигнеш зробити в лікарні, перш ніж персонал зателефонує твоїй матері? — Я не зводжу з неї очей. — Перш ніж вони зателефонують… твоєму нареченому?

Вона кривиться.

— Я щось придумаю.

— Як я й казав — ти поводишся нерозумно. — Хитаю головою. — А тепер не ворушись — я подивлюся, чи є в порізах скло.

РОЗДІЛ 4

ПЕРСЕФОНА

Він існує.

Знаю, зараз мені варто було б кричати, пручатися чи намагатися роздобути телефон, але натомість я все ще намагаюся усвідомити той факт, що *Аїд існує*. Та я сестрам усі вуха продзижчу цією новиною. Так *і знала*, що мала рацію щодо нього.

До того ж тепер, коли моя паніка починає вщухати, не можу сказати, що в чомусь справді його звинувачую. Перед Зевсовими людьми він поводився зі мною загрозливо, проте ж альтернативою було б тільки насильницьке повернення до вежі Додона. І так, хоча на животі в мене, напевно, назавжди залишиться вм’ятина за формою його плеча, все ж мої ступні, як він оце мені гарчить, справді порізані.

А те, з якою обережністю Аїд чистить мої рани, не дуже відповідає його репутації монстра. Монстр залишив би мене напризволяще.

Він же… зовсім не те, чого я очікувала.

Його тіло стрункe і сильне, а на кісточках пальців помітні шрами. Густа борода й темне волосся до плечей лише підкреслюють його грізну статуру. Темні очі холодні, але не сказати, що недобрі. Радше просто дивляться на мене так само роздратовано, як і на Гермесу з Діонісом.

Аїд витягує з моєї ступні маленький шматочок скла й кидає його в миску, яку він поставив поряд. При тому зміряє цей уламок таким поглядом, ніби той образив його матір і пнув його собаку.

— Не ворушись.

— Я й не *ворушусь*, — або принаймні намагаюся. Це боляче, і чомусь не можу заспокоїти тремтіння, навіть попри те, що на мені знову його

пальто. Що довше сиджу отак, то сильніше відчуваю біль — ніби мій мозок нарешті почав підхоплювати сигнали від тіла й усвідомлювати, у якій халепі ми опинилися. Повірити не можу, що я втекла і що здолала такий шлях крізь темряву й холод, поки не опинилася тут.

Але немає сенсу зараз у це вдумуватися. Вперше в житті я не маю чіткого й деталізованого плану, як дістатися з пункту А до пункту Б. Ніби лечу у вільному падінні. Матір, певно, вб'є мене, коли знайде. А Зевс… Здригаюся. Мати може пригрозити, що я в неї полечу з найближчого ж вікна або що через мене вона нап'ється по саму зав'язку, але от Зевс справді може мене скривдити. Бо хто б його спинив? Кому стало б на це *могутності*? Нікому. Якби така людина існувала, то остання Гера була б досі жива.

Аїд кидає на мене запитальний погляд, застигнувши з пінцетом у натрудженій руці.

— Ти тремтиш.

— Ні, не тремчу.

— Дідько, Персефоно. Трясешся, як осиковий листок. Ти не можеш просто сказати, що це не так, і очікувати, що я повірю в це, коли я бачу правду на власні очі. — Його погляд пронизує, але я занадто заклякла, щоб відчувати на собі його силу. Тож мовчки споглядаю, як він прямує до непомітних дверцят у кутку кімнати й повертається з двома товстими ковдрами, які кладе поруч зі мною.

— Я тебе зараз трохи підніму.

— Ні. — Навіть не знаю, нащо сперечаюся. Мені холодно. А ковдри допомогли б. Проте чомусь не можу втриматися.

Він змірює мене довгим поглядом.

— Не думаю, що в тебе переохолодження, але якщо зараз не зігрієшся, то до цього дійде. Незручно вийде, якщо мені доведеться потім використовувати тепло свого тіла, щоб повернути тобі нормальну температуру.

Минає кілька довгих секунд, перш ніж до мене доходить зміст його слів. Не може ж він мати на увазі, що роздягне нас і змусить сидіти обійнявшись, поки я не зігріюся. Витріщаюся на нього.

— Ти не посмієш.

— Ще і як посмію. — Він позирає у відповідь. — Від тебе буде мало користі, якщо ти зараз сконаєш.

Ігнорую дурне бажання сказати йому, що він блефує, і натомість здіймаю руку.

— Я й сама в змозі рухатися.

Почуваючись ніяково під його пильним поглядом, я соваюся, аж поки не всаджуюся на ковдрі замість холодної гранітної стільниці. Аїд, не гаючи часу, одразу загортає мене в другу ковдру, прикриваючи нею кожен сантиметр відкритої шкіри вище щиколоток. Лише після цього він повертається до свого заняття — витягання скла з моїх ступень.

Чорт забирай, а в ковдрочці таки значно краще. Замість холоду в моє тіло майже одразу починає проникати тепло. Тремтіння сильнішає, але я знаю, що в цьому разі це хороший знак.

Бажаючи якось відволіктися, знову концентруюся на чоловікові біля моїх ніг.

— Останній Аїд помер. Ти мав би бути міфом, але Гермеса й Діоніс знайомі з тобою.

Вони обоє були на вечірці — вечірці з нагоди моїх… заручин — але насправді цих двох я знаю не краще, ніж решту Тринадцятьох. Тобто я взагалі їх не знаю.

— Ти намагаєшся про щось спитати? — Він дістає ще один шматочок скла і з дзенькотом кидає його в миску.

— *Чому* ти міф? Це якесь безглуздя. Ти ж один із Тринадцятьох. Ти мав би…

— Так і є, я міф. А ти мариш, — дратівливо відповідає він, промацуючи мою ногу. — Відчуваєш різкий біль?

Я кліпаю.

— Ні. Просто ниє.

Чоловік киває, ніби це й розраховував почути. Заніміло дивлюся, як він розкладає низку бинтів і починає омивати й перев’язувати мені ступні. Не знаю… Може, він має рацію, і я дійсно марю, бо це все якась нісенітниця.

— То ти дружиш із Гермесою та Діонісом.

— Ні з ким я не дружу. Вони просто прибиваються сюди час від часу, мов ті бездомні коти, яких не здихаєшся, — попри різкі слова в його голосі чутно теплі нотки.

— Ти дружиш із членами Тринадцятьох, — бо він же й сам один із них. Як і моя матір. Як і *Зевс*. *О боги, Психея мала рацію — Аїд справді не кращий за решту.*

Події ночі обрушуються на мене. Кадр за кадром миготять перед очима. Галерея статуй. Мамина манірність. Рука Зевса, що стискає мою, поки він оголошує про наші заручини. Як я, перелякана, біжу вздовж річки.

— Вони влаштували мені засідку, — пошепки промовляю я.

На цих словах Аїд підіймає голову, насупивши свої суворі брови.

— Гермеса й Діоніс?

— Моя мати й Зевс. — Не знаю, нащо ділюся з ним цим, але не можу змовчати. Здригаючись, щільніше загортаюся в ковдру. — Я навіть не знала, що сьогодні оголосять про наші заручини. Я навіть *згоди* на ті заручини не давала.

Я така виснажена, що майже вдаю, ніби помічаю спалах симпатії, перш ніж на його обличчі з’являється роздратований вираз.

— Глянь на себе. Не дивно, що Зевс зажадав додати тебе до своєї колекції Гер.

Ну звісно, він *так* подумав. Адже якщо Тринадцятеро чогось хочуть, то це «щось» одразу стає їхнім.

— То це *моя* провина, що вони дійшли такого рішення, навіть не поговоривши зі мною, бо, бачте, *я виглядаю певним чином?* — Чи може людська голова вибухнути? Щось мені підказує, що якщо продовжуватиму цю розмову, то незабаром дізнаюся.

— Це ж Олімп. Хто грає з владою — розплачується за це. — Він завершує бинтувати мою другу ступню і плавно підводиться на ноги. — А іноді ти розплачуєшся, навіть якщо замість тебе в ту гру грають твої батьки. Можеш плакати й жалітися на цей несправедливий світ — а можеш щось із цим зробити.

— Я й *зробила* щось.

Він пирхає.

— Ти втекла, як перелякана лань, і гадала, що він тебе не переслідуватиме? Сонце, це ж для Зевса практично прелюдія. Він тебе знайде й приволоче назад до свого палацу. А ти, як слухняна донечка, за нього вийдеш, і вже за рік будеш народжувати йому таких самих малих засранців.

Я даю йому ляпаса.

Я не хотіла. Не думаю, що за все своє життя хоч раз підіймала на когось руку. Навіть на настирливих молодших сестер, коли ми були дітьми. З жахом дивлюся на червону пляму, що розквітає на його вилиці. Я маю перепросити. Маю… щось сказати. Але коли розтуляю рота, з нього вилітають зовсім інші слова.

— Я радше помру.

Аїд довго не зводить з мене погляду. Зазвичай я непогано читаю людей, але зараз і гадки не маю, які думки ховаються за його глибокими темними очима. Нарешті він цідить:

— Сьогодні ти залишишся тут. Поговоримо завтра вранці.

— Але…

Він підхоплює мене на руки, наче принцесу, якою раніше мене назвав, і його очі пронизують мене таким крижаним поглядом, що я перестаю сперечатись. Мені нікуди податися, ще й без сумочки, грошей чи телефона. Я не можу дозволити собі зазирати в зуби цьому дарованому коневі, навіть попри те, що він гримза й має ім’я, яким батьки з покоління в покоління лякають своїх дітей. Ну, не ім’ям конкретно *цього* Аїда. Йому на вигляд десь до тридцяти п’яти. Але ім’ям, яке уособлює цей образ. Образ того, хто завжди в тіні. Хто завжди потурає темним справам, про які в нашому нормальному, безпечному світі не заведено згадувати.

Хоча чи такий уже він безпечний? Моя мати спокійнесенько продала мене в дружини Зевсу. Чоловіку, який *фактично* є не шанованим усіма золотим королем, а мерзотником, що лишає по собі шлейф із мертвих дружин. І це ж відомо тільки про них. А скільки ще жінок постраждали від нього за ці роки? Самих лише думок про це достатньо, щоб почало нудити. Як не крути, Зевс небезпечний, і це не підлягає сумніву.

Аїда ж, навпаки, огортають самі лиш легенди. Ніхто зі знайомих мені людей навіть не вірить в його існування. Всі стверджують, що в якийсь момент історії такий чоловік *справді* був, але відтоді вся та династія вимерла, а разом із ними — титул. Тобто про *цього* Аїда я взагалі нічого не знаю. Не впевнена, що він — кращий варіант, але на цьому етапі я радше погоджуся на чоловіка в закривавленому плащі з гаком замість руки, аніж на Зевса.

Аїд несе мене гвинтовими сходами, дуже схожими на декорації до готичного фільму. Хоча якщо відверто, то решта будинку — з того мінімуму, що я встигла побачити — теж не дуже від них відрізняється. Грубий темний паркет і ліпнина, які мали б пригнічувати, але натомість створюють відчуття, ніби це місце існує десь поза часом і реальністю. Долівка передпокою другого поверху встелена товстим темно-червоним килимом.

На такому зручно ховати сліди крові.

Я починаю істерично хихотіти, і швидко затуляю собі рота долонею. Це не смішно. Мені не варто сміятися. Певно, ще секунд тридцять — і остаточно клепку втрачу.

Аїд, ясна річ, ігнорує мене.

Ми прямуємо до других дверей ліворуч, і тільки коли він ступає за поріг кімнати, мій загальмований інстинкт самозбереження вирішує подати голос. Я в спальні, наодинці з небезпечним чоловіком.

— Відпусти мене.

— Не драматизуй. — Усупереч моїм очікуванням, він не кидає мене на ліжко. Натомість обережно опускає, а потім робить не менш обережний крок назад. — Якщо у своїх спробах втекти заллєш мені підлогу кров’ю, я вистежу тебе й приволочу назад прибирати за собою.

Кліпаю очима. Його слова так схожі на мої нещодавні думки, що аж моторошно.

— Дивніший за тебе чоловік мені ще не траплявся.

Тепер уже він кидає на мене насторожений погляд.

— Що?

— Отож-бо. *Що*? Що це за погроза така? Ти переймаєшся за свою *підлогу*?

— Це ж красива підлога.

Він жартує? Якби йшлося про будь-кого іншого, я б так і вирішила, однак Аїд зараз стоїть переді мною з таким самим серйозним виглядом, як і в момент нашої зустрічі на мосту, коли він більше нагадував смерть у каптурі. Хмуро позираю на нього.

— Не розумію тебе.

— Тобі й не потрібно. Просто лишайся тут на ніч і постарайся не завдати собі ще більшої шкоди. — Він вказує кивком голови на двері в кутку. — Отам ванна кімната. Довго на ногах не стій.

На цьому він покидає кімнату, тихо зачинивши за собою двері.

Я повільно рахую до десяти спочатку один раз, а потім ще тричі. Коли ніхто не вривається перевірити мене, перекочуюся по ліжку до телефона, що невинно стоїть на тумбочці. Занадто невинно, можливо? Бо дуже сумніваюся, що зможу зателефонувати звідси комусь і не бути підслуханою. З усіма цими секретними тунелями Аїд не дуже схожий на людину, яка б допустила таку прогалину в системі безпеки. Найімовірніше, цей телефон — пастка, що має змусити мене видати всі мої секрети чи щось подібне.

Та хай там як.

Я боюся Зевса. Злюся на матір. Однак не можу допустити, щоб сестри сходили з розуму через хвилювання за мене. До цього моменту Психея вже мала набрати Каллісто, і якщо в моїй родині і є хтось, здатний здійняти бурю в Олімпі, наступаючи на п’яти й погрожуючи кожному зустрічному, доки мене не знайдуть, то це моя старша сестра. Моє зникнення вже й так розворушило осине гніздо. Я не можу допустити, щоб сестри утнули ще щось, що погіршить цю й без того кошмарну ситуацію.

Тож я роблю глибокий вдих, який мало чим мені допомагає, підношу до вуха слухавку та набираю номер Еврідіки. Вона єдина, хто відповість на незнайомий номер з першого ж гудка.

— Алло?

— Це я.

— Ох, дякувати богам. — Її голос дещо віддаляється. — Це Персефона. Так-так, я увімкну динамік.

Звук стає трохи нечітким, даючи мені зрозуміти, що я на гучномовці.

— Зі мною тут Каллісто та Психея. Де ти?

Я окидаю поглядом кімнату, у якій перебуваю.

— Якщо скажу вам, ви мені не повірите.

— А ти спробуй. — Каллісто промовляє це таким тоном, ніби хоче просочитися через слухавку й придушити мене.

— Я б ні за що не пішла за твоєю сумочкою, якби знала, що ти втечеш, досить мені буде залишити тебе наодинці. — Голос Психеї тремтить, ніби вона от-от заплаче. — Мати пів міста догори дриґом перевернула, шукаючи тебе, а Зевс…

Каллісто перебиває її.

— До сраки Зевса. І до сраки нашу матір.

Еврідіка охає.

— Ти не можеш так казати.

— Оце от щойно сказала.

Всупереч усьому, їхні суперечки заспокоюють мене.

— Зі мною все гаразд. — Кидаю погляд на свої забинтовані ноги. — Я майже в порядку.

— Де ти?

У мене нема плану, але зрозуміло, що додому мені не можна. Повернутися до матері — це все одно, що визнати поразку й погодитися вийти заміж за Зевса. Я не можу цього зробити. *Я не стану.*

— Не важливо. Я не повернуся.

— Персефоно, — повільно промовляє Психея, — я знаю, що ти не в захваті від того, як склалися обставини, але нам треба знайти кращий вихід, аніж щоб ти отак тікала в ніч. Серед нас усіх ти єдина, що все планує, але зараз у тебе немає плану.

Ні, немає. Я в небезпечному вільному падінні, що лякає мене до чортиків.

— Плани змінюються.

Усі троє замовкають — це явище таке рідкісне, що аж шкода, що не можу віддати йому належне. Нарешті Еврідіка запитує:

— Чому ти телефонуєш зараз?

Непогане запитання, чи не так? Сама не знаю.

— Хотіла, щоб ви знали, що зі мною все гаразд.

— Ми повіримо, що все гаразд, коли дізнаємося, де ти. — Каллісто все ще звучить так, наче ладна прибити будь-кого, хто стане між нами, і це викликає у мене посмішку.

— Персефоно, ти зникла на рівному місці. Всі розум втрачають, шукаючи тебе.

Я переварюю почуте, розбираючи його на шматочки. Всі розум втрачають, шукаючи мене? Сестри вже згадали матір, але тільки зараз я складаю два і два. Неможливо, щоб вона не знала про моє місцезнаходження, адже…

— Зевс знає, де я.

— *Що?*

— Його люди гналися за мною аж до Кипарисового мосту. — Сама лиш згадка змушує мене здригнутися. Не сумніваюся, що в них був наказ привести мене назад, але ж вони могли схопити мене за кілька кварталів від вежі Додона. Однак ні, натомість вони переслідували мене, щоб налякати й довести до відчаю. Жоден підлеглий Зевса не наважився б поводитися так із його нареченою… хіба що за наказом самого Зевса.

— Він удає, ніби не знає, де я?

— Так. — Гнів у голосі Каллісто почав вщухати, хай і не зник повністю. — Він заявляє, що організує пошукові загони, а мати дрижить перед ним так, ніби сама вже не наказала своїм підлеглим зробити те саме. І ще він мобілізував свою приватну охорону.

— Але нащо це все, якщо йому відомо, де я?

Психея прочищає горло:

— То ти перетнула Кипарисовий міст?

Чорт. Я випадково проговорилася. Заплющую очі.

— Я в Нижньому місті.

Каллісто пирхає.

— Це не мало б стати на заваді Зевсу. — Вона ніколи не звертала особливої уваги на чутки про те, що перетнути річку майже так само

неможливо, як і покинути Олімп. Я, по правді, теж не дуже в це вірила, допоки на своєму досвіді не відчула той жахливий біль.

— Хіба що… — Еврідіка опановує себе, і я практично бачу, як вирують думки в її голові. Сестра вдає із себе дурненьку, коли їй це зручно, але з нас чотирьох вона, ймовірно, найрозумніша. — Місто раніше було поділене на три частини. Території Зевса, Посейдона й Аїда.

— Відтоді багато води сплило, — бурмоче Психея. — Зевс і Посейдон тепер співпрацюють. А Аїд перетворився на міф. Ми з Персефоною буквально сьогодні це обговорювали.

— Якби Аїд був не міфом, то його могутності вистачило б, щоб змусити Зевса відступити.

Каллісто знову пирхає.

— От тільки навіть якби він існував, то достоту був би до пари Зевсу.

— Ні, він не такий. — Слова вихоплюються всупереч моїм зусиллям стримати їх у собі. Чорт забирай, я хотіла тримати сестер якомога далі від усього цього, але, здається, такий варіант не спрацює. Я мала усвідомити це ще тоді, коли набирала номер Еврідіки. *Взявся за гуж, не кажи, що не дуж*. Прочищаю горло.

— Яким би він не був, він не такий поганий, як Зевс.

Шоковані голоси сестер змішуються в какофонію.

— *Що*?

— Ти вдарилася головою, коли тікала від тих мудаків?

— Персефоно, твоя зацикленість виходить за всі межі.

Зітхаю.

— Я не галюциную і головою не вдарилася. — Однак краще не казати їм про мої ступні або про те, що я досі трохи тремчу, незважаючи на ковдру. — Він існує і був тут весь цей час.

Знову западає тиша, поки сестри переварюють *отаку* новину. Каллісто чортихається.

— Люди б знали.

Мали б знати. Той факт, що всі ми вірили, ніби він — не більш ніж легенда, свідчить про те, що хтось дуже могутній доклав зусиль, аби стерти будь-яку згадку про нього з лиця Олімпу. Хтось типу *Зевса*, бо

хто ж іще міг утнути таке? Можливо, Посейдон, але того зазвичай не обходять справи, що не стосуються моря чи портів. Ніхто з решти Тринадцяти не має достатньо влади. І жоден із них не наважився б присвоїти собі титул Аїда, принаймні самотужки.

З іншого боку, дуже мало відомо про те, як мало пов’язані між собою Верхнє та Нижнє місто. Це просто сприймається як належне, та й годі. Навіть я ніколи не піддавала сумніву такий уклад, а я ж бо багато чого ставлю під сумнів, коли йдеться про Олімп і Тринадцятьох.

Нарешті Психея питає:

— Що ми можемо для тебе зробити?

Добряче задумуюсь. Мені треба лишень протриматися до свого дня народження, а потім я буду вільна. Трастовий фонд, залишений мені бабусею, подбає про те, щоб я більше ніколи не залежала ні від матері, ні від будь-кого іншого в Олімпі. Однак це буде можливо тільки після мого двадцятип’ятиріччя. Наразі в мене є власні гроші, але насправді вони *не зовсім* мої. Це кошти матері. Я могла б попросити сестер привезти мені мою сумочку, але до того моменту вона вже заморозить усі мої рахунки. Їй до вподоби отак нас карати, і звісно ж, вона захоче, щоб я приповзла до неї назад після такого приниження. Ба більше, я не хочу, щоб сестри приїздили до мене в Нижнє місто, навіть якщо їм вдасться перетнути Стікс. Не зараз, коли за кожним поворотом чигає небезпека.

Тож наразі я можу сказати їм лише одне:

— Я щось придумаю, але повертатися не збираюся. Не зараз.

— Персефоно, це не план, — Каллісто тяжко зітхає. — У тебе ж нема грошей, нема телефона, який би точно не прослуховували, і водишся ти з привидом Олімпу, який до того ж є одним із Тринадцятьох. Та він же втілення небезпеки. Це повна протилежність плану.

Не можу із цим посперечатися.

— Я щось придумаю.

— Ага, зараз. Вигадай щось інше.

Психея прочищає горло.

— Якщо Еврідіці вдасться відволікти матір, Каллісто і я зможемо привезти тобі одноразовий телефон і трохи готівки. На якийсь час

цього має вистачити, поки ти не визначишся, що робити далі.

В останню чергу мені хочеться втягувати сестер, але для цього вже запізно. Я відкидаюсь на спинку ліжка.

— Я подумаю над цим. Наберу вас завтра, коли щось вирішу.

— Це не…

— Люблю вас. Бувайте. — Я кладу слухавку, перш ніж дівчата встигають придумати черговий контраргумент. Знаю, що зателефонувати було правильним рішенням, але чомусь не відпускає відчуття, ніби я тільки що обірвала останній зв’язок зі своїм минулим. Доволі довго я працювала над тим, щоб полишити Олімп, тому в певний момент це все одно сталося б, але я гадала, що матиму більше часу. Що в мене буде можливість спілкуватися із сестрами, не наражаючи їх на небезпеку. І що за деякий час мати, охолонувши, пробачить мені відмову грати пішака в її інтригах.

Здається, я багато в чому помилялася.

Щоб якось відволікти себе, озираюся довкола. Ця кімната така ж розкішна, як і інші частини будинку, що я вже встигла побачити. Велике ліжко увінчує темно-синій балдахін, якому б потішилася будь-яка принцеса. Паркетна підлога, про яку так піклується Аїд, застелена товстим килимом, а стіни оздоблені ще більшою кількістю ліпнини. Тут так само атмосферно, як і в решті будинку, але нічого із цього не підказує мені, що за людина володіє цим місцем. Проте це явно лише гостьова спальня, тож навряд вона зможе розповісти мені щось про Аїда.

Саме в цей момент мій організм вирішує нагадати мені, що я годинами ходила по холоду на тих клятих підборах, а потім босоніж бігла по гравію і склу. Ноги болять. Спина болить. Ступні… Про них краще не згадувати. Я така виснажена, що, хто його зна, може, навіть і засну сьогодні.

Знову окидаю оком кімнату. Аїд справді може бути не таким поганим, як Зевс, але покладатися на це не варто. Я обережно зводжуся на ноги й шкутильгаю до дверей. Чортихаюся, коли бачу, що на них немає замка. Тоді кульгаю до тих дверцят, що ведуть до ванни, і мало не схлипую з полегшенням, коли бачу, що бодай *на них* замок є.

Поки тягну масивну ковдру з ліжка до ванної кімнати, мої м’язи, здається, повільно перетворюються на камінь. Сама ванна купіль достатньо велика, щоб у ній спати, хай навіть це буде й не дуже зручно. Після коротких роздумів повертаюся до дверей, що ведуть до спальні, та загороджую їх тумбочкою. Так я принаймні почую, якщо хтось спробує сюди увійти. Задоволена, що зробила все, що мені під силу, я замикаюся у ванній кімнаті й практично падаю в ковдру.

Зранку я складу новий план. Я щось вигадаю, і мені більше не здаватиметься, ніби настав кінець світу.

Треба просто скласти план…

РОЗДІЛ 5

АЇД

Після декількох годин неспокійного сну я спускаюся на кухню в пошуках кави, але натомість знаходжу там Гермесу, що поїдає морозиво прямо з упаковки, всівшись на мій кухонний острівець. Застигаю, дещо стривожений тим фактом, що вона одягнена в коротенькі шорти й незграбну футболку, яких на ній достоту не було ввечері.

— То ти тримаєш у мене вдома свої речі.

— Тю, звісно. Хто ж захоче ходити по хаті в наслідках бухої величі. — Вона показує собі за спину, не обертаючись. — Я там каву заварила.

Дяка богам за маленькі радощі.

— Кава й морозиво — це цікаві ліки від похмілля.

— Ш-ш-ш, — вона кривиться. — Голова болить.

— Можу собі уявити, — бурмочу, обходячи острівець і дістаючи для нас дві філіжанки. Наливаю Гермесі кави на дві третини й передаю горнятко. Вона миттєво хлюпає туди велетенську кульку морозива, на що я тільки хитаю головою.

— Знаєш, я взагалі-то пригадую, що вчора замикав будинок. І все ж ти тут.

— Все ж я тут, — вона обдаровує мене трохи пом’ятою версією своєї коронної лукавої посмішки. — Та годі тобі, Аїде. Ти ж знаєш, що в цьому місті немає такого замка, який міг би мене втримати.

— Так, помітив це з роками.

Уперше вона завітала до мене років п’ять чи шість тому, лишень за місяць після того, як здобула свій титул. Гермеса перелякала мене, з’явившись прямо в моєму кабінеті, за що мало не отримала кулю в

голову. Якимось дивом ця сутичка підвела її до висновку, що ми станемо чудовими друзями. Мені знадобився рік, аби зрозуміти, що моєї думки щодо цієї так званої дружби ніхто не питає. А десь ще за пів року разом із нею почав приходити Діоніс, і я зовсім забив із цим боротися.

Якщо вони шпигують для Зевса, то виходить це в них так собі, бо ці двоє не дізнаються від мене нічого того, що б я хотів від нього приховати. Якщо ж ні…

Ну, це не мої проблеми.

Вона робить великий ковток своєї кави з морозивом і видає звук, що звучить підозріло — і страхітливо — як сексуальний.

— Упевнений, що теж не хочеш?

— Упевнений. — Я спираюся на стільницю та намагаюся вирішити, як краще вчинити. Довіритися Гермесі не можна. Хай би якими друзями нас вважала, але ж вона одна з Тринадцятьох, і я був би повним ідіотом, якби забув про це. Ба більше, вона живе біля вежі Додона і звітує безпосередньо Зевсу, принаймні, коли їй це зручно. Розкривати їй усі мої карти до того, як я матиму чіткий план дій — це напрошуватися на неминучу катастрофу.

Однак шила в мішку не сховаєш. Люди Зевса вже мали до цього моменту доповісти йому про місцезнаходження Персефони. Тож те, що й Гермеса в курсі, мало що змінює.

Плутаючись у власних ногах, у дверях з’являється Діоніс. Вуса в нього стирчать вусібіч, а зазвичай бліде обличчя стало майже зелене. Прямуючи до кави, він абстрактно махає кудись у мій бік.

— Раночку.

Гермеса пирхає.

— Ти схожий на мерця.

— Це все твоя провина. Хто взагалі п’є вино після віскі? Тільки поганці, от хто. — Він довго розглядає кавник і нарешті наливає собі каву в горнятко. — Просто пристрельте мене й позбавте страждань.

— Не спокушай, — бурмочу собі під ніс.

— Так-так, ти у нас весь такий похмурий і страхітливий. — Гермеса розвертається на острівці, щоб зустрітися зі мною поглядом. Її темні

очі грайливо спалахують. — Всі ці роки я думала, що то лише імідж, аж ось ти викрадаєш дівчину й приносиш її в дім на власному плечі.

Починаю пояснювати, що взагалі-то нікого не *викрадав*, але Діоніс зі сміхом вставляє:

— О, так то в мене були не галюни. Завжди вважав Персефону Дімітріу занудним сонечком, але тепер стає навіть цікаво. Спочатку вона покидає вечірку менш ніж за тридцять хвилин після того, як Зевс оголошує про їхні заручини, а потім з’являється на іншому березі Стіксу, куди хороші дівчатка з вищого світу не соваються? Дуже, дуже цікаво.

Я хмурюся, не в змозі проігнорувати найменш важливу деталь зі щойно почутого.

— Занудним сонечком? — Ми, звісно, познайомилися не за найсприятливіших умов, але я б аж ніяк не назвав її занудною.

Гермеса хитає головою, від чого її кучері підстрибують.

— Діонісе, ти ж її бачив тільки на публічних заходах, куди її тягала за собою мати. Вона не така вже й погана, коли не сидить під наглядом і тим паче коли тусується зі своїми сестрами.

Діоніс розплющує одне око.

— Дорогенька, шпигувати не добре.

— А хто сказав, що я шпигувала?

Діоніс розплющує друге око.

— О, то ти хочеш сказати, що сама гуляла із сестрами Дімітріу, га? З отими чотирма жінками, що ненавидять Тринадцятьох із просто-таки дивовижним завзяттям, зважаючи на те, хто їхня матір?

— Можливо. — Вона навіть не намагається звучати переконливо. — Ну добре, ні, але мені було цікаво, бо матінка постійно намагається звести їх з якомога більшою кількістю впливових чоловіків, до яких тільки може дотягнутися. Про таке корисно знати.

Мене приворожує те, що вона говорить. Гермеса, як одна з Тринадцятьох, мала б по замовчуванню викликати в мене неприязнь, але особливе становище робить із неї такого собі тіньового гравця. Вона й приватний посланець, і хранителька таких таємниць, про які я можу лише здогадуватися, і навіть злодійка, коли їй це вигідно. По

суті, Гермеса майже така сама прибічниця темряви, як і я. Це мало б зробити її ще менш гідною довіри, але вона така прозора, що іноді аж голова від неї болить.

Із запізненням до мене доходить решта її слів.

— То це правда. Вона обіцяна Зевсу.

— Вони оголосили про це вчора. Якби в мені знайшлося місце для жалю, сказав би, що то було сумне видовище. Бідолашка так старанно намагалася посміхатися, хоча було очевидно, що вона просто нажахана. — Діоніс знову заплющує очі, спираючись на стільницю. — Сподіваюся, вона протримається довше, ніж попередня Гера. Цікаво, яку гру затіяла Деметра. Я чомусь думав, що донька їй буде важливіша за оце все.

Гермеса пильно спостерігає за моєю реакцією, але я спеціально не виказую ніяких емоцій. Занадто багато років я будував високу стіну між собою та рештою світу. І те, що цим людям дозволено приходити до мене додому, не означає, що вони варті моєї довіри. Її ніхто не вартий. Не після того, як я на власні очі побачив, до яких карколомних наслідків це може призвести і як від цього можуть гинути люди.

Гермеса підсувається до краю острівця й починає мотиляти ногами, вдаючи невимушеність.

— Маєш рацію, Діонісе. Вона на це не погоджувалася. Одна пташечка наспівала мені, що Персефона й гадки не мала, що коїться, поки вони не витягли її на середину кімнати й не поставили в становище, з якого вона могла вийти тільки або погодившись, або ж вибісивши Зевса на очах решти Тринадцятьох — ну, всіх, окрім Аїда й Гери. А нам же відомо, чим таке зазвичай закінчується.

— Ти ж працюєш на Зевса. — Я кажу це підкреслено спокійно, придушуючи підсвідому злість, яка спалахує щоразу, коли звучить ім’я цього виродка.

— Ніт. Я працюю на Тринадцятьох. Зевс лише користується моїми послугами частіше, ніж решта, враховуючи й тебе. — Вона нахиляється вперед і незграбно підморгує мені. — Ти б подумав над тим, щоб задіяти мої навички на повну. Я блискуче граю свою роль, якщо смію сама про себе так сказати.

З таким самим успіхом вона могла б потрясти гачком із приманкою мені прямо перед обличчям. Я зводжу брови.

— З мого боку було б дурістю довіритися тобі.

— Він має рацію. — Діоніс відригує і якимось дивом набуває ще зеленішого відтінку. — Ти хитрунка.

— Не розумію, про що ви. Я ж сама невинність.

Гермеса грає у свою гру на якомусь зовсім іншому рівні. Та й треба ж їй якось зберігати свій дещо нечіткий нейтралітет серед усього цього політиканства, маніпуляцій та інтриг решти Тринадцятьох. Довіряти їй — це все одно, що покласти руку в пащу тигра й сподіватися, що той не дуже голодний.

Та все одно…

Цікавість впивається в мене своїми пазурами й не відпускає.

— Більшість людей в Олімпі ладна віддати правицю, аби стати одним із Тринадцятьох, через шлюб із Зевсом чи ні.

Таблоїди змальовують Персефону як дівчину, в якої грошей більше, аніж здорового глузду, себто як саме таку, що має підстрибнути від радості, отримавши нагоду вийти за такого заможного та впливового чоловіка, як Зевс. Однак та Персефона не має нічого спільного з наляканою, але сильною особистістю, яка вчора вночі відчайдушно перетнула міст. То котра з них справжня? Тільки час покаже.

Гермеса посміхається мені так, ніби я подарував їй щось цінне.

— Можна було б так подумати, га?

— Та не знущайся з нього, розкажи вже, про що всі пліткують, — стогне Діоніс. — А то в мене від тебе голова тіки ще дужче болить.

Гермеса підтягує до себе ноги, і я ледь стримуюся, аби не гиркнути їй, щоб прибрала свої бісові лаписька з моєї стільниці. Обхопивши горнятко обома долонями, вона підносить його до рота.

— Дочок Деметри не цікавить влада.

— Звісно, — пирхаю я, — влада цікавить усіх. А як не вона, то гроші.

— Навіть уявлення не маю, скільки разів фотографи підловлювали дівчат Дімітріу за черговим безглуздим шопінгом. Щонайменше раз на тиждень.

— Я теж так гадала. І тому вважаю, що моє шпигунство дуже навіть виправдане. — Вона зиркає на Діоніса, але той занадто зайнятий похмільними стражданнями, щоб це помітити. — Жодна з них не поділяє амбіцій матері. А наймолодша дозволила улюбленому синочку Калліопи затягнути себе в стосунки.

Мені стає цікаво.

— Це той, який молодший брат Аполлона?

— Еге ж, — сміється Гермеса. — Невиправний бабій.

Вирішую залишити це поза увагою, бо насправді немає різниці, що я думаю про Орфея Макоса. Його сім’ю, можливо, й не назвеш родовитою олімпійською династією, але вони завжди були впливовими й заможними людьми, ще задовго до того, як старший брат Орфея став Аполлоном. З чуток, які доходили до мене про цього хлопця, знаю, що він музикант, котрий постійно перебуває в пошуках себе. Я слухав його музику, і вона гарна, але не виправдовує того, з якою розбещеністю хлопак ганяється за своїми музами.

— Ти до чогось ведеш?

— Гадаєш, ні? — Вона грає бровами. — Я лише хочу сказати, що тобі варто сісти й поговорити із цією дівчиною. Дізнатися, чого вона хоче.

Гермеса знизує плечима й зіскакує зі стільниці, лише трохи похитнувшись при приземленні.

— Ну або можеш керуватися упередженнями й одразу замкнути її в підвалі. Зевс буде в *захваті*.

— Гермесо, ти чудово знаєш, що в мене немає підвалу.

— Темного й моторошного немає… — Знову ці її брови. — Але ми всі бачили твою ігрову кімнату.

Оце я відмовляюся коментувати. Вечірки, які я влаштовую час від часу, є такою ж частиною іміджу Аїда, як і вся решта. Частиною ретельно продуманого образу, який має пробуджувати в людях темні бажання — і, як наслідок, гарантувати, що ті нечисленні жителі Верхнього міста, котрі знають про моє існування, не ставатимуть мені на заваді. І що такого, якщо саме ця частина образу мені подобається? А Персефона, якби навіть мигцем побачила ту кімнату, тікала б із криками чимдалі.

— Час вам рушати додому. — Я киваю в бік передпокою. — Можу попросити Харона відвезти вас.

— Не переймайся. Ми собі самі організуємо транспорт. — Вона стає навшпиньки й швиденько цілує мене в щоку. — Гарно тобі розважитися зі своєю полонянкою.

— Вона не моя полонянка.

— Повторюй це частіше. — На цьому Гермеса полишає кухню, витанцьовуючи босоніж, наче так ходити — це найприродніша річ у світі. Я із цією дівчиною посивію.

Діоніс явно задумав прихопити моє горнятко із собою, але затримується у дверях.

— Ти та це сонячне дівча можете допомогти одне одному. — Побачивши мій вираз обличчя, він морщиться. — Ну а що? Це доволі логічний висновок. Навряд чи в усьому Олімпі зараз знайдеться ще хтось, чия ненависть до Зевса може зрівнятися з твоєю. — Він клацає пальцями. — О, і та твоя поставка буде до кінця тижня. Я не забув.

— Ніколи не забуваєш. — Він виходить із кухні, я хапаю покинуте горнятко Гермеси й ставлю його в раковину. Вона завжди лишає після себе гармидер, але я вже звик. Вчорашня ніч за шкалою Гермеси-Діоніса ще була доволі спокійна. Попереднього разу вони приволокли із собою курку — де вони її тільки дістали! Я потім ще *тижнями* знаходив пір’я по всьому дому.

Витріщаюся на кавник, відганяючи думки про ці дві ходячі проблеми. Не про них мені зараз треба турбуватися. А про Зевса. Відверто кажучи, дивує, що він досі зі мною не вийшов на зв’язок. Це не той чоловік, який сидітиме склавши руки, коли в нього відбирають таку іграшку.

До біса кортить самому зв’язатися з ним і ткнути носом у те, що ця маленька світська кицюня була ладна радше втекти до *мене*, аніж вийти заміж за нього. Але з мого боку це буде й імпульсивно, й жалюгідно водночас. Якщо вже використовувати Персефону для помсти, то…

То я не кращий за нього.

Намагаюся відкинути цю думку. Від Зевсових махінацій постраждали мої люди. *Я сам* від них постраждав і багато чого втратив. Та мені слід стрибати від радості, що трапився такий шанс відплатити йому. І я *хочу* цієї відплати. Та чи хочу я, щоб вона відбулася завдяки дівчині, яка вже була використана в ролі пішака як Зевсом, так і власною матір'ю? Чи достатньо я холоднокровний, щоб ставати на цей шлях попри її бажання?

Напевно, все ж варто запитати, чого *вона* хоче. Думка, прямо сказати, новаторська.

Я морщуся й наливаю собі друге горнятко кави. Після коротких роздумів додаю вершки з цукром. От Персефона не та людина, що п'є чорну каву. Хоча з іншого боку, звідки мені знати? Все, що мені про неї відомо, зводиться до пліток із таблоїдів, присвячених Тринадцятьом і всій тій братії. Так звані «журналісти» в захваті від сестер Дімітріу й переслідують їх, неначе зграя собак. Навіть вражає, що ця дівчина спромоглася втекти, не обзавівшись по дорозі свитою.

То що ж справжнє, а що — чиясь творча вигадка? Неможливо сказати. І кому, як не мені, знати, що часом репутація та реальність мають між собою мало спільного.

Але я затягую час.

І щойно усвідомлюю це, одразу з прокльонами покидаю кухню та підіймаюся сходами нагору. Ще рано, але я очікував, що до цього часу вона вже прокинеться і почне тероризувати когось із прислуги. Вже й Гермеса з Діонісом зуміли вийти з тієї алкогольної коми, яку називають сном, а Персефона досі не встала.

Мене бісить, що попри все я непокоюся про неї. Моральний стан цієї жінки — не мій клопіт. Просто, бляха, не мій. Ми із Зевсом і так танцюємо на вістрі меча щоразу, коли доводиться перетинатися. Один неправильний рух — і мене розрубають навпіл. Що ще важливіше, один неправильний рух — і від наслідків постраждають мої люди.

Я наражаю і їх, і себе на небезпеку заради цієї дівчини, яка, ймовірно, жадає влади не менше, ніж її мати. І яка, найпевніше, прокинеться та зрозуміє, що найкращий шлях до цієї влади — з каблучкою Зевса на

пальці. Не має значення, що вона сказала вчора своїм сестрам по телефону. Не повинно мати значення.

Постукавши у двері, чекаю, але не чую жодного звуку. Стукаю ще раз.

— Персефоно?

Тиша.

Після нетривалих вагань відчиняю двері. Відчуваю якийсь невеликий опір, але варто мені штовхнути сильніше і щось по той бік падає. Тяжко зітхаючи, заходжу в кімнату. В очі одразу впадають перекинута тумба й відсутня ковдра на ліжку — цього мені достатньо, щоб зрозуміти, що ніч моя гостя провела, ховаючись у ванній.

Ну звісно.

Вона ж у лігві великого страшного Аїда, тож, ясна річ, її хтось має скривдити, поки беззахисна собі спить. Дівчина буквально *забарикадувалася*. Мені від того аж кортить щось жбурнути, але я з підліткових років не дозволяю собі аж так втрачати самоконтроль.

Поставивши горнятко з кавою, підхоплюю тумбочку й ставлю її точнісінько на те саме місце, де вона й має бути. Задоволений результатом, підходжу до дверей ванної кімнати, стукаю.

З іншого боку чутно невпевнені кроки. А потім — її голос, притому близько. Певно, вона з того боку притислася до дверей.

— І часто ти вдираєшся до чужих кімнат без дозволу?

— А що, мені треба питати дозволу у власному домі? — Навіть не знаю, нащо реагую. Треба було б просто відчинити ці двері, витягнути її звідти й відправити додому.

— Якщо ти вважаєш, що отак працює право власності на житло, то, може, тобі варто просити людей, щоб вони в письмовій формі відмовлялися від власного простору, коли переступатимуть твій поріг.

Ну до чого ж вона *дивна*. До чого ж… неочікувана. Хмуро зиркаю на побілену деревину.

— Я подумаю над цим.

— Так, будь такий ласкавий. Ти мене доволі безцеремонно розбудив.

Її голос звучить так манірно, що мені кортить зірвати ці двері з петель лишень заради того, щоб гарненько роздивитися вираз її

обличчя.

— Ти спала у ванні. Навряд це можна назвати місцем для доброго сну.

— У тебе просто дуже обмежений світогляд.

Я примружую очі, хоча вона ніяк не може цього побачити.

— Персефоно, відчини двері. Мені набридла ця розмова.

— У тебе таке постійно. Якщо я здаюся тобі такою надокучливою, то не варто виламувати мені двері в таку безбожно ранню годину.

— Персефоно. Двері. Негайно.

— Ох, ну якщо наполягаєш.

Відступаю, почувши клацання замка, і ось вона постає у дверях у всій своїй апетитно скуйовдженій красі. Біляве волосся безладно спадає на плечі, на щоці слід від подушки. Закутана в ковдру, наче в обладунок. Дуже пухнастий, неефективний обладунок, через який їй доводиться шкандибати кімнатою крихітними кроками, щоб не впасти на підлогу обличчям униз.

Придушую в собі безглуздий порив розсміятися. Будь-яка реакція з мого боку лише її заохотить, а ця дівчина й без того вибиває мене з колії. *Вирішu вже щось. Або використай її, або спровадь.* Вся решта не має значення. Я вказую на горнятко.

— Кава.

Горіхові очі Персефони ледь помітно збільшуються.

— Ти приніс мені кави.

— Її майже всі п’ють зранку. В тому нічого такого, — кривлюся я. — І тільки Гермеса чомусь додає до своєї морозиво.

Очі дівчини стають ще більшими.

— Повірити не можу, що весь цей час Гермеса й Діоніс знали про тебе. Скільки ще людей у курсі, що ти існуєш?

— Декілька, — даю хорошу, безпечну й абстрактну відповідь.

Персефона продовжує вдивлятися в мене так, наче очікує знайти в моєму обличчі щось знайоме, наче ми з нею одне одного звідкілясь знаємо. Мені від цього незручно. І закрадається ірраціональна підозра, що вона отак міцно стискає ковдру, бо стримується, аби не простягнути руку й не доторкнутися до мене.

Дівчина схиляє голову набік.

— А ти знав, що у вежі Додона є статуя Аїда?

— Звідки мені про це знати? — Я бував там лише раз, і не сказати, щоб Зевс тоді влаштував мені екскурсію. Повторювати цей досвід бажання не маю, хіба що аби прикінчити виродка раз і назавжди. Ця мстива фантазія допомогла мені пережити більше важких днів, аніж я в змозі підрахувати.

Пропустивши повз вуха мою відповідь і все ще надто уважно вдивляючись у риси моєї зовнішності, вона продовжує свою думку:

— Там є постаменти всіх Тринадцятьох, але твій задрапований у чорну вуаль. Напевно, на знак того, що ваша династія вимерла. Ти не мав би існувати.

— Так, я від тебе постійно це чую. — Розглядаю її. — І, судячи з усього, ти немало часу провела, вивчаючи ту статую Аїда. Навряд Деметра схвалила б зацікавленість у такій особистості.

Від цих слів щось у погляді дівчини одразу наче згасає, а усмішка, навпаки, стає прямо-таки сліпучо яскравою.

— Що тут сказати? Я не донька, а суцільне розчарування. — Вона робить крок і морщиться.

У неї ж ноги поранені. Дідько, я забув. Перш ніж встигаю обміркувати мудрість цього рішення, підхоплюю її на руки і, не звертаючи уваги на її зойк, кладу на ліжко.

— У тебе ступні болять.

— Якщо й так, я в змозі самостійно сісти.

Зустрічаюся з нею поглядом, і розумію, як близько ми опинилися одне від одного. Усвідомлення цього пронизує, мов струмом. Коли ж нарешті спромігся заговорити, мій голос звучить надто різко.

— Ну то сядь.

— І сяду! А тепер *відійди*. Не можу думати, коли ти так близько.

Повільно відступаю на декілька кроків. Вкладати її отак було помилкою, бо тепер ця апетитно скуйовджена краса *лежить на ліжку*, й, дивлячись на це, я не можу не думати про інші активності, після яких вона могла б мати такий вигляд. Бляха, але ж яка вона вродлива. В неї той тип теплої вроди, що відчувається ніби сонячні промені на

обличчі. Здається, варто підступитися занадто близько — і я її зіпсую. Розглядаючи цю вродливу незбагненну дівчину, розумію, що не певен, чи зможу використати її. Навіть щоб покарати Зевса за всю ту шкоду, яку він заподіяв мені й моїм близьким.

Засовую руки в кишені й кажу якомога нейтральнішим тоном:

— Час нам поговорити про те, що буде далі.

— Я, взагалі-то, теж про це подумала. — Персефона обережно знімає свою ковдру-броню і пильно дивиться на мене. Це стає єдиним попередженням мені, перш ніж вона розбиває вщент усі мої добрі наміри. — Гадаю, ми можемо допомогти одне одному.

РОЗДІЛ 6

ПЕРСЕФОНА

Ніч на дні чужої ванни змушує задуматися про власні перспективи. Йти мені нікуди. Грошей я не маю. І друзів, здатних піти проти волі моєї матері, в мене теж нема. Зима не здавалася мені такою довгою, коли я жила своїм звичайним життям. Але зараз? Зараз ці три місяці видаються цілою вічністю.

Сестри допомогли б мені. Каллісто однозначно спустошила б *власний* трастовий фонд, аби тільки вивезти мене з Олімпу цілою, але я не хочу їх вплутувати. Можливо, я й покину це місто, але ж вони — ні, і було б вельми слабкодухо з мого боку пристати на їхню допомогу, а потім втекти, залишивши їх розгрібати наслідки.

Ні, іншого виходу в мене немає.

Я маю здатися на милість Аїда й спробувати переконати його, що ми можемо бути корисними одне одному.

Шкода, що м’яке ранкове світло не робить його риси менш суворими. Таке відчуття, ніби цей чоловік розгулює зі шматочком ночі в кишені. І звісно ж, він одягнений у все чорне — на ньому дорогий стильний діловий костюм, що дуже-дуже пасує йому, і має ідеальний вигляд на тлі доглянутої бороди й довгого волосся. І його очей. Боги, цей чоловік схожий на якогось диявола, створеного спеціально, щоб мене спокусити. Враховуючи угоду, яку я збираюся йому запропонувати, можливо, воно й на краще.

— Персефоно, — скидає він бровою. — То тобі здається, що ми можемо одне одному допомогти, — нагадує він, бо ж варто було мені промовити ці слова, як голос підвів мене.

Я пригладжую волосся, намагаючись не бентежитися через нашу близькість. Останні кілька років я весь час перебувала в компанії впливових людей, але ця ситуація відчувається зовсім інакше. *Він* відчувається зовсім інакше.

— Ти ненавидиш Зевса.

— Я б сказав, що це надміру очевидно.

Ігнорую його шпильку.

— І чомусь Зевс не наважується ставати тобі на заваді.

Аїд схрещує руки на грудях.

— Зевс може вдавати, що правила на нього не поширюються, але навіть він не може протистояти всім Тринадцятьом. Між нами укладено дуже ретельно продуманий пакт. Украй невелика група людей може без наслідків перетинати мости між Нижнім і Верхнім містом, і той старий не з них. Як і я.

Кліпаю очима. Вперше про таке чую.

— А що станеться, якщо хтось із вас це зробить?

— Війна. — Він знизує плечима, ніби в тому нічого особливого. Може, для нього так і є. — Ти перетнула міст із власної волі, тож він не в змозі забрати тебе, не спровокувавши конфлікту, у який буде втягнутий весь Олімп. — Він хитро посміхається. — А твій наречений ніколи не поставить під загрозу свої владу й становище. Тому, аби уникнути цієї сутички, він дозволить мені робити з тобою все, що мені заманеться.

Аїд намагається мене налякати. Проте навіть не здогадується, що його слова навпаки вселяють у мене надію, що цей безглуздий план може спрацювати.

— Чому всі вважають тебе міфом?

— Я живу в Нижньому місті. І не мої проблеми, що Верхнє любить розповідати казки, які не мають нічого спільного з реальністю.

То навіть і близько не повна відповідь, але наразі мені й цього достатньо. Загальна картинка зрозуміла навіть без подробиць. Незалежно від умов цього пакту, Зевсу вигідно, щоб Аїда всі вважали міфом. Бо без третього спадкового правителя баланс сил у місті схиляє шальки терезів саме на його користь. Мене завжди дивувало, чому він

фактично ігнорував половину Олімпу, але тепер, коли я дізналася про існування Аїда, все стало на свої місця.

Я розправляю плечі, не зводячи з нього очей.

— Але це все одно не пояснює, чому ти говорив з його людьми так люто. Ти саме *ненавидиш* його.

Аїд незворушно відповідає:

— Він убив моїх батьків, коли я був ще дитиною. «Ненавидиш» — це м’яко сказано.

Від шоку мені ледь не перехоплює подих. Те, що Зевс стоїть за ще декількома вбивствами, мене не дивує. Але Аїд говорить про смерть своїх батьків так спокійно, наче це сталося з кимось іншим. Я насилу сковтую.

— Мені шкода.

— Ага. Люди завжди так кажуть.

Він наче віддаляється від мене. Я вловлюю це, бо його погляд починає блукати кімнатою, ніби обмірковуючи, як швидко він зможе спакувати мене й відправити якнайдалі. Хай би що Аїд сказав тим чоловікам минулої ночі, очевидно, що він не планує утримувати мене поруч із собою. А я не можу цього допустити. Тож роблю глибокий вдих і продовжую наступати.

— Використай мене.

Це привертає його увагу.

— Що?

— Це й близько не те саме, проте все одно: він же назвав мене своєю, а тепер я у *твоїх* руках.

На його обличчі проминає здивування.

— Не думав, що ти аж так змирилася з роллю пішака в чужих іграх.

Щоки починає пекти від сорому, але я на це не зважаю. Він намагається спровокувати мене, проте я не піддамся.

— Пішак між вами двома, чи пішак власної матері — особливої різниці не бачу, — широко всміхаюся, помічаючи, як він сіпається, ніби я дала йому ляпаса. — Я не можу повернутися, розумієш?

— Я тебе тут не утримуватиму.

Мене не мають чіпляти ці слова. Я не знаю цього чоловіка, та й не хочу, щоб мене *утримували*. Утім однаково дратує, з якою легкістю він готовий від мене відмахнутися. Не даю посмішці зійти з обличчя і продовжую все таким самим бадьорим тоном:

— Це не назавжди. За три місяці я поїду. Мені виповниться двадцять п’ять, я отримаю доступ до свого трастового фонду й зможу ним скористатися.

— Тобі двадцять чотири. — Аїд примудряється ще сильніше спохмурніти, ніби мій вік ображає його особисто.

— Ага, математика — це безумовно твоє. — *Збав оберти, Персефоно. Тобі потрібна його допомога. Не заїдайся з ним.* Нічого не можу із собою вдіяти. Зазвичай мені краще вдається привертати до себе людей і схиляти їх робити те, що я хочу. Але цей чоловік пробуджує в мені бажання впиратися рогом, притому прямо в нього і аж поки він не почне корчитися.

Аїд обертається, щоб визирнути у вікно, і в цей момент я помічаю, що він поставив тумбочку на місце — точнісінько на місце. Яка мила педантичність. Він зовсім не схожий на монстра Олімпу. Той би вибив двері й виволік мене з ванни за волосся. І був би тільки радий пристати на мою пропозицію, замість того щоб оце кидати погляди на дно ванни, наче сподівається знайти там залишки мого здорового глузду.

Коли Аїд обертається до мене, я знову вся усміхнена. Його ж вираз хмурнішає.

— То ти хочеш залишитися тут на *три* місяці?

— Так, саме так. Мій день народження шістнадцятого квітня. Я полишу тебе наступного ж дня. Тебе і взагалі все це.

— Що ти маєш на увазі?

— Що як тільки отримаю доступ до свого трастового фонду, то скористаюся грошима, аби найняти когось, хто допоможе мені покинути місто. Деталі наразі неважливі, головне лиш те, що я планую поїхати звідси.

Він примружує очі.

— Покинути місто не так просто.

— Як і перетнути Стікс, але вчора мені це вдалося.

Його похмурий погляд змінюється і тепер ніби вивчає мене.

— Якийсь бліднуватий у тебе план помсти. Чому мені має бути не все одно? Як ти сама зазначила, повертатися до Зевса та своєї матері ти не збираєшся, а я вже й так забрав тебе в нього. Тож залишишся ти тут чи ні, покинеш місто чи ні — для мене це вже не важливо.

Він має рацію, і мене це бісить. Зевсу вже відомо, де я, а це означає, що Аїд фактично тримає мене на гачку. Обережно підводжуся, намагаючись не кривитися від болю, що одразу пронизує ступні. Судячи з його примружених очей, він однаково це помічає, і йому не до вподоби. Хай яким холодним намагався здаватися цей чоловік, але якби йому *справді* було до всього байдуже, він би не бинтував мені ноги й не кутав у ковдру, щоб уберегти від холоду. І не боровся б зараз із бажання вкласти мене назад у ліжко, щоб я собі не зашкодила.

Складаю руки на грудях, щоб не видати, як нервую.

— А якщо ти насиплеш йому сіль на рану, так би мовити?

Він дивиться на мене так зосереджено, що на мить мене осяває істерична думка, що ось так, мабуть, почувається лисиця перед тим, як на неї спустять гончих псів. Якщо кинуся навтьоки, чи поженеться він за мною? Не знаю, і через цю невизначеність серце в грудях починає битися швидше.

Нарешті Аїд промовляє:

— Слухаю тебе.

— Дозволь мені бути тут із тобою до кінця зими. В усіх сенсах.

— Персефоно, давай чіткіше. Скажи, що саме ти пропонуєш. І з подробицями.

Обличчя в мене, напевно, вже багряне, але я продовжую посміхатися.

— Він ошаленіє, якщо вирішить, що я віддала перевагу тобі. — Аїд усе ще чекає, і я насилу сковтую. — Ти живеш у Нижньому місті, але, очевидно, знаєш, як усе працює по той бік річки. Моя цінність там напряму залежить від репутації. Саме тому — поміж іншим — відколи моя мати стала Деметрою, ніхто не бачив, щоб я публічно з кимось зустрічалася.

Озираючись назад, я страшенно шкодую, що дала матері втрутитися в цю частину свого життя. Свого часу мені здавалося, що простіше буде

просто плисти за течією і дозволити їй піклуватися про нашу із сестрами репутацію. Якби ж знати, що згодом вона використає цю ж репутацію, аби продати мене Зевсу.

— Ні для кого не секрет, що Зевс ніколи не забажає того, що вважатиме зіпсованим товаром. — Роблю глибокий вдих. — Тож… зіпсуй мене.

Аїд нарешті посміхається, і, о боги, це наче спалах потужного променя. Жар цієї посмішки обпікає так, що мені аж на кінчиках пальців поколює, і я вже мовчу про свої ноги, що от-от підкосяться. Зачарована силою його темних очей, не можу відвести від нього погляд. Аж ось він хитає головою, придушуючи в мені цей дивовижний порив.

— Ні.

— Тобто «*ні*»?

— Розумію, що ти за все своє привілейоване життя, певно, ще не чула цього слова, тож я його для тебе розжую. Ні. Ноу. Найн. Ніт. Ні в якому разі.

Відчуваю, як зростає роздратування. Враховуючи, що в мене майже не було часу, то план я вигадала доволі непоганий.

— Чому ні?

На мить здається, ніби Аїд не відповідатиме. Але врешті він хитає головою.

— Зевс не дурний.

— Ну, справедливо. — Неможливо здобути й утримувати таку величезну владу в Олімпі, не маючи певного рівня інтелекту. Хай навіть ідеться про *спадковий* титул. — До чого ти ведеш?

— Навіть якщо не брати до уваги Гермесу, він має шпигунів на моїй території так само, як я — на його. Ніякі показові спектаклі не введуть його в оману. Одного-єдиного звіту про цей фейк буде достатньо, щоб звести нанівець будь-які старання.

Якщо він має рацію, мій план не спрацює. Яке розчарування. Я знову схрещую руки на грудях, хоча здаватися принципово відмовляюся.

— Ну тоді зробімо все по-справжньому.

Із задоволенням дивлюся, як він повільно кліпає у відповідь на мої слова.

— Ти клепку втратила?

— Навпаки. Я жінка, у якої є план. Учись і підлаштовуйся, Аїде. — За моїм спокійним голосом не чутно, що серце в мене калатає так, що аж у голові паморочиться. Повірити не можу, що пропоную йому таке, але слів, що вилітають з мого рота, вже не спинити. — Ти достатньо привабливий з оцим своїм похмурим шармом. І навіть якщо я не твій типаж, впевнена, що ти в змозі заплющити очі й думати про Англію чи про що там ще думають монстри, коли займаються плотськими втіхами.

— «Плотськими втіхами»… — Здається, він уже хвилину затамовує дихання. — Персефоно, ти незаймана?

Чухаю носа.

— Не твоя справа взагалі-то. До чого це запитання?

— Бо тільки незаймана назвала б секс «плотськими втіхами».

А, так он що його стримує. Не варто дражнитися аж із такою насолодою, але правда в тому, що попри все сказане я не думаю, що цей чоловік здатен мені зашкодити. В його присутності мені не хочеться повіситися, а це вже помітно краще порівняно із Зевсом та деякими іншими людьми з його оточення. Ба більше, Аїд може гарчати, огризатися та намагатися дати мені словесної прочуханки, але він продовжує крадькома кидати погляди на мої ноги, ніби це *йому* фізично боляче від того, що я на них стою. Цей чоловік мене бісить, однак якщо вже йому так не все одно на мій стан, то біди від нього не буде.

Тож я обдаровую його співчутливим поглядом.

— Аїде, попри безглузде значення, яке Верхнє місто надає цноті, існує безліч сексуальних дій, які можна назвати «плотськими», але які не включають у себе секс а-ля «пеніс у піхві». Я чомусь думала, що ти в курсі про такі штуки.

Його губи смикаються, але він встигає опанувати себе, перш ніж, не приведи боги, посміхнутися. Натомість знову зиркає на мене.

— Ти так відчайдушно прагнеш продати свою цноту в обмін на захист.

Закочую очі.

— Ой, будь ласка. Хай би що там моя мати наплела Зевсу, я не незаймана, тож якщо у тебе через *це* вигляд такий, ніби в тебе от-от голова лусне, то розслабся. Все гаразд.

Його зіркання якимось дивом тільки посилюється.

— Від того твоя пропозиція привабливішою не стає.

Ох, це вже просто смішно. Зітхаю, даючи волю роздратуванню.

— Яка ж я дурна, що думала, ніби ти належиш до того відсотка представників людства, що не ставлять на вівтар наявність цілої дівочої пліви.

Він сипле прокльонами, і вигляд у нього такий, ніби прагне затулити собі обличчя руками.

— Я не це мав на увазі.

— Але це те, що ти сказав.

— Ти перекручуєш мої слова.

— Та невже? — Мого терпіння на цю розмову вже не вистачає. Зазвичай мені краще вдається переконувати людей у своїх ідеях, ніж оце зараз. — Аїде, у чім річ? Наразі наші інтереси збігаються. Ти хочеш покарати Зевса за ту шкоду, що він тобі заподіяв. Я хочу, щоб його план одружитися зі мною помер швидкою та незворотною смертю. І ми можемо досягти обох наших цілей, якщо він повірить, що ми почали трахатися на кожному кутку й плануємо продовжувати це робити, допоки твій слід на мені не буде видно за кілометр. Після такого він навіть не наблизиться до мене, а водночас сходитиме з розуму через те, що це саме *ти* мене «зіпсував».

Аїд мовчить. Знову зітхаю.

— Може, тобі здається, ніби ти мене примушуєш? Це не так. Якби я не бажала мати з тобою секс, то й не пропонувала б.

Його шок видається мені таким смачним, що аж з’їсти хочеться. Як і решта Олімпу, цей чоловік бачив різні матеріали про мене й мою сім’ю в ЗМІ, і робив із них певні висновки. Не можу сказати, що всі вони помилкові, але я зараз дістаю особливе задоволення, дивуючи його.

Мені відомо, яку роль мати відвела мені поміж сестер — милого сонечка Персефони, що завжди посміхається та робить те, що їй скажуть.

Знали б вони.

Тож я не дуже вже й брешу. Так, зараз у мене немає інших варіантів, але ідея переспати з Аїдом, щоб ніколи не побачити каблучки Зевса на власному пальці… Вона промовляє до дуже темного, дуже потаємного куточка моєї душі. Мені хочеться покарати Зевса, засипати його рани сіллю за те, що він поставився до мене, як до красивої речі, виставленої на аукціон, а не як до людини з власними думками, почуттями та мріями. Я хочу, щоб він корчився від болю під *цією* сіллю, хочу підірвати його авторитет, вислизнувши з його рук прямо в обійми ворога. Може, це й дрібниця, але коли йдеться про репутацію, дрібниць не буває. Завдяки матері я добре засвоїла цей урок.

Все ж влада залежить не тільки від впливу людини, але й від того, якою її бачить оточення.

— Не знаю, як ти обираєш собі партнерів для сексу, але я зазвичай не роблю із цього ділової угоди. — Його рука смикається. — Всядься, поки не заляпала мені кров’ю весь килим.

— Спочатку паркет, тепер килим. Аїде, та ти просто шаленієш від своєї підлоги. — Після недовгих роздумів таки присідаю на край матраца. Однаково він не зможе зосередитися на жодному моєму слові, поки я стоятиму. Манірно кладу собі руки на коліна. — Ну що, так краще?

Вираз обличчя Аїда стає ну геть як у моєї матері, коли вона збирається пригрозити викинути когось у вікно. Не думаю, що вона насправді *бодай когось* у пориві гніву викидала, але в дитинстві її погрози справляли на мене враження. Він повільно хитає головою.

— Заледве. Ти ж досі тут.

— Ауч! — Витримую його погляд. — Я все ще не розумію, в чому проблема. Минулої ночі ти хапав мене за горло й гарчав «*вона моя*», а сьогодні поводишся так, ніби не можеш дочекатися, щоб викинути мене на вулицю. Може, я просто тобі не до смаку? Може бути, хоча це так собі причина відмовитися від шансу на помсту. Я бачила себе в

дзеркало, і знаю, яка я. Тим паче, що зараз моя класична краса ще й підкреслена абсурдно дорогими процедурами з догляду за шкірою та волоссям, на яких наполягала мати, а також дорогим гардеробом. Хоча зробити мені новий ніс я їй не дозволила. Хіба що тобі подобаються ігри про дівчину в біді? Гадаю, я могла б зіграти таку роль, якщо це допоможе. — Дивлюся на Аїда знизу вгору, не намагаючись зображати із себе спокусницю. На нього таке все одно не подіє. Натомість дарую йому глузливу посмішку, що трохи вибивається з мого зазвичай сонячного амплуа. — Ти хочеш мене, Аїде? Хоч трохи?

— Ні.

Кліпаю очима. Можливо, бажання в його погляді мені лише привиділося? Коли так, то моя поведінка щойно була просто жахлива.

— Ну що ж. Гадаю, тоді цей план справді не спрацює. Перепрошую. — Подумки ховаю своє розчарування в маленьку коробочку, яку засовую подалі в нетрі думок.

Це був чудовий план, і я достатньо свідома, щоб визнати, що на додачу до основної його мети мені справді кортіло переспати із цим похмурим красенем. *Ну що ж*. Має бути й інший шлях. Треба тільки зрозуміти який. Хай би як мені не хотілося втягувати в це сестер, учотирьох ми зможемо придумати, де сховати мене на найближчі кілька місяців.

Я підводжуся, подумки вже за тисячу кілометрів звідси. Можливо, доведеться взяти в борг у Каллісто, але я обов’язково поверну їй усе з відсотками. Не знаю, чи обіцяний мені прохід буде доступний раніше зазначеного часу, але, гадаю, якщо сплачу достатню суму, то це не стане проблемою. Треба тільки не надто вдумуватися в те, чи залишиться щось від мого трастового фонду, коли я розплачуся з Каллісто.

— Персефоно…

Спиняюся, мало не налетівши Аїду на груди, і підіймаю на нього очі. Хоч він і не велетень, але зблизька здається ще більшим — ніби на тлі власної тіні Аїд стає величнішим. Ми стоїмо так близько, що досить зробити один необережний рух — і мої груди притиснуться до його.

Що було б жахливо. Він щойно сказав, що не хоче мене, а я, хоч яка уперта була, все ж знаю, коли треба прийняти відмову.

Починаю відступати, але він підхоплює мене під лікті, утримуючи на місці. Утримуючи достатньо близько, щоб обійняти. Його темні очі не видають геть нічого, і це не має мене хвилювати. Взагалі не має. Хай би як мені хотілося побачити, як цей чоловік втрачає самоконтроль, я не можу дозволити собі подібних бажань.

Однак коли роблю глибокий вдих і його погляд одразу падає на мої затиснуті тонкою сукнею груди, мною все одно заволодіває відчуття перемоги. І його ідеально доглянута борода не приховує, як він зціпив зуби.

— Я не маю звички перетворювати секс на ділову угоду.

— Так, ти це вже сказав. — Придих у голосі видає мою схвильованість, але я нічого не можу із собою вдіяти. Його близькість так поглинає, що в ній можна загубитися. Та ще й із задоволенням. Але я не втрачаю пильності, бо точно знаю, у що маю намір уплутатися. Сподіваюся.

— Гадаю, все буває вперше, — бурмоче він. Щоб переконати себе чи мене? Я могла б сказати йому, що друге зовсім зайве, але мовчу. Аїд нарешті підводить на мене очі. — Якщо я погоджуюся на це, то наступні три місяці ти моя.

Так. Мені заледве вдається втримати свій ентузіазм.

— Звучить так, ніби ти маєш на увазі щось більше за секс.

— Так і є. Я захищатиму тебе. Ми гратимемо ті ролі, про які ти просиш. А ти належатимеш мені. Підкорятимешся мені. — Його пальці на мить стискають мої лікті, ніби він ледь стримується, щоб не притягнути мене до себе. — І ми втілимо в життя кожну розпусну річ, яку я хочу зробити з тобою. Привселюдно. — У відповідь на мій розгублений погляд він пояснює: — Зевс знає, що час від часу я займаюся публічним сексом. Тож ось на таке ти погоджуєшся.

Тримай себе в руках, Персефоно. Нехай він пограється у великого сірого вовка, яким так хоче здаватися. Я облизую губи й дивлюся на нього великими очима. Ніколи не займалася сексом в присутності

інших людей, але не можу сказати, що ця ідея мені не до вподоби. Вона приголомшливо гаряча.

— Ну, я це якось перетерплю.

— Але ти не повинна.

Ох, який же він спокусливий. Не втримавшись від тяжіння, яке він випромінює, трохи нахиляюся в його бік.

— Я погоджуюся на твої умови, Аїде. Погоджуюся бути під твоїм захистом, належати тобі й займатися з тобою розпусним публічним сексом. — Божечки, тут би мені спинитися, але я ніколи не вміла відмовляти собі в бажаному. — Гадаю, нам варто закріпити угоду поцілунком. Це ж традиція як-не-як.

— Та невже?.. — інтонація, з якою він промовляє ці слова, робить їх не стільки запитанням, скільки іронічним ствердженням. Від нього віє холодом — таким сильним, що він, здається, може пронизати мене до глибини душі. Це мало б мене налякати. А втім, чоловіки, з якими я раніше зустрічалася, були протилежністю Аїда — їм вистачало того, що я готова була дати, вони не просили більшого. Їхнє бажання бути зі мною ніколи не переважало над страхом перед моєю матір’ю, тому кожен із них робив усе можливе, щоб тримати наші стосунки в таємниці. Спочатку ховатися було весело. Але згодом почало виснажувати. Менше з тим, це було безпечно — настільки, наскільки в принципі донька Деметри може бути в безпеці в Олімпі.

Аїда безпечним не назвеш. Навіть і близько. Варто було б подумати двічі, перш ніж погоджуватися на цю угоду. Я могла б сказати собі, що не маю вибору, але це буде брехнею. Бо я хочу цього кожною темною, найглибшою частинкою моєї душі. У публічному образі милої, сонячної, привітної дівчини немає місця для того, чого мені так хочеться темними ночами. Того, що, як я раптом усвідомила, мені може дати Аїд.

Аж ось він накриває своїми губами мої — і більше я вже ні в чому не впевнена.

РОЗДІЛ 7

АЇД

Вона на смак, наче літо. Не знаю, як таке можливо, адже вона провела ніч на дні ванни, а за вікном у самому розпалі зима — але це факт. Я занурюю руки в її волосся та відхиляю її голову назад, щоб отримати кращий доступ до її губ. Закріплення угоди — це сміховинний привід поцілувати її. Але я не спиняюся та лише поглиблюю поцілунок, і нема мені інакшого виправдання, окрім як бажання це зробити. Персефона присувається, щоб скоротити відстань між нами, та врешті опиняється в моїх обіймах, така м’яка й тепла, і, чорт забирай, вона прикушує мою нижню губу, наче справді хоче цього.

Наче я не використовую її.

Думка про це вихоплює мене з марева, і я змушую себе відступити на декілька кроків. Завжди існували межі, за які я відмовлявся виходити — хай і такі ж уявні, як ті кордони, що утримують Зевса подалі від Нижнього міста. Та хай би якими хиткими були ті лінії, все одно я ніколи раніше їх не перетинав.

Персефона підводить на мене очі, і вперше з моменту нашої зустрічі видається мені справжньою. Не уособленням сонячного променя. Не лякаюче спокійною жінкою, що намагається самотужки знайти вихід із купи проблем. І навіть не ідеальною донькою Деметри, яку грає на публіку. А просто жінкою, що насолоджувалася цим поцілунком так само, як і я.

Або ж це просто ще одна з її численних масок, а я проєкціюю на неї свої бажання. Не маючи впевненості, відступаю на ще один крок. Незалежно від того, що решта Олімпу думає про мене — про *монстра,* — доводити їхню правоту в мене немає наміру.

— Почнемо сьогодні.

Вона кліпає очима, і я майже чую, як торкаються щік її неймовірно довгі вії.

— Мені треба поговорити із сестрами.

— Ви вже поговорили вчора.

Заворожено спостерігаю за тим, як вона надягає свою ментальну броню. Спочатку ледь помітно розправляються її плечі. Потім з’являється посмішка, весела й оманливо щира. І нарешті мене обдаровують безхитрісним поглядом горіхові очі. Персефона складає руки перед собою.

— То ти прослуховуєш телефони. Я це підозрювала.

— Я маю схильність до параної, — кажу правду, хоч і не повну. Мій батько не зміг захистити своїх людей і сім’ю, бо сприймав усе за чисту монету. Принаймні так мені завжди розповідали. Але навіть якщо Андреас забарвлює події минулого своїм власним сприйняттям, факт лишається фактом. Мій батько довірився Зевсу, і зрештою вони з матір’ю загинули. І я б теж загинув, якби не банальне везіння.

Персефона знизує плечима, ніби нічого іншого й не очікувала.

— Тоді тобі відомо, що за належної мотивації мої сестри вмить опиняться в тебе на порозі, й ніяка річка Стікс не стане їм на заваді. Вони в мене дівчата непрості.

Останнє, що мені зараз треба, — це, щоб у мене вдома з’явилося *ще більше* таких жінок, як Персефона.

— Можеш їм зателефонувати. А я поки попрошу когось знайти тобі одяг і принести сюди. — Я розвертаюся в бік дверей.

— Зажди! — Її показовий спокій дає тріщинку. — То це й усе?

Озираюся, очікуючи побачити на її обличчі страх чи злість. Однак, якщо очі мені не брешуть, натомість вигляд у неї *розчарований*. Проте цьому не можна вірити. Я занадто сильно її хочу, а вона тут винятково через безвихідь.

Якби я був кращим чоловіком, то вже б сам вивіз її з міста, давши грошей, яких вистачило б до її дня народження. Вона має рацію — якщо їй стало сили перетнути річку, то з правильною допомогою і місто вона теж, найпевніше, зможе покинути. Але я не кращий

чоловік. Хай ця ситуація й викликає в мене конфлікт почуттів, я все одно хочу цю дівчину. І коли вже в цій диявольській угоді вона сама запропонувала себе, я її візьму.

Але не прямо зараз.

А коли це послугує нашій спільній меті.

— Ми ще поговоримо ввечері. — Тішачись її роздратованому зітханню у відповідь, виходжу з кімнати й прямую до свого кабінету.

Що мої дії минулої ночі, що угода з Персефоною — все це матиме наслідки. І я мушу підготувати до них своїх людей.

Очікувано в кабінеті я бачу Андреаса. В руках у нього горнятко чи то з кавою, чи то з віскі, а можливо, з усім одразу. Вдягнений у свої звичні брюки й вовняний светр, він нагадує вельми дивну суміш звичайного рибалки з типовим керівником великої компанії. Татуювання на його обвітрених руках і шиї лише підкреслюють цю контрастність. Із залишками посивілого волосся над чолом він має вигляд на всі свої сімдесят років.

Коли я причиняю за собою двері, він підіймає на мене очі.

— Чув, ти викрав Зевсову жінку.

— Вона сама перетнула кордон.

Він хитає головою.

— Тридцять із гаком років ми робимо все, щоб уникнути будь-яких проблем, а ти викидаєш все це на вітер заради красивого личка в короткій спідниці.

Я змірюю його поглядом, що виразно каже про мої думки щодо цих його слів.

— Я занадто багато прогинаюся в усьому, що стосується цього вилупка. Раніше в мене не було вибору, але я більше не дитина. Час поставити його на місце, — я чекав цього моменту, відколи усвідомив усю глибину кривди, яку він мені заподіяв. Тому й збирав роками інформацію на нього. І тому не можу не використати цієї нагоди.

Андреас глибоко й повільно зітхає, в його водянисто-блакитних очах помітні залишки старого страху.

— Він тебе розчавить.

— Може, років десять тому йому б це вдалося. Але ті часи минули. — Я здобував свою владу дуже обережно й цілеспрямовано. Зевс убив мого батька, коли той був ще новачком і занадто недосвідченим, щоб відрізнити друга від ворога. У мене ж було все життя, щоб підготуватися до зустрічі із цим чудовиськом. Так, перші сімнадцять років свого життя я був Аїдом лише номінально, але це більш ніж перекрили наступні шістнадцять. Якщо й мав колись настати слушний момент, щоб кинути Зевсу виклик, щоб накреслити на піску лінію та спровокувати старого перетнути її, — то він настав саме зараз. Бо хто його зна, чи випаде мені ще така нагода, як оце з Персефоною, чи отримаю я ще один шанс принизити Зевса й нарешті вийти з темряви. Так, від думки про те, що на мене будуть спрямовані всі очі Олімпу, в шлунку одразу все перевертається, але з мене досить того, як Зевс позирає на Нижнє місто та вдає, ніби воно належить *йому*.

— Час настав, Андреасе. Давно вже настав.

Він знову хитає головою, ніби я його розчарував. Мені осоружно від того, наскільки його думка все ще важлива для мене, але Андреас стільки років був моїм наставником. І навіть його відставка того не змінила. Він ніколи не намагався замінити мені батька, бо знав, що це неможливо, але завжди був мені наче дядько, якого я ніколи не мав.

Врешті він нахиляється вперед.

— То який у тебе план?

— Упродовж трьох місяців показувати йому середній палець. І якщо він спробує перетнути річку, щоб забрати її, то навіть Тринадцятеро йому не допоможуть. Не даремно вони уклали той пакт.

— Тринадцятеро не врятували твого батька. Чому вважаєш, що стануть рятувати тебе?

Ми сперечалися про це мільйон разів протягом останніх років. Я стримую роздратування і спрямовую на нього всю свою увагу.

— Бо коли Зевс убив батька, пакту ще не існувало. — Гидко від самої думки, що справа мала дійти аж до смерті моїх батьків, аби пакт уклали, але розбірки між Тринадцятьма шкодять тій єдиній речі, що їх турбує, — їхньому прибутку. Тож то був один із небагатьох випадків в

історії Олімпу, коли Тринадцятеро об’єднали сили, щоб кинути виклик владі Зевса й укласти угоду, яку нікому не було б вигідно порушувати.

Зевс не може потрапити сюди, а я не можу ступити на його територію. *Жоден* із нас не може нашкодити іншим членам Тринадцятьох або їхнім родинам, не зустрівши у відповідь своєї смерті. Шкода тільки, що це правило чомусь не дуже працює з Герами. Колись ця роль була однією з найвпливовіших, однак останні декілька Зевсів звели її статус до безправної дружини. Завдяки цьому Зевси могли робити що їм у біса заманеться, не переймаючись за наслідки, бо Гери вже сприймалися не як окремі, самостійні особистості, а просто як доповнення чоловіка.

Тож якщо Персефона вийде за Зевса, *її* життя пакт не вбереже.

— Не надто надійний план.

Дозволяю собі посміхнутися, хоча виходить це в мене напружено.

— Тобі стане легше, якщо ми подвоїмо варту на мостах на випадок, якщо він спробує перетнути річку, прихопивши із собою невелику армію Ареса? — Нам обом відомо, що цього не станеться, але я так чи інакше запланував посилити заходи безпеки на той малоймовірний випадок, якщо Зевс усе ж таки спробує напасти. Не хочу, щоб мене застали зненацька, як колись моїх батьків.

— Ні, — бурчить він. — Але, гадаю, це вже щось.

Андреас відставляє горнятко.

— Ти не можеш залишити дівчину собі. Принизь його, якщо вже так хочеш, але не тримай її тут. Бо він із цим не змириться. Може, зараз Зевс і не в змозі піти проти тебе напряму, але він влаштує засідку, щоб змусити тебе порушити пакт, і тоді вся лють тих причепурених бовдурів упаде на тебе. Навіть ти такого не переживеш. І вже, звісно, такого не переживуть твої люди.

Ось воно. Постійне нагадування про те, що я — не простий чоловік, що на моїх плечах лежить відповідальність за життя багатьох людей. У Верхньому місті цей тягар розділяють дванадцять пар плечей. У Нижньому є тільки я.

— З цього не буде проблеми.

— Це ти зараз так говориш, але якби то була правда, ти б ніколи не привів її сюди.

— Вона тут не залишиться. — Сама лише думка звучить сміховинно. Я розумію небажання Персефони виходити заміж за Зевса, та все ж вона — зіпсована принцеска, яка все життя отримувала бажане. Їй може бути до вподоби ця бунтівна фаза довжиною в зиму, але навіть натяку на щось більш постійне буде достатньо для того, щоб дівчисько почало тікати щодалі. Мені не потрібна така жінка.

Андреас нарешті киває.

— Що ж, гадаю вже запізно через це перейматися. Ти все одно зробиш те, що задумав.

— Зроблю, так чи інакше.

Чи легко буде підбурити Зевса порушити пакт? Підозрюю, що так. Про його шалений темперамент ходять легенди. І він явно не зрадіє тому, як я привселюдно «спаплюжу» його красуню-наречену. Все, що мені треба, — це організувати невелике шоу з потрібною публікою, яка гарантовано запустить сарафанне радіо, після чого історія почне ширитися Олімпом, немов лісова пожежа. І коли всі навколо говоритимуть про це, Зевс може вирішити зробити щось необачне. Щось, що призведе до серйозних наслідків.

Ба більш, жителям Олімпу нарешті відкриється правда: Аїд — не міфічне створіння, хоч він і залюбки гратиме роль монстра, аби досягти своєї мети.

Обличчя Андреаса набуває задумливого виразу.

— Триматимеш мене в курсі?

— Звісно. — Я присідаю на край свого робочого стола. — Але на цьому моменті я тобі нагадаю, що ти на пенсії.

— Та ну! — відмахується він. — Ти звучиш прямо як оте мале гімно Харон.

Зважаючи на те, що Харон — його власний онук, який от-от стане моєю правицею, «мале гімно» — не дуже точний опис. Хлопцю двадцять сім років, і він один із найбільш тямущих людей під моїм командуванням.

— Він хоче якнайкраще.

— Він зануда.

У двері стукають, і об’єкт нашої бесіди сам зазирає в кімнату. Він — точна копія свого діда, от хіба що плечі в нього широкі, а голову вкриває темне волосся. Але яскраво-блакитні очі, квадратне підборіддя та впевненість у собі — це все один в один. Він помічає Андреаса й усміхається.

— Привіт, діду. Вигляд у тебе такий, ніби тобі треба подрімати.

Той спопеляє хлопця очима.

— Не тіш себе, я все ще здатен надерти тобі дупу, як робив це, коли ти був малий.

— Навіть не сумніваюся. — Його голос свідчить про протилежне, але він завжди любив під’юджувати Андреаса. Харон заходить до кімнати й причиняє за собою двері.

— Хотів мене бачити?

— Нам треба обговорити зміни в чергуванні вартових.

— Якісь проблеми? — Його очі починають блищати від самої лише перспективи. — Це якось пов’язано з дівчиною?

— Вона затримається у нас на деякий час. — З Андреасом я був відвертий стосовно своїх планів, але він заслужив на це після всього, чим пожертвував, аби зберегти мені життя та утримати нашу територію. Проте я не готовий обговорювати їх ще з кимось, хоч і носити все в собі довго не зможу. — Попроси Мінту знайти в її гардеробі щось для Персефони, поки я сам не придбаю їй одягу.

Брови Харона підстрибують.

— Мінта буде в захваті.

— Переживе. Я їй відшкодую, хай би що вона попросила. — Це, звісно, не надто підлестить моє прохання, бо ж Мінта ще й до біса ласа до всього, що вважає *своїм*, але кращого виходу в мене зараз немає. Сьогодні мені треба зосередити всі зусилля, щоб посилити захист міста від того, до чого невдовзі призведуть мої вчинки.

Але завтра?

Завтра ми повинні заявити про себе так гучно, щоб ті блискучі засранці почули нас аж на останніх поверхах вежі Додона.

Дзвонить телефон, я розумію, хто це, ще до того, як обходжу стіл і підношу слухавку до вуха. Кидаю погляд на чоловіків у своєму кабінеті, і Харон мовчки сідає в крісло поруч зі своїм дідом. Їх не буде чутно. Я не гаю часу на глибокий вдих і просто відповідаю:

— Так?

— І вистачило ж тобі яєць, малий засранцю?

Мене пронизує відчуття втіхи. За ці роки нам із Зевсом доводилося кілька разів мати справу один з одним, і він завжди поводився зі мною зверхньо й пихато, наче вважав, що робить мені велику честь своєю увагою. Зараз же в його голосі чути тільки лють.

— Зевсе. Радий чути.

— Поверни її негайно, і ніхто не дізнається про цю твою маленьку витівку. Ти ж не хочеш підставити під удар наше хитке перемир’я?

Дивовижно, але навіть після стількох років він досі вважає мене наївним. Так, колись давно його блеф спрацював би, посіявши в мені паніку, але відтоді багато води витекло. Я більше не дитина, яку йому під силу залякати. Відповідаю м’яко, знаючи, що це ще більше його розлютить:

— Пакту я не порушував.

— Ти вкрав мою дружину.

— Вона тобі не дружина, — заперечую я занадто різко. Змушую себе прибрати будь-які емоції з голосу й продовжую: — І вона перетнула міст із власної волі.

На цьому варто було б зупинитися, але мене охоплює холодна лють. Він гадає, що має право гратися чужими життями просто тому, що він — Зевс. Може, у Верхньому місті це так і працює, але Нижнє — *моє* королівство, хай би що думала собі решта Олімпу.

— Якщо вже на те пішло, вона так відчайдушно від тебе тікала, що стерла ноги в кров і ледве не загинула від переохолодження. Не знаю, що вважається у Верхньому місті романтичним, але тут, у Нижньому, це не є нормальною реакцією на пропозицію руки й серця.

— Поверни її мені, інакше зіткнешся з наслідками. Як колись твій батько.

Не здригаюся лише завдяки багаторічній звичці стримувати емоції. Клятий *виродок*.

— Вона перетнула Стікс. І за умовами пакту тепер по праву належить мені, — стишую голос і додаю: — Можеш забрати її собі, коли я з нею закінчу, але ми обидва знаємо, у які ігри я люблю гратися. Після них вона мало нагадуватиме ту незаплямовану принцеску, по якій ти пускаєш слину. — Слова залишають у моєму роті неприємний присмак, але це вже не має значення. Персефона погодилася, що нам треба засипати його рани сіллю, і такі словесні атаки — лише верхівка айсберга.

— Якщо хоч пальцем своїм брудним торкнешся її, я з тебе шкуру здеру.

— Я торкнуся її не тільки пальцем, — змушую свій голос звучати глузливо: — Кумедно, чи не так? Вона радше дозволить мені робити з нею всі ті збочені речі, про які я думаю щоразу, дивлячись на її пружне стрункe тіло, аніж тобі — доторкнутися до неї. — Сміюся. — Ну, принаймні *мені* це видається кумедним.

— Я востаннє пропоную тобі одуматися, Аїде. Краще обміркуй це. — З голосу Зевса зникає лють, лишаючи по собі лише холодний спокій. — Якщо повернеш її мені протягом наступних двадцяти чотирьох годин, я вдам, що цього ніколи не було. Якщо ж утримуватимеш її, я знищу все, що ти любиш.

— Надто пізно, Зевсе. Цей поїзд пішов тридцять років тому — коли він спричинив пожежу, що вбила моїх батьків, а мені лишила шрами. — Дозволяю паузі зависнути в повітрі, а потім додаю: — Настала моя черга.

РОЗДІЛ 8

ПЕРСЕФОНА

Висока похмура брюнетка, вигляд у якої такий, ніби вона здатна однією рукою розчавити мені голову, приносить мені декілька суконь. Не встигаю я розчути її ім’я, як вона вже йде, знову залишаючи мене на самоті.

Розмова із сестрами склалася так, як і слід було очікувати. Вони обурилися, почувши, що заради їхнього ж блага я відмовляюся від їх допомоги. Мій план здався їм жахливим. Впевнена, що вони продовжать шукати інший вихід, але в цьому я вже не в змозі їх зупинити.

Роздумам про це майже вдається відволікти мене від споглядання сонця, що стрімко опускається за горизонт. І від розуміння того, що станеться ввечері. Точніше, від *нестачі* розуміння. Аїд — майстер робити страхітливі заяви, не підкріплені жодними подробицями. Сказав мені готуватися, але не пояснив, до чого саме. А ще цей поцілунок. Левову частку сьогоднішнього дня я тільки те й робила, що без успіху намагалася не думати про те, як смакували його губи на моїх. Якби він не відсторонився в той момент, не знаю, що б я зробила. І це мало б мене налякати.

Взагалі *все* в цій ситуації мало б викликати в мене дрижаки, але Аїду не вдасться залякати мене й змусити відступити. Хай б що він спланував на сьогоднішній вечір, Зевс однаково був би значно гіршим варіантом. От у *цьому* в мене немає жодних сумнівів.

Я готуюся ретельно й неквапливо. В цих покоях на диво багато засобів для волосся, що наштовхує мене на думку, а чи не має Аїд звички тримати тут жінок. Хоча яке мені до того діло. Я вільна

полишити цю кімнату й цей будинок будь-якої миті — і це все, що мені потрібно знати.

Сукні, хай і дуже красиві, всі завеликі на мене. Знизую плечима й надягаю найпростішу, вишиту намистинами та схожу за фасоном на ту, що була на мені минулої ночі. Намистини додають тканині трохи ваги, і вона приємно колишеться. Розглядаючи залишені жінкою туфлі на підборах, обмірковую, як краще взутися, коли лунає стукіт у двері.

Шоу починається.

Зробивши глибокий вдих, відчиняю. На порозі стоїть Аїд, і, о боги, ніхто не має такого шикарного вигляду в суцільно чорному костюмі, як він. Цей чоловік мов жива тінь — дуже, дуже сексуальна тінь. Його очі опускаються долу, зупиняючись на моїх ступнях. Раптово зніяковівши, роблю крок назад.

— Саме збиралася взутися.

— Не кажи маячні.

Усіма силами намагаюся здаватися роздратованою. Краще вже сперечатися з ним, аніж дати страху та невпевненості взяти наді мною гору.

— Я й не кажу.

— Маєш рацію. Взути високі підбори менш ніж за добу після того, як понівечила собі ноги — це не маячня. Це дурість, — сердито відповідає він. — Так само, як і бігати Олімпом посеред ночі в самій лише шовковій сукні.

— Не розумію, нащо ми знову це обговорюємо.

— Ми знову це обговорюємо, бо я починаю помічати за тобою тенденцію нехтувати своїм здоров’ям і безпекою.

Кліпаю очима.

— Аїде, це ж лише туфлі.

— І все одно. — Він заходить до кімнати з очевидним наміром.

Відстрибую назад.

— Навіть не думай брати мене на руки! — розтинаю жестом повітря між нами. — З мене цього вже досить.

— Дуже мило. — Його тон свідчить про протилежне. Аїд підходить до мене так швидко, що, навіть очікуючи цього, я ледве встигаю

жалюгідно зойкнути, перш ніж він підхоплює мене на руки.

Завмираю.

— Постав мене на місце.

Цілуватися з ним — то одне. Погодитися з ним спати — друге. Але оце зараз — зовсім інша річ. Те, що він намірився носити мене на руках своїм будинком, аби я тільки не забилася ще сильніше… Це відчувається як щось зовсім, *зовсім* інакше. Зранку, під час наших переговорів, усвідомлення, що йому не байдуже до мого стану, стало для мене корисним важелем. Проте зараз це радше перешкода, яку я не розумію, як здолати.

— Ти не зобов’язаний піклуватися про мене.

— Ну так, ти ж і сама чудово з цим справляєшся. — Його голос звучить так роздратовано, що в мене одразу ж поліпшується настрій.

Знову з’являється настирливе бажання подошкуляти Аїдові, і цього разу я вирішую його не стримувати. Натомість кладу голову йому на плече та смикаю за бороду.

— Може, мені просто хочеться, щоб мене носив на руках великий сильний чоловік, сповнений бажання рятувати мене.

Аїд примудряється однією своєю вигнутою бровою передати водночас і скепсис, і насмішку.

— Та невже?

— О так, — тріпочу віями. — Бач, я ж така безпорадна. Навіть не знаю, що б робила, якби не з’явився прекрасний принц у чорних обладунках, аби врятувати мене від себе самої.

— Я тобі не прекрасний принц.

— Ну, в цьому ми погоджуємося, — знову м’яко смикаю його за бороду. Мені подобається, як його руки стискають мене сильніше, коли я так роблю. Він намагається торкатися мене тільки через сукню, не контактуючи з голою шкірою, але варто лишень уявити, як його пальці впиватимуться в мене, коли він робитиме… скажімо, інші речі… і все в мені починає тріпотіти.

— Не крутися.

— Мої крутіння не будуть тобі дошкуляти, якщо зробиш просту річ — поставиш мене на місце. І тоді проблема вирішиться.

Аїд спускається сходами на перший поверх… і продовжує йти далі. Судячи з усього, він намірився перемогти в цій суперечці, ігноруючи мене. Я теж так робила в дитинстві з Психеєю, коли та постійно крала мої іграшки, аби вони ставали героями її фантастичних пригод. Сварити її було марно. Про те, щоб піти до мами, не могло бути й мови. Каллісто, якщо їй поскаржитися, «вирішила» б проблему, просто знищивши іграшки. Ні, єдине, що працювало, — це почати тотально ігнорувати Психею. Врешті вона не витримувала й повертала мені іграшки. Іноді навіть вибачалася.

Але я на таке не піддамся.

Вочевидь, наша бесіда завершена, тож умощуюся на руках Аїда так, наче саме в них мені й хочеться бути. Через те, що ми так багато торкаємося один до одного, я відчуваю, як він стає дедалі напруженішим. Тихенько посміхаюся в його сорочку. *Так тобі й треба.*

Нарешті він зупиняється перед дверима. *Чорними* дверима. Без жодних візерунків, з ідеально гладкою поверхнею, що моторошно виблискує при слабкому освітленні. В ній я бачу наше дещо викривлене відображення. Наче дивлюся в темну воду під місячним сяйвом. Навіть з’являється підозра, що досить доторкнутись до цієї поверхні — і рука провалиться крізь неї.

— То нам сюди?

Лише зараз Аїд демонструє вагання.

— Це твій останній шанс передумати. Щойно зайдемо туди, дороги назад уже не буде.

— Буде дорога лише до розпусного публічного сексу. — Так мило з його боку постійно намагатися мене відмовити. Відкидаю голову, щоб бачити його обличчя і щоб він бачив моє. В його темних очах читається цілий вирій конфліктних думок, але я не поділяю жодної з них. — Я вже погодилася. І не маю наміру міняти свою думку.

Він вичікує мить. Потім ще одну.

— У такому разі тобі треба обрати стоп-слово.

Не стримавшись, дивлюся на нього великими очима. Я багато читала й знаю, що стоп-слово використовують у вельми специфічних

розвагах. Цікаво, яким саме з них Аїд віддає перевагу? Хлисту, бандажу чи приниженню? Можливо, всьому одразу. Як диявольськи спокусливо.

Він сприймає моє здивування за нерозуміння.

— Вважай це таким собі запобіжником. Якщо те, що там відбуватиметься, здасться тобі надмірним або якщо ти відчуєш, що з тебе досить, — варто лишень сказати стоп-слово, і ми зупинимося. Без запитань і зайвих коментарів.

— Отак просто.

— Отак просто, — підтверджує Аїд. Він дивиться на двері, а потім на мене. — Коли я казав, що секс для мене — не предмет договору, то був не зовсім чесним. Кожна близькість має свої елементи торгів і переговорів. Що я насправді мав на увазі, так це те, що ціную згоду. Справжню згоду, а не ту, яку дають, бо не мають альтернатив.

— Аїде, ти плануєш поставити мене на підлогу, перш ніж ми зайдемо в ці двері? — хай би куди вони вели.

— Ні.

— Тобто моя згода потрібна тобі тільки в сексі?

Він напружується, ніби от-от розвернеться та понесе мене назад до моєї кімнати.

— Ти маєш рацію. Це була помилка.

— Чекай, чекай, чекай, — він такий упертий, що аж поцілувати його хочеться. Але натомість я зміряю його хмурим поглядом. — Ми вже це обговорили, хай як би ти зараз не намагався все перекрутити. Альтернативи в мене є. Але я обираю оце. А щодо носіння на руках я тебе просто дражнила.

Уперше з моменту знайомства я відчуваю, що він *справді* дивиться на мене. Нічого не приховуючи. Не ховаючись за маскою. Він поглинає мене своїм поглядом, ніби в деталях обмірковує дюжину способів, як хоче взяти мене. Ніби я вже йому належу і він має намір привселюдно заявити на мене свої права.

Облизую губи.

— Якщо я скажу тобі, що мені подобається, коли ти носиш мене на руках, ти будеш робити це всі наступні три місяці? Чи вирішиш

покарати мене, змусивши ходити самостійно? — Кілька хвилин тому я сказала б, що граюся у зворотну психологію, але зараз уже й сама не знаю, якої відповіді жадаю від нього почути.

До Аїда нарешті доходить, що я більшою мірою жартую, і, на мій подив, він закочує очі.

— Мене не перестає дивувати, якою складною ти намагаєшся бути. Обери стоп-слово, Персефоно.

Мене пронизує озноб тривоги. Жарти жартами, але все це відбувається насправді. Ми справді збираємося це зробити. І щойно зайдемо в ці двері, він, може, й шануватиме моє стоп-слово, але по-хорошому ніяких гарантій у мене немає. Два дні тому Аїд був для мене лише вицвілим міфом — чоловіком, якого не існувало вже декілька поколінь. Тепер же він став аж надто реальним.

Зрештою, мені залишається лише довіряти своїм інстинктам, а отже, довіряти й Аїду.

— Гранат.

— Згодиться. — Він штовхає двері, що ведуть до іншого світу.

Або принаймні так це відчувається. Світло тут якось дивно переливається, і за кілька секунд я розумію, що цей ефект зумовлений хитросплетінням води й лампочок, що спрямовують на стелю танець смуг світла. Це місце — наче полярна протилежність бенкетній залі Зевса. Тут немає вікон, але приміщення не викликає клаустрофобії — натомість товсті червоні портьєри на стінах надають йому декадентсько-гріховної атмосфери. І навіть справжнісінький трон є, щоправда, він такого ж самого чорного кольору, як і решта кімнати, а ще здається дуже зручним.

Усвідомивши, що саме перед собою бачу, починаю сміятися.

— Ого, нічогенькі в тебе комплекси.

— Не розумію, про що ти.

— Та все ти розумієш. Тут тільки твого величезного портрета бракує. — Певно, він колись був у банкетній залі, тому що це місце — буквально її антипод. Воно меншого розміру й щільніше мебльоване, але не помітити схожості неможливо. Ба більше, воно не таке, як решта будинку. Аїд явно любить дорогі речі, але ті фрагменти оселі,

які я встигла побачити, здалися мені затишними й обжитими. Це ж приміщення таке саме холодне, як і вежа Зевса.

— Мені не потрібен величезний портрет, — сухо відповідає він. — Всі, хто заходить крізь ці двері, знають, хто тут хазяїн.

— Комплекси, — повторюю сміючись. — Втім мені це подобається.

— Матиму на увазі. — Здається, він ледве стримує усмішку, але це неточно.

Щоб не витріщатися на його вродливе обличчя, немов закохана дурепа, вдивляюся у стратегічно розставлені по всій залі зручні дивани й крісла (всі шкіряні), а також у низку предметів меблів, які впізнаю лише з описів, бо наживо до цього їх ще не бачила. Лавка для шмагання. Андріївський хрест[4]. Рама, на яку, судячи з усього, за допомогою хитросплетінь мотузки можна підвісити людину.

Але приміщення зовсім порожнє.

Кручуся в руках Аїда, щоб подивитися на нього.

— Що це за місце?

Він саджає мене на найближчий диван, і я проводжу пальцями по його гладенькій шкірі. Як і все в цій кімнаті, він бездоганний і холодний. Дуже холодний. Саме цього я очікувала б від Аїда з міфів, але аж ніяк не від Аїда справжнього. Я зводжу очі й ловлю на собі його погляд.

— І чому тут більше нікого немає?

Аїд повільно хитає головою.

— Гадала, що я першої ж ночі кину тебе на розправу вовкам? Май до мене трішки більше довіри, Персефоно.

— Нічого до тебе мати я не зобов’язана, — відповідаю доволі різко, однак мені потрібно було довго збиратися з духом для цього всього, а тепер від розчарування паморочиться в голові. І від цього *місця* теж паморочиться. Я очікувала зовсім інакшого. І від *нього* також. — Тобі треба заявити на мене свої права, і ти маєш зробити це чимскоріш.

— А *тобі* треба припинити казати мені, що я *маю* робити. — Він обводить кімнату замисленим поглядом. — Кажеш, ти не незаймана, але чи доводилося тобі вже грати в якісь кінк-ігри?

Весь мій напір одразу вщухає. Немає сенсу брехати, принаймні зараз.

— Ні.

— Так я й думав. — Він скидає піджак і повільно закочує рукави сорочки. Навіть не дивлячись на мене, не помічаючи, як я пожираю очима кожен сантиметр його оголеної шкіри. У нього гарні передпліччя, м’язисті й татуйовані, хоч я й не можу розгледіти, що саме на них зображено. Схоже на вихори, і я із запізненням розумію, що ці малюнки набиті навколо шрамів.

Що *трапилося* з цим чоловіком?

Він сідає до мене, залишивши між нами простір розміром із цілу подушку.

— Мені треба, щоб ти відповіла на декілька базових запитань.

У мене вихоплюється здивований смішок.

— Не думала, що в нас буде співбесіда.

— Заледве. — Він знизує плечима, по-королівськи займаючи собою більше місця, аніж мав би. І річ навіть не в його статурі — він не велетень. Річ у самій його присутності. Вона заповнює цю велику залу так, що я ледве можу дихати. Аїд аж надто уважно спостерігає за мною, від чого в мене закрадається дискомфортна підозра, що він фіксує кожен мікровираз мого обличчя.

Врешті він окидає кімнату помахом руки.

— Наша угода була укладена не заради задоволення, але я не хочу тебе травмувати. Тож якщо ми вже трахатимемося, то з тим самим успіхом можемо робити це так, щоб тобі було приємно.

Кліпаю очима.

— Як турботливо з твого боку, Аїде.

Мій сарказм відлітає від нього, мов від гуски вода. Хоча я *впевнена*, що побачила, як його вуста на мить сіпнулися.

— Відповідай «так», «ні» або «можливо».

— Я…

— Бондаж.

Тіло кидає в жар від самої думки.

— Так.

— Секс у присутності інших людей.

Ні. Але така відповідь не буде правдивою. Насправді сама ідея мене дуже заводить. Вдивляюся в обличчя Аїда, але його непроникний вираз ні на що мені не натякає. В ньому не читаються ні заохочення, ні осуд. Можливо, саме тому я дозволяю собі відповісти по правді.

— Ми вже говорили про це. Так.

— Пересвідчитися не буде зайвим.

Далі все продовжується в тому ж дусі: він називає одну за одною різні практики, а я намагаюся відповідати якомога правдивіше. Я читала про ці речі, але щодо реального життя над більшістю з них ніколи навіть не замислювалася. Знаю, які сцени зазвичай збуджують мене в книжках, але думка, що їх можна буде розіграти в реальності, поки що не вкладається в голові.

І хоча цю бесіду навряд назвеш комфортною, все ж вона мене заспокоює. Він справді хоче підготуватися, а не просто кинути мене одразу у вир. Не пам’ятаю, коли востаннє хтось аж так зосереджував на мені всю свою увагу. Від усвідомлення цього мене починає пронизувати гарячими хвилями, а дихання збивається, досить уявити, як ми з Аїдом втілюватимемо в життя всі ті речі, які він згадує.

Врешті він із задумливим виразом відкидається на спинку дивана.

— Цього вистачить.

Чекаю на продовження, але його погляд стає далеким. Ніби я лишаюся сама-одна в цьому приміщенні. Розтуляю рота, але вирішую, що не варто переривати хід його думок, яким би він не був. Натомість встаю та підходжу до найближчих кінк-меблів. Ця річ трохи схожа на менш бездушну версію лікарської кушетки, але хотілося б побачити, як саме її використовують.

— Персефоно.

Його різкий тон пробирає мене до кісток і змушує завмерти на місці. Озираюся через плече.

— Так?

— Коли ми в цій кімнаті, відповідай мені «так, сер». — Він вказує на місце, де я щойно сиділа. — Сядь назад.

— А що станеться, якщо я не підкорюся отак просто? — клацаю пальцями.

Він знову уважно спостерігає за мною. Його тіло випромінює напруження, наче він готовий кинутися на мене, аби лиш з’явився привід. Можливо, це мало б мене налякати, але в моїх жилах тріпоче не страх. А азарт. Аїд дуже неквапливо, дуже виразно нахиляється вперед.

— Будеш покарана.

— Ясно, — відповідаю повільно. Тож у мене є вибір. Нас ніхто не бачить, і нема перед ким розігрувати спектакль. Мені не потрібно вдавати із себе ідеальну дівчину, або сонечко, або розумницю, або будь-кого іншого, ким я прикидалася останні роки. Від цього усвідомлення на душі стає п’янко й легко.

Знову оглядаю кімнату.

— Яку роль для тебе відіграє це місце? Простір без ярликів?

— Це місце і *є* саме по собі ярлик. — Побачивши моє нахмурене обличчя, Аїд зітхає. — Існує не так уже й багато методів збереження влади. Через страх, любов або вірність. Останні два в кращому разі можна назвати мінливими, а перший складно здобути, хіба що ти не боїшся забруднити руки.

— Як Зевс, — бурмочу я.

— Як Зевс, — погоджується він. — Хоча той негідник достатньо харизматичний, щоб не бруднити руки, коли не хоче.

— А *ти* їх брудниш? — знову озираюся навколо себе, починаючи розуміти. — Хоча тобі й не доведеться, якщо всі й так тебе боятимуться, чи не так?

— Репутація вирішує все.

— Це не відповідь.

Він вивчає мене поглядом.

— Вона тобі справді потрібна?

Чи потрібна? Це не входить в нашу угоду. Я й так уже погодилася, і відступати не маю наміру. Однак нічого не можу вдіяти із цікавістю, що занурила в мене свої пазурі та відмовляється відпускати. Я стільки років захоплювалася постаттю Аїда, але зустріти справжнього чоловіка, що стоїть за цим міфом, у тисячу разів цікавіше. Про призначення цього місця — цієї ретельно підготовленої сцени — я вже

здогадалася. Тепер хочу дізнатися більше про *нього*. Зустрічаю його погляд.

— Я хотіла б її почути, якщо ти не проти нею поділитися.

На мить здається, що Аїд не відповідатиме, проте врешті він киває.

— Люди вже й так навчені боятися того, що уособлює собою ім’я Аїда. Його вважають монстром Олімпу, як ти сама любиш на цьому наголошувати. А я підтримую та використовую цей образ. — Він обводить рукою залу. — Тут проходять закриті вечірки для ретельно відібраної публіки з Верхнього міста. Смаки в мене й так дещо специфічні, тож я просто використовую їх собі на користь.

Розглядаю приміщення, зосереджуючи увагу на троні. Справді виникає враження, ніби тут перебуваєш у царині всемогутнього Аїда — темної протилежності золотого Зевса. Жоден із цих двох образів не є правдивим, але версія Аїда мені більше до вподоби.

— Отже, ти владарюєш у цьому розсаднику розпусти, потураючи всім своїм темним бажанням, а у свідків цього з’являється привід боятися та нашіптувати один одному моторошні історії.

— Так. — Почувши в його голосі якусь незвичну нотку, дивлюся в його бік. Аїд розглядає мене, ніби я — головоломка, яку він намагається скласти докупи. Він нахиляється вперед. — А вони там, у Верхньому, й гадки не мають, на що ти спроможна, га?

Я обдаровую його своєю звичною сонячною усмішкою.

— Не впевнена, що розумію, про що ти.

— Ті дурні тебе недооцінюють.

— Як скажеш.

— Саме так і скажу. — Аїд плавно підводиться. Для довершення свого загрозливо-сексуального образу йому хіба що мантії бракує.

— Хочеш, покажу тобі, як тут мине наша перша ніч?

Раптом усе починає здаватися надто реальним. Мене обсипає морозом — почасти від нервів, почасти від нетерпіння.

— Так, сер.

Він опускає погляд на мої ступні.

— Вони тебе непокоять?

Відверто кажучи, ноги почали боліти, досить було мені лише постояти на них кілька хвилин.

— Нічого, терпіти можна.

— Терпіти можна, — повільно повторює він, хитаючи головою. — Ти заженеш себе в могилу й не помітиш. Я гадав, що ніч нашого знайомства була винятком, але це не так, правда? Таке для тебе — норма.

Я кривлюся, відчуваючи провину, хай навіть у мене нема на те жодних підстав. Йдеться ж про *моє* тіло. Я можу розпоряджатися ним, як вважатиму за потрібне, тим паче для виживання. Ну і що, якщо часом це означає фізичний дискомфорт? Таке життя. Щоб абстрагуватися від неприємного почуття, що розгортається всередині, відступаю від Аїда ще на один крок.

— Я сказала, що це нічого, значить так воно і є.

— Повірю тобі на слово. Цього разу. — Перш ніж встигаю щось додати, він продовжує: — Але наприкінці ночі я *перевірю* твої пов’язки, і якщо з’ясується, що ти через упертість завдала собі ще більшої шкоди, то матимеш проблеми.

— Ти надзвичайно зарозумілий. Це ж моє тіло.

— Помиляєшся. Поки триває ця сцена, воно моє. — Він підходить до невисокої платформи, встановленої в центрі кімнати. — Залазь сюди.

Усе ще приходжу в себе від цієї заяви, коли він бере мене за руку й допомагає піднятися на поміст заввишки не більше тридцяти сантиметрів. Хай навіть це й не багато, але звідси споглядаєш усю залу наче звисока. А також почуваєшся виставленою напоказ. Неважливо навіть, що в приміщенні нікого, крім нас, немає. Серце починає калатати, досить лишень уявити, як на всіх цих кріслах і диванах сидять глядачі.

Аїд відпускає мою руку.

— Постій тут поки.

Дивлюся, як він пробирається крізь меблі до непримітних дверей, захованих за важкими шторами. За кілька секунд над помостом спалахує світло. Воно не надто яскраве, але на контрасті одразу ж

занурює решту приміщення в темряву, не даючи мені нічого розгледіти. Я важко сковтую.

— То ти не жартував, називаючи це сценою, га?

— Не жартував. — Його голос лунає з несподіваного боку — праворуч від мене й трохи позаду.

Я розвертаюся до нього, але через промені світла мало що бачу.

— Що відбувається?

— Скажи мені своє стоп-слово.

Це не відповідь, та хіба варто було її навіть очікувати? Не можу зрозуміти, чи він намагається мене налякати, чи справді влаштовує прев'ю того, що ми незабаром робитимемо перед аудиторією. Я облизую губи.

— Гранат.

— Знімай сукню. — Цього разу я чую його десь перед собою.

Мої руки опускаються до подолу сукні, проте я вагаюся. Не те щоб я була сором'язлива, але всі мої попередні сексуальні досвіди відбувалися за зачиненими дверима й здебільшого в темряві. Те, що відбувається зараз, — цілковита протилежність тому досвіду. Заплющую очі, намагаючись вгамувати тремтіння, що охоплює тіло. *Це те, чого я хочу, те, про що я просила.* Взявшись за поділ сукні, починаю тягнути її вгору.

Прохолодне повітря лоскоче спочатку мої гомілки, потім стегна, а за ними — сідниці.

— Персефоно, — промовляє він оманливо м'яким голосом.

Хапаю ротом повітря. Ми ще навіть нічого не робили, а я вже відчуваю, як усе моє тіло палає.

— Так… сер?

— У тебе під сукнею нічого немає. — Він каже це таким спокійним тоном, ніби коментує прогноз погоди.

Борюся з бажанням смикнутися та опустити сукню, щоб прикрити свою наготу.

— Серед речей, які мені запозичили, дечого не вистачало.

— Та невже? — Він виходить із темряви й підіймається до мене на поміст, ніби змушуючи саме світло сахатися від нього. Повільно

обходить мене і зупиняється позаду. Хоч Аїд і не торкається мене, проте я *відчуваю* його присутність. — А може, ти гадала, що таким чином зможеш спокусити мене й змусити виконувати твої бажання?

Таке справді спадало мені на думку.

— Якби й так, це спрацювало б?

Він прибирає волосся мені з потилиці. Здавалося б, такий невинний дотик, але відчуття таке, ніби мене запалюють, мов сірник. Другою рукою Аїд торкається мого оголеного стегна.

— Твоя сукня, Персефоно.

Повільно видихаю та продовжую тягнути її вгору вздовж свого тіла. Він застигає позаду мене, але можу заприсягтися, що відчуваю, як його погляд пожирає кожен оголений сантиметр моєї шкіри. Це страшенно інтимно й водночас неймовірно сексуально. Нарешті я знімаю сукню через голову й після недовгих вагань кидаю її на підлогу.

Тепер ніщо не приховує мене від нього.

Підстрибую, коли відчуваю його пальці на своїх плечах. Його смішок у відповідь віддає темрявою.

— Як почуваєшся?

— Напоказ оголеною. — Це відчуття лише загострюється, коли я його озвучую.

— Але ж *так і є*. — Його пальці ковзають вздовж моїх плечей. — Наступного разу, коли ми це робитимемо, всі погляди в цьому приміщені будуть направлені на тебе. Вони дивитимуться на тебе й хотітимуть тебе. — Зненацька він притискається до мене ззаду, кладучи руку мені на горло. Без тиску — радше щоб показати, що я належу йому. Від цього жесту мої ноги ризикують підкоситися.

— Але ж ти не для них, чи не так?

Важко сковтую, від чого моя шия ще сильніше притискається до його долоні.

— Ні. Я не для них.

— Вони можуть дивитися скільки схочуть, але тільки мені дозволено торкатися тебе. — Його подих огортає теплом моє вухо. — І саме це я зроблю зараз.

Не можу стримати тремтіння, яке не має ніякого стосунку до температури в кімнаті.

— Ти й так торкаєшся мене.

Невже це мій голос? Такий переривчастий і сповнений бажання? Здається, ніби я пливу десь над власним тілом, але водночас ще ніколи так чітко я не відчувала кожної своєї клітинки.

Його рука опускається мені між грудей, ніби проводячи там лінію. Але не торкаючись тих місць, де мені зненацька дуже хочеться відчути його руки. Він ще нічого навіть не зробив, а мене вже трясе. Сильно прикушую нижню губу, намагаючись не ворушитися, поки його пальці ледь торкаються моїх ребер, спускаючись униз по животу.

— Персефоно.

О боги, ніхто так не промовляє моє ім’я, як цей чоловік. Ніби воно — секрет, відомий лише нам двом.

— Торкнися мене.

— Ти ж сказала, що я *й так* торкаюся. — В голосі Аїда чується спокуслива насмішка. Він перестає рухатися, його рука застигає внизу мого живота. Здається, її вага — єдине, що не дає мені відірватися від підлоги. Другою рукою він торкається мого стегна.

— Ось, як ми все зробимо. Слухай уважно.

Я намагаюся, але вся моя концентрація спрямована на те, щоб не розставити ноги й не вигнутися так, аби його рука опинилася там, де мені цього найбільше хочеться. Обмежуюся тремтячим кивком.

— Так, сер. — Дивно, але називати його так зовсім не видається мені чимось незвичним.

— Я задовольню кожну фантазію, яку вигадає твій амбітний розум. Натомість ти виконуватимеш все, що я тобі скажу.

Хмурюся, намагаючись думати не тільки про жар його тіла та твердий член, що притискається до мене ззаду. Я відчайдушно хочу цього чоловіка, хочу роздягнути його й торкатися так само інтимно, як він зараз торкається мене.

— У мене багато фантазій.

— У цьому я не сумніваюся. — Його вуста торкаються моєї скроні. — Ти тремтиш від хвилювання чи від бажання?

— І від того, і від того. — Кортить нічого більше не уточнювати, але мені треба, щоб він зрозумів. — Мені це до вподоби.

— А перспектива, що люди заповнять цю залу й дивитимуться, як я торкаюся тебе?

— До вподоби, — повторююся.

— Я зроблю так, що ти кінчиш, маленька Персефоно. А потім віднесу тебе нагору й поміняю тобі пов’язки на ногах. І якщо будеш добре поводитися та не скаржитимешся, то подарую тобі ще один оргазм. — Він знову повільно погладжує мій живіт. — А завтра ми вдягнемо тебе належним чином.

Мені насилу вдається сконцентруватися на розмові, бо його пальці все ближче й ближче підбираються до моєї кицьки.

— Ми ж наче домовлялися лише за оргазми.

— Тільки ними не обійдеться.

Я розумію цю гру тільки в загальних рисах, але відчуваю, що таким чином він по-своєму просить у мене дозволу — ніби я вже з десяток разів не дала йому зелене світло лише за сьогодні. Проте Аїд не кидає мене в безодню, аби почекати й подивитися, потону я чи випливу. Ні, натомість він обережно, невблаганно тягне мене до незворотної точки. Я не вірю в долю, але цієї миті мені здається, ніби ми обоє роками йшли до цього моменту. Я не можу зараз звернути із цього шляху. І не хочу.

— Добре. Я згодна.

4 Постамент у формі літери Х, що використовується в БДСМ-практиках.

РОЗДІЛ 9

АЇД

Я помилявся щодо Персефони. Щоразу, коли підштовхую її, коли випробовую та очікую, що вона стрімголов побіжить назад до Верхнього міста, дівчина натомість приймає мій виклик. Хоча річ не тільки в тому. Гадаю, ці наші кружляння навколо один одного заводять її так само сильно, як і мене. Щоразу, коли її губи вигинаються і вона вся ніби починає світитися зсередини, я відчуваю, що от-от станеться щось цікаве.

І от зараз?

Слів нема, щоб описати те, що я відчуваю цієї миті, коли вона оголена, в моєму домі, а її засмагла шкіра прагне *мого* дотику. Я проводжу рукою по її животу, ненавидячи її матір і решту Верхнього міста за те, що вони створили обставини, через які ця дівчина настільки зосереджена на тому, аби вижити й вибратися звідси, що ігнорує потреби власного тіла. Вона занадто худа. Не те щоб її вітром здувало, але вона й сама визнала, що не піклується про себе так, як слід.

— Аїде. — Персефона притискається до мене, кладучи голову мені на плече й повністю віддаючись. — Благаю.

Ніби я в змозі зупинитися зараз, навіть якби захотів. Ми обоє стали на шлях до підземного королівства, і назад вороття вже нема. Я не гаю більше часу. Занурюю руку в її кицьку і не можу втриматися від гарчання, коли відчуваю, наскільки вона волога й збуджена.

— Тобі подобаються ці ігри? Подобається бути виставленою напоказ?

Вона киває.

— Так, я ж казала тобі.

Я зосереджуюся на тому, щоб рухатися повільно, інакше ризикую накинутися на неї, немов голодний звір, і зруйнувати всю ту крихку довіру, яку зумів вибудувати. Вона м’яка, волога й до біса гаряча. Вводжу в неї два пальці, і вона видає неймовірно солодкий стогін, стискаючись навколо мене. Я досліджую її повільно, шукаючи ту точку, що змусить її розтанути, але мені цього недостатньо. Я хочу бачити її. Всю її.

Скоро.

Вільною рукою підхоплюю її за стегно, підіймаю його й відводжу вбік, щоб забезпечити собі кращий доступ. Знову виставляючи її напоказ неіснуючим глядачам. Мені завжди подобалися публічні втіхи, і зараз усе в мені палає від бажання, варто лишень уявити, як невдовзі я буду брати її на очах у натовпу гостей. І судячи з її сьогоднішньої реакції, вона отримає від цього не менше задоволення, аніж я.

Погладжую її клітор великим пальцем, експериментуючи, поки не знаходжу правильних пестощів, від яких усе її тіло здригатиметься. Нахиляюся, торкаючись губами її вуха.

— Завтра вночі ця кімната буде переповнена людьми. Всі прийдуть подивитися на твою гарненьку кицьку й послухати, як солодко я змушую тебе кінчати.

— О боги.

— Ти влаштуєш їм гарне шоу, Персефоно? — Не стримавшись, припадаю губами до її шиї. Наче усвідомлення, що я можу вільно торкатися її, що вона на межі оргазму й що хоче більшого… Воно наче нарешті наздоганяє мене. Ця жінка — *моя*, хай і лише на декілька місяців. Розуміння цього п’янить.

— Аїде, *благаю*.

Я завмираю, через що вона починає намагатися рухати стегнами, щоб продовжувати трахати мої пальці. У відповідь прикушую її за плече.

— Про що благаєш? Скажи прямо.

— Дай мені кінчити, — переривисто видихає вона. — Поцілуй мене. Трахни. Тільки не зупиняйся.

— Не зупинюсь. — Слова вилітають із мене гарчанням, але плювати. Я цілую Персефону й продовжую підводити її до оргазму. Вона все ще

на смак, як літо. Хочу загорнути її й захистити. Хочу трахати її, допоки всі її маски не розлетяться на друзки, а сама вона не забуде власне ім’я, кінчаючи на моєму члені.

Хочу.

І хоч як я намагався б відтягнути цей момент, але ми обоє от-от втратимо над собою контроль. Притискаю долоню до її клітора, пестячи його й посилюючи їй насолоду. З вуст Персефони вихоплюється низький переривистий стогін, і я ладен що завгодно віддати, аби ще раз почути цей звук. Аби знати, що це я його в неї викликав.

— Дай собі волю. Я подбаю про тебе. — Знову цілую її в шию, поки вона здригається від насолоди. Їй перехоплює подих, коли вона наближається до піку, а її кицька стискає мої пальці, коли вона починає кінчати.

Підводжу голову, продовжуючи вже ніжніше водити по ній долонею, поступово повертаючи її на землю. Персефона тремтить, притулившись до мене, дозволивши мені взяти на себе її вагу — демонструючи довіру, на яку я не заслуговую. Відпускаю її ногу, але не можу втриматися, щоб востаннє не поцілувати в шию. Ми ще навіть не займалися сексом, а я вже сам не свій від бажання відчути її та спробувати на смак.

Змушую себе заплющити очі на кілька довгих секунд, щоб не піддатися спокусі вкласти її на підлогу й не взяти прямо тут на місці. Моя витримка має бути сильнішою за павутиння, що здатен зірвати будь-який порив вітру.

Тож *іще ні*.

Доводиться докласти зусиль, щоб опанувати себе та сховатися за своєю звичною холодною маскою, що вже стала мені ріднішою, аніж моє справжнє «я». Відступаю від Персефони, притримуючи її за стегно на випадок, якщо їй зрадять ноги. Але вона стоїть міцно. Звісно ж.

Ігнорую запитання в її погляді, коли вона розвертається обличчям до мене. Ледве можу дивитися на неї, бо боюся, що хіть остаточно візьме наді мною гору. Тому натомість підхоплюю з підлоги забуту сукню та надягаю її Персефоні через голову. Вона бурмоче прокльони, але

спромагається просунути руки куди треба й натягнути плаття до кінця. Мене це вбрання дражнило ще до того, як я побачив, що під ним ховається. Зараз же я взагалі заледве знаходжу в собі сили сконцентруватися на тому, що маю робити. Дуже легко було б забутися в цій дівчині й провести решту ночі, вивчаючи, що ще може зірвати з її вуст такі солодкі стогони. Яка вона на смак та дотик, і як зробити так, щоб залишити на ній свій слід.

Проте це неможливо. Якщо я простягну Персефоні палець, вона відкусить усю руку. Може, ми поки й не дуже добре знаємо одне одного, але в цьому я сумніву не маю. Персефона — не невинна принцеса, заточена у високій вежі. Вона — бісова акула, що за найменшого шансу намагатиметься випливти на поверхню.

Мої репутація, влада й протекторат у Нижньому місті — все це тримається лише на моєму образі найзапеклішого й найстрашнішого покидька по цей бік Стіксу. Тільки завдяки цьому амплуа мені не доводиться бруднити руки кров’ю — бо ніхто просто не наважується кинути мені виклик.

Але варто гарненькій світській левиці почати водити мене довкола за член, як усе, за що я так старанно боровся, опиниться під загрозою.

Я не можу цього дозволити.

Підхоплюю її на руки. Може, особистість Персефони й займає собою багато простору, проте сама вона в моїх руках здається дуже маленькою. Від цього в грудях здіймається бажання, про існування якого в собі я навіть не підозрював — захищати й оберігати. Але з кожним кроком, що наближає нас до дверей, мені стає все легше ігнорувати пориви власного тіла. У мене є план, і я буду його дотримуватися. Ось і все.

Схиливши голову мені на плече, Персефона підіймає на мене очі.

— Аїде?

Відчуваю пастку, але не в змозі ігнорувати цю жінку, навіть якби й хотів.

— Так?

— Я знаю, що ти маєш план на сьогодні й завтра.

— Хм-м-м. — Виходячи із зали, зупиняюся перевірити, чи щільно причинив за нами двері. Потім починаю йти коридором у бік сходів. За п’ять хвилин ми знову опинимося біля її кімнати, тож поки я відтягую з відповіддю.

Вона проводить рукою по моїх грудях, після чого ніжно обхоплює мене за шию.

— Я не жартувала, кажучи, що хочу зайнятися з тобою сексом.

Майже спотикаюся. Майже. Щосили намагаюся не дивитися на неї. Якщо зустрінемося поглядом, то почнемо трахатися прямо посеред коридору.

— Та невже?

— Так. — Вона погладжує чутливу ділянку на моїй потилиці. — Оргазм був нічогенький, справді нічогенький, та чи не гадаєш, що нам варто зробити тестовий прогін, перш ніж ти трахнеш мене в переповненому людьми приміщенні?

Мала хитрунка. Точно знає, що робить. Я підходжу до сходів і зосереджуюся на тому, щоб підійматися ними швидко, але не настільки, щоб це нагадувало біг.

Персефона продовжує свої легенькі пестощі, від чого я, здається, от-от втрачу розум.

— Звісно ж, твій план теж треба взяти в розрахунок. Ти маєш вигляд людини, що любить усе планувати, а я таке поважаю. — Вона пригортається ближче й треться щокою об мої груди. — Тож як щодо компромісу? Чому б тобі не переконатися, що зі мною справді все гаразд, як я тобі й казала, а потім я тобі відсмокчу?

Стримуюся від відповіді, доки не доходжу до її кімнати й ми не опиняємося всередині. Саджаю її на ліжко й запускаю пальці в її шовковисте волосся. Від того, як розтуляються її губи, коли я намотую його на свій кулак, мені знову кортить гарчати.

— Персефоно, — легенько тягну її за волосся. — Ти, судячи з усього, звикла завжди отримувати те, чого хочеш.

Вона дивиться на мене так, ніби сподівається, що я витягну член і буду трахати її в рот, доки ми обидва не оскаженіємо. Її спина ледь помітно вигинається.

— Тільки в деяких аспектах.

— М-м-м. — Востаннє тягну її за волосся, після чого змушую себе перестати торкатися її. Я *не можу* зараз втратити контроль, бо інакше потім не поверну його. Якби я був звичайним чоловіком, то без вагань погодився б на все, що вона пропонує. Але я не звичайний чоловік. Я Аїд.

— Знаю одне слово, до якого тобі краще звикнути.

Вона супить брови.

— До якого?

— «Ні».

Доводиться докласти більших зусиль, аніж я готовий визнати, щоб відвернутися від скуйовдженої Персефони на ліжку й піти до ванної кімнати. Дистанція нічого не змінює. Ця дівчина у мене в крові. Риюся в шафці під раковиною в пошуках аптечки. У цьому будинку вони є в кожній ванній. Бо хоч формально я ні з ким і не воюю, але через мою специфічну діяльність часом мої люди стикаються з несподіваними травмами. Наприклад вогнепальними пораненнями.

Коли я повертаюся до кімнати, то майже очікую побачити Персефону напоготові до чергової спроби зваблення, але натомість застаю її в тій самій позі й на тому самому місці, де залишив її. Вона хіба встигла трохи пригладити волосся, хоча рум’янець на шкірі видає її емоції: чи то бажання, чи то злість, а може, й те, й те разом.

Опускаюся на одне коліно поруч із ліжком, зміряючи її поглядом.

— Поводься добре.

— Так, сер. — Ці солодкі й водночас отруйні слова могли б успішно збити мене з ніг, якби я їх не очікував.

У мене ніколи раніше не було стосунків із сабмісивом[5]. Вважаю за краще обмежуватися ігровою кімнатою та окремими сценками, навіть якщо розігрую їх із регулярними партнерками. Єдине правило там: усе має припинитися тієї ж секунди, коли сцена закінчується. Те ж, що відбувається зараз, явно виходить за звичні рамки — і я не готовий до тих суперечливих почуттів, що охоплюють мене, коли я розмотую бинти на ступнях Персефони й оглядаю їх. Рани непогано загоюються, але все ще в жахливому стані. Той забіг через Верхнє місто справді

мало не покалічив її. Не кажучи вже про те, що коли вона дісталася до мене, то була в небезпечній близькості до переохолодження. Ще трохи отаких нічних митарств — і ця дівчина могла б завдати собі непоправної шкоди.

Могла б, бляха, *померти*.

Хотілося б сподіватися, що люди Зевса не допустили б подібного, проте коли йдеться про нього, то віри в мене нема. Він з однаковою ймовірністю міг би як убити її за втечу, так і забрати назад до себе.

— Чому ти не викликала таксі, коли вирішила піти з вечірки? — Запитання вихоплюється в мене саме собою, осідаючи в просторі між нами.

— Треба було подумати, а найкраще я думаю, коли рухаюся. — Вона трохи сіпається, коли я наношу «Неоспорин[6]» на найглибші ушкодження. — Вчора вночі мені багато чого треба було обдумати.

— Дурість.

Вона напружується.

— Ні, не дурість. Коли я зрозуміла, що мене переслідують, вони вже почали гнати мене до річки, а потім усе просто… — Персефона підіймає руку й опускає її. — Я не могла повернутися. Я *не* повернуся.

Мені варто промовчати, але в присутності цієї дівчини я не в змозі тримати язика за зубами.

— Їм ні холодно ні жарко від того, що ти завдала собі шкоди. Якщо вже на те пішло, то саме цього вони й прагнуть. Якщо ставитися до свого тіла, як до ворога, то ти тільки слабшатимеш, а відтак тебе буде легше здолати.

Персефона гучно видихає.

— Так кажеш, ніби я займаюся самоушкодженням чи чимось таким. Так, іноді я забиваю на потреби свого тіла через стрес чи інші проблеми, з якими стикаюся як донька Деметри, але роблю це не для того, щоб заподіяти собі шкоду.

Переконавшись, що обробив маззю всі порізи, я знову починаю обмотувати її ступні бинтами.

— Тіло в тебе тільки одне, й бережеш ти його хріново.

— Ти береш дрібну травму занадто близько до серця.

Можливо, однак мені допікає те, як наполегливо вона применшує небезпеку, якій себе наразила. Це свідчить про те, що подібне стається з нею далеко не вперше, і наразі вже не здається їй чимось особливим. І також це свідчить про те, що за найпершої ж можливості вона знову утне щось подібне.

— Якщо тобі не можна довірити турботу про власне тіло, то замість тебе цим займуся я.

Персефона так довго мовчить, що врешті я підіймаю на неї очі й бачу, що вона дивиться на мене, роззявивши рота в формі ідеальної букви «О». Нарешті вона дає собі раду.

— Це дуже мило з твого боку, гадаю, проте зовсім не обов’язково. Я, може, й погодилася на секс — із радістю, — але достоту не на те, щоб ти записався в мої надокучливі няньки. Може, ще погодуєш мене з ложечки? — Вона весело сміється. — Не будь смішним.

Те, як вона відмахується від мене, зачіпає сильніше, аніж мало б. Не тому, що вона намагається відмовити мені. Ні, під її удаваною веселістю ховається щось вразливе. Хто-небудь взагалі коли-небудь піклувався про Персефону по-справжньому? Однак це не моя справа. Я маю встати й піти звідси, залишивши її, поки не настане час необхідного публічного виходу.

Бо будь-що інше призведе до катастрофи, від якої такий чоловік, як я, не зможе оговтатися.

5 Той, хто підкорюється в БДСМ-тандемі.

6 Антисептична мазь з антибіотиком для надання першої допомоги.

РОЗДІЛ 10

ПЕРСЕФОНА

Коли Аїд сказав, що збирається попіклуватися про мене, я йому не повірила. Та й із якого дива? Я — доросла жінка й більш ніж здатна подбати про себе сама, хай би що він там собі надумав. Якби він так на мене не тиснув, то я б, може, навіть і визнала, якими небезпечними для мого здоров’я були обставини нашого знайомства. Я *не спеціально* ігнорувала біль та холод, але на той момент, коли усвідомила, що справи кепські, було вже запізно й лишалося лише продовжувати бігти. Я могла б навіть запевнити його, що хоча інколи забуваю поїсти чи щось у цьому дусі, зазвичай я не наражаю себе на реальну небезпеку.

Але Аїд вирішив тиснути, й хоча якась частинка мене навіть насолоджується цим, більшою мірою я хочу лише давати йому відсіч.

Він неквапливо підводиться на ноги, височіючи наді мною, і я вся напружуюсь в очікуванні. Навіть незважаючи на дратівливу розмову, пережитий мною нещодавно оргазм був… невимовний. Аїд заявив, що моя насолода — це тепер його завдання, і йому справді знадобилося не більше тридцяти секунд, аби з’ясувати, як завести мене й змусити кінчити. Якщо він здатен на подібне, використовуючи самі лише пальці, то що буде, коли він вирішить задіяти все своє тіло?

Я егоїстично хочу торкатися його, хочу спробувати, який він на смак. Хочу зазирнути під його модний чорний костюм і побачити все, що цей чоловік може запропонувати. Я не хотіла когось аж так сильно відтоді, як… навіть не знаю. Можливо, з часів Марії — жінки, з якою познайомилася в маленькому барчику на околицях промислового району кілька років тому. Вона перевернула мій світ догори дриґом у

найкращому сенсі цього слова, і ми досі іноді переписуємося, хоча наші стосунки ніколи не були чимось більшим за коротку інтрижку.

Може, мені судилося бути тільки з тими людьми, які з’являються в моєму житті лише ненадовго?

Такі думки пригнічують, тож я відкладаю їх і тягнуся до Аїда. Він перехоплює мої руки, перш ніж я встигаю доторкнутися до нього, й повільно хитає головою.

— Здається, ти перебуваєш під хибним враженням, ніби можеш просто простягнути руку й узяти все, що забажаєш.

— Не бачу сенсу не тягнути руки, коли ми обоє цього хочемо.

Він відпускає мене й робить крок назад.

— Поспи. Завтра на нас чекає багато справ.

Тільки коли він наближається до дверей, до мене доходить, що він не блефує.

— Аїде, чекай.

Він не обертається, але все ж спиняється.

— Так?

Якби приниження могло вбивати, я б уже перетворилася на калюжу на підлозі. Гордість вимагає, щоб я дозволила йому вийти із цієї кімнати й потім проклинала його ім’я, аж поки нарешті не засну. Я не вмію тримати образу так, як Психея чи Каллісто, але й не слабачка. Мені інстинктивно зрозуміло, чого він хоче, і це бісить. Безумовно бісить, так.

Облизую губи й кажу якомога байдужішим тоном:

— Ти обіцяв мені ще один оргазм, якщо я добре поводитимуся.

— А ти справді думаєш, що поводилася *добре*, Персефоно?

Щоразу, коли з його вуст злітає моє ім’я, мені здається, ніби він водить своїми брутальними руками по моїй оголеній шкірі. Мені б не мало це аж так подобатися. І геть не мало б хотітися, щоб Аїд промовляв його знову, і знову, і знову. Він все ще не дивиться на мене. Я задираю підборіддя.

— А знаєш, я достатньо гедоністка, щоб мотивуватися оргазмами. Гадаю, що можу пообіцяти поводитися якнайкраще завтра, якщо ти зробиш так, щоб воно було того варте сьогодні.

Він сміється. Сміх його звучить якось скрипуче, майже заіржавіло, однак, сміючись, Аїд обертається та спирається на двері. Що ж, принаймні він ще тут. Засовує руки в кишені, й від цього, здавалося б, абсолютно буденного руху я ледь стримуюся, щоб не стиснути стегна. Врешті він промовляє:

— Ти роздаєш обіцянки, яких не плануєш дотримуватися.

Дивлюся на нього невинними очима.

— Взагалі не розумію, про що ти.

— Ти — зіпсоване дівчисько, маленька Персефоно. — Знову цей його рипучий смішок. — А ті довбні у Верхньому місті знають про це?

Я хочу відповісти шпилькою, але чомусь це запитання змушує мене замислитися.

— Ні, — дивую сама себе правдивим зізнанням. — Вони бачать тільки те, що хочуть бачити.

— Що *ти* хочеш, щоб вони бачили.

Знизую плечима.

— Гадаю, можна й так сказати. — Не знаю, що саме в цьому чоловікові такого, що спокушає мене відкинути звичний образ сонечка, а також не використовувати його як зброю, але Аїду вдається зачіпати мене за живе. За інших обставин я була б навіть вражена. Він так відчайдушно бажає *розгледіти* мене, тоді як я хочу лишатися непоміченою. Принаймні в цьому сенсі. Дозволити собі вразливість — це напроситися на те, щоб мене розірвали на шматочки. Я зрозуміла це на власному досвіді ще того першого року, коли мати взяла на себе роль Деметри. Єдині люди, яким я можу по-справжньому довіряти, — це мої сестри. Всі решта або чогось від мене хочуть, або прагнуть використати мене для досягнення власних цілей. Це виснажує, тож значно простіше взагалі нікому не відкриватися.

Що, судячи з усього, не дуже спрацює з Аїдом.

Він уважно спостерігає за мною — наче намагається витягнути думки прямісінько з моєї голови.

— Я не очікую досконалості.

Ці слова змушують мене й саму рипуче посміятися.

— Майже підловив. Ти хочеш досконалої покори.

— Та ні, — тепер уже він знизує плечима. — В цю гру можна грати багатьма способами. Якщо йдеться про одну-єдину сцену, то зазвичай усі нюанси попередньо проговорюють. Але наша ситуація явно складніша. Тож я ще раз спитаю: чого ти хочеш? Досконалість, безумовно, дратує. Хочеш, щоб я примушував тебе до покори? Чи давав тобі свободу й карав, коли ти переступатимеш межу? — Його темні очі палають вогнем, що от-от спалить мене. — Що принесе тобі найбільше задоволення, Персефоно?

Мені перехоплює подих.

— Я хочу погано поводитися. — Я не збиралася цього казати. Правда, не збиралася. Але якщо вже Аїд пропонує мені втілити в життя все, що тільки захочу? Така перспектива п’янить сильніше за будь-який алкоголь, що мені доводилося пробувати. Він пропонує незвичне партнерство — я навіть і не усвідомлювала, як сильно бажаю подібного. Він може домінувати. Я можу підкорятися. Але баланс сил залишиться непохитно рівним.

Навіть не уявляла, що так буває.

— А от і справжня ти. — Він каже це так, немов своїм маленьким зізнанням я відкрила йому якусь значущу таємницю. Аїд знову підходить до ліжка, і якщо до того він був невимушено домінуючий, то тепер здається всепоглинаючий. Я сідаю на матраці, не в змозі відвести від нього очей. Він клацає пальцями.

— Сукня. Знімай її.

Руки починають тягнутися до подолу, перш ніж мозок встигає зрозуміти, що я роблю.

— А якщо я не хочу?

— Тоді я піду. — Він знову скидає цією своєю клятою бровою. — Звичайно, вибір за тобою, проте ми обоє знаємо, чого ти насправді хочеш. Зніми сукню. А потім ляж на спину й розведи ноги.

Він загнав мене в глухий кут, і я навіть не можу вдати, ніби це не так. Зиркаю на нього, але моєму погляду бракує люті, бо мене вже переповнює передчуття. Тож я не гаю часу на те, щоб дражнити його, натомість просто зриваю із себе сукню та відкидаю її вбік.

Аїд стежить за рухом тканини, несхвально зводячи брови.

— Наступного разу чемно її складеш, інакше змушу повзти підлогою на знак покаяння.

Шок. Гнів. Чиста хіть.

Відкидаюся на ліктях та зміряю його поглядом.

— Можеш спробувати.

— Маленька Персефоно. — Він повільно хитає головою, поки я розводжу ноги. — Сама не знаєш, чого хочеш, чи не так? Та все гаразд. Я тобі покажу.

Треба змовчати. Справді треба. Але чомусь у присутності Аїда я не можу стримуватися.

— Ой, будь ласка. Я знаю, що мені подобається.

— Доведи.

Кліпаю очима.

— Перепрошую?

Він невимушено змахує рукою, наче й не пожирає поглядом мою кицьку.

— Покажи мені. Тобі так сильно кортить кінчити? То задовольни себе сама.

Тепер моє зиркання вже не грайливе.

— Я не цього хочу.

— Саме цього. — Він забирається на ліжко, влаштовуючись між моїх розведених стегон. Аїд не торкається мене, проте я почуваюся так, немов він витатуював свою сутність на кожному сантиметрі мого тіла. Його неприховане бажання розпалює мене ще більше.

Я зроблю це. Я просуну руку собі між стегон і буду пестити свій клітор, доки не розсиплюся в цього чоловіка на очах. Враховуючи, як сильно я зараз збуджена, це не займе багато часу. І я… я справді хочу це зробити, хай йому грець. Але ж не можу так просто здатися. Це не в моїй природі. Облизую губи.

— Пропоную угоду.

Він знову скидає бровою, але промовляє лише:

— Я слухаю.

— Я б дуже хотіла… — Не знаю, як сказати це, не вмерши від сорому, тож випалюю як є: — Я б дуже хотіла, щоб ти кінчив разом зі

мною.

Він мовчки дивиться на мене, вичікуючи, тож я насилу продовжую:

— Якщо я доведу себе до оргазму… То мені б дуже, *дуже* хотілося, щоб і ти теж про себе подбав.

Він довго дивиться на мене, ніби чекаючи, що я передумаю. Я могла б сказати йому, що *цього* точно не станеться, але він, здається, і сам за декілька секунд це усвідомлює.

Немов не в змозі себе стримати, Аїд кладе руки мені на стегна й легенько погладжує їх.

— Сьогодні, може, все й складається так, як тобі того хочеться, але не звикай до цього.

Обдаровую його своєю сонячною усмішкою, від чого в нього сіпається м’яз на щоці.

— Якби все складалося так, як я хочу, то ти б уже був у мені.

— М-м-м, — хитає він головою. — Ти невситима.

— Які красиві слова знаємо. — Я більше не можу стримуватися. Проводжу рукою вниз по своєму животу й, досягнувши кицьки, розсуваю статеві губи. Роблю це неквапливо, бо мені подобається, як його руки стискають мої стегна, ніби він бореться із собою, щоб не торкатися мене в інших місцях. Самоконтроль цього чоловіка — наче кайдани. Цікаво, що треба зробити, щоб вони розлетілися на друзки? І що станеться, коли це врешті трапиться?

Я розповсюджую середнім пальцем свою вологу по клітору, і Аїд пирхає.

— Нахаба.

— Не розумію, про що ти. — Попри те, що я роблю навмисно повільні, навмисно невагомі рухи, мене все одно охоплює насолода. Проскакує майже істерична думка, що зараз кінчу просто від того, як він дивиться на мене. Знову обводжу клітор пальцем. — Аїде, *будь ласка*.

— Мені подобається, як ти промовляєш моє ім’я. — Він відпускає мене, так повільно прибираючи пальці з моїх стегон, що стає зрозуміло — він не хоче припиняти торкатися мене. Я теж цього не хочу, але кінцевий результат вартий тимчасової втрати. Він тягнеться до

ширінки штанів. Затамовую подих, коли він витягує з них свій член. Він… Воу. Він ідеальний. Великий і товстий, і моє тіло пронизує від потреби відчути його в собі. Аїд жорстко стискає себе.

— Не зупиняйся.

Я усвідомлюю, що сповільнила свої рухи, і знову прискорюю темп. Не можу відвести очей від того, як він пестить свій член.

— Ти прекрасний.

Він сміється одним із тих уривчастих смішків, яких я вже починаю жадати.

— Ти сп’яніла від хіті.

— Можливо. Але це не скасовує моїх слів, — прикушую нижню губу. — Доторкнешся до мене? Будь ласка…

Він не квапиться відповідати, тож я наполягаю:

— Будь ласка, Аїде. Будь ласка, *сер*.

Аїд чортихається та відштовхує мою руку від клітора.

— Ти хріново впливаєш на мій самоконтроль.

— Перепрошую, — бурмочу я, намагаючись видаватися винуватою.

— Ні, нічого ти не перепрошуєш. *Не рухайся*, інакше все скінчиться.

— Не буду. Обіцяю.

Дивлюся, як Аїд обхоплює свій член рукою і нахиляє його під кутом, аби провести великою голівкою по моєму клітору. Відчуття, ніби ми робимо щось заборонене й трошки погане — і я нізащо не хочу спинятися. Боги, як так може бути, що ось це — найеротичніший досвід, з яким не порівняти мої попередні сексуальні пригоди? Винятково через *нього*? Не можу відшукати відповідь. Не зараз. І, можливо, ніколи не зможу.

Він вичікує, а потім знову починає торкатися мене, обводячи мій клітор так само, як я це щойно робила пальцем. Затамовую подих, жадаючи більшого. Аїд ніби читає мої думки, тому що веде членом нижче, змащуючи себе вологою мого збудження. Божевілля. Це просто божевілля.

Ледь не піддаюся бажанню благати його, щоб трахнув мене прямо зараз, але прикушую собі язика. Хоч би якою безтямною робила мене насолода, я все ще достатньо притомна, аби розуміти, що сьогодні вже

й без того довела його до краю. Якщо продовжуватиму в такому ж дусі, він з дуже великою ймовірністю опиратиметься. І перестане розпусно водити своїм членом по моїх вигинах. Вниз, потім угору, обводячи клітор, а потім знову вниз.

Він напружується, притискаючись до мого входу, але не встигаю я забути про всю свою обережність, як Аїд промовляє:

— Закинь руки над головою.

Не вагаюся. Він не залишить мене напризволяще сьогодні. І хай би що він там думав, я *чудово* вмію слухатися, якщо мене правильно змотивувати. Судячи з погляду, яким Аїд мене окидає, він помітив, як швидко я перестала сперечатися, варто було мені почати отримувати те, чого хочу. Він нахиляється вперед, і його міцне тіло притискає мене до матраца, утримуючи на місці. Після чого Аїд береться рухати стегнами, і його член усією своєю довжиною починає дражнити мій клітор із кожним повільним поштовхом.

Такий обережний. Він такий до біса обережний зі мною, навіть зараз. Тримає мене на місці, але стежить за тим, щоб від його ваги мені не перехоплювало дух. Я могла б сказати йому, що то марна річ, бо за нього це вже зробила насолода. Я задихаюся з кожним видихом, намагаючись не рухатися, підкорятися, не робити нічого, що могло б змусити його зупинитися.

Від плавних рухів Аїда його одяг ковзає по моїй оголеній шкірі. Цієї миті я б віддала власну легеню, аби він був так само голий, як і я.

Думала, що він поцілує мене, але натомість він осипає мене від підборіддя до скроні ланцюжком поцілунків, під кінець прикусивши за мочку вуха.

— Бачиш, як приємно слухатися, маленька Персефоно? — Він знову неквапливо проводить своєю довжиною вздовж мого клітора. — Робитимеш завтра, що скажу, і отримаєш у нагороду мій член.

Мої думки розбігаються в тисячу різних напрямків.

— Обіцяєш?

— Обіцяю. — Він ледь помітно прискорює темп своїх рухів. Стискаю пальці на ногах від насолоди й, не втримавшись, вигинаюсь йому назустріч. Аїд підхоплює мене однією рукою під стегно й розводить

мої ноги ще ширше. Достатньо найменшого руху — і він увійде в мене. Я жадаю цього так сильно, що, здається, от-от почну благати.

Але власне тіло випереджає мене. Я кінчаю так сильно, що аж напружуюся кожним м’язом та підбираю під себе пальці ніг. Аїд не перестає рухатися, подовжуючи мою насолоду, а потім різко відсторонюється та кінчає мені на живіт. Я заворожено дивлюся на краплі, що вкривають мою шкіру, й відчуваю абсурдне бажання провести по них пальцями.

Поки приходжу до тями, Аїд поправляє свій одяг і сідає на п’яти. І те, яким поглядом він окидає мене… Ми ще навіть не займалися сексом, а цей чоловік уже дивиться на мене так, ніби хоче, щоб я залишилася з ним по-справжньому. Це мало б мене налякати, але я надто знесилена, щоб перейматися. Ми уклали угоду. І не знаю, звідки в мені така впевненість, але я *не сумніваюся*, що Аїд свого слова не порушить. Коли час настане, він подбає про те, щоб я покинула Олімп неушкодженою.

— Не ворушися. — Він встає з ліжка та йде до ванної кімнати. За кілька секунд повертається з вологим рушником. Я простягаю руку, щоб узяти його, але він хитає головою. — Не рухайся.

Дивлюся, як він мене витирає. Це мало б мене занепокоїти… чи не так? Я не впевнена — не тоді, коли все ще перебуваю десь на сьомому небі після оргазму. Аїд відкладає рушник убік та влаштовується біля узголів’я ліжка.

— Ходи сюди.

Якась частина мене знову хоче впертися та запротестувати, але натомість я підсуваюся до нього й дозволяю йому влаштувати себе у нього на колінах. Однак все ж змовчати не можу.

— Не дуже люблю обійматися.

— Ми й не обіймаємося. — Він проводить рукою мені по спині та кладе мою голову собі на плече.

Чекаю на продовження, але Аїд, здається, не дуже спішить розвивати думку. У мене вихоплюється маленький смішок.

— Ну ти, звісно, не квапся щось пояснювати. Я собі просто посиджу в приємній спантеличеності.

— Усупереч своїй репутації ти доволі гостра на язик. — Його голос не звучить роздратовано. Навпаки, якщо вуха мені не брешуть, він здається дуже навіть втішеним.

Зітхаю та розслабляюся в його руках. Аїд явно не збирається мене відпускати, поки не «наобіймаємося» чи що він там задумав, а сидіти напруженою весь цей час надто виснажливо. До того ж… доволі приємно отак притулитися до нього. Лише на кілька хвилинок.

— Не знаю, чому тебе це так дивує. Ти сам визнавав, що використовуєш свою репутацію як зброю. Хіба так важко припустити, що я можу робити те саме?

— Але чому образ сонечка? Ніхто з твоїх сестер не пішов таким шляхом.

На цих словах я трохи відкидаюся назад, щоб поглянути на нього, здійнявши брови.

— Аїде… а ти доволі багато про нас знаєш. Певно, стежиш за таблоїдами.

Він ніскілечки не схожий на винуватого.

— Ти б здивувалася, дізнавшись, скільки інформації можна з них дістати, якщо читати між рядків і мати деякі інсайти.

З цим не посперечаєшся. Я такої самої думки. Знову розслабляюся та притуляюся до нього зі смішком.

— Еврідіка не прикидається, принаймні не повністю. Вона справді така невинна мрійниця і через те опинилася в стосунках із тим своїм йолопом.

Груди Аїда вібрують від сміху.

— То ти не схвалюєш Орфея?

— А ти схвалював би, якби він зустрічався з кимось дорогим тобі? Хлопець до абсурду заграється в образ бідного музики, особливо якщо згадати, що в нього є такий самий трастовий фонд, як і в усіх нас. Може, зараз він і вважає Еврідіку своєю музою, та що станеться, коли йому стане нудно й він зажадає знайти *натхнення* деінде? — Я чудово знаю, що станеться. Еврідіка буде розчавлена. Подібне буквально може зламати її. Ми захищали нашу найменшу сестру від навколишнього світу настільки, наскільки це було можливо, зважаючи на нашу

близькість до Тринадцятьох. І від самої лише думки, що Еврідіка може втратити свою наївну невинність… мені болить. Не хочу для неї такої долі.

— А як щодо решти твоїх сестер?

Знизую плечима, наскільки це можливо в моїй позі.

— Психея намагається залишатися незбагненною. Ніколи не показує, що в неї на думці, і, здається, саме тому весь Олімп у неї закоханий. По-своєму вона задає моду, але ніби не спеціально, немов у неї немає такої мети, — хоча іноді я вловлюю порожнечу в її очах, коли сестра думає, що ніхто її не бачить. Цей погляд з’явився в неї відтоді, як наша мати стала Деметрою.

Прочищаю горло.

— Каллісто не прикидається. Вона справді саме така войовнича, якою видається зі сторони. А ще ненавидить Тринадцятьох, Олімп та всіх навколо, окрім нас. Вкотре задумуюся, чому вона не покинула місто. З-поміж нас усіх Каллісто наразі єдина, хто вже має доступ до свого трасту, але замість того, щоб використати його ресурси для втечі, лише глибше занурює себе в ненависть.

Аїд плавно намотує пасмо мого волосся собі на палець.

— А як щодо тебе?

— Хтось же має підтримувати мир. — Моя роль у нашій маленькій сім’ї була такою ще задовго до того, як ми піднялися соціальною та політичною драбиною Олімпу, тож видавалося логічним і після того продовжувати в тому ж дусі. Я — та, хто мала всіх примирювати, складати плани й робити так, щоб ми їх дотримувалися. Проте це не могло тривати вічно. Лише доти, доки я не проклала б свою власну стежку звідси.

Нізащо не подумала б, що саме маска милої слухняної доньки може стати тим, що назавжди ув’язнить мене тут.

РОЗДІЛ 11

АЇД

Коли Персефона засинає, мені доводиться докласти неочікувано великих зусиль, щоб змусити себе покинути її ліжко. Мені до вподоби тримати її в руках. Аж занадто до вподоби. Наче я прокинувся після солодкого сну й дізнався, що весь цей час він був реальністю. Але такі фантазії — якраз те єдине, чого я не можу собі дозволити. І саме тому я змушую себе поцілувати її в скроню та залишити.

Втома обтяжує кожен мій крок, однак я не зможу заснути, доки не зроблю свій звичний нічний обхід будинку. Це нав’язливий імпульс, якому я піддавався вже нескінченну кількість разів, і сьогоднішня ніч — не виняток. Але зараз він принаймні не такий сильний, як бував колись. Бо раніше я міг не лягати, допоки не перевірю всіх дверей і вікон у будинку. Зараз же це лише всі двері й вікна на першому поверсі, ну і також до кімнати охорони зазирнути не завадить. Мої люди ніколи не коментують того, що я перевіряю їхню роботу, і я це ціную. Бо річ не так у їхніх професійних навичках, як у страху, що сковує мене, досить лишень втратити пильність.

Не очікував, що поява Персефони в будинку посилить це відчуття. Я пообіцяв захищати її, дав слово, що тут вона буде в безпеці. Загрози у вигляді Тринадцятьох має вистачити, щоб стримувати Зевса, але якщо він вирішить, що можна ризикнути й нападе так, що не вказуватиме безпосередньо на нього…

Чи наважиться він підпалити мій будинок, знаючи, що Персефона всередині?

Ще не встигнувши сформулювати цю думу до кінця, вже розумію відповідь. Звісно ж, наважиться. Не просто зараз, ні, бо поки він все

ще тішить себе думкою, що зможе її повернути. Але те, з якою безжальністю його люди переслідували її аж так далеко, доводить, що досить Зевсові одного дня вирішити, що дівчина стала для нього недосяжною, як він завдасть удару без вагань. І радше побачить її мертвою, аніж віддасть комусь іншому, *тим пач*е мені.

Треба донести це Персефоні, але останнє, чого я хочу, — це побачити в її очах той страх, що переповнював її в ніч нашого знайомства. Тут вона почувається в безпеці, і я зроблю все, бляха, можливе, щоб виправдати цю довіру. Те, що я не наважуюся розповісти їй усе, як є, говорить більше про мене, аніж про неї, і завтра я маю це виправити, хай би як мені була не до душі сама лише думка про це.

Щойно переступаю поріг своєї спальні, як розумію, що в ній хтось є. Рушаю до пістолета, захованого в магнітному сейфі під тумбочкою, але встигаю зробити лише крок, коли з темряви виринає жіночий голос.

— Отак хочеш зробити другу сюрприз, а він тебе за це пристрілити намагається. *Ай-ай-ай*.

Напруження трохи спадає, а от втома посилюється. Хмуро вдивляюся в темряву.

— Що ти тут забула, Гермесо?

Вона виходить із моєї гардеробної, пританцьовуючи, намотавши собі на руку одну з моїх найдорожчих краваток, і обдаровує мене яскравою посмішкою.

— Хотіла побачити тебе.

Стримуюся, щоб не закотити очі.

— Та ти, певно, повернулася за рештою моїх винних запасів.

— Ну, не без цього теж, ага. — Вона посувається вбік, коли я заходжу до гардеробної, скидаючи із себе куртку. Гермеса спирається на одвірок. — Знаєш, оці всі твої замкнуті вікна і двері — наче натяк для друзів. Можна подумати, що ти не хочеш бачити гостей.

— У мене немає друзів.

— Так-так, ти ж вовк-одинак, — відмахується вона.

Вішаю куртку на належне місце й роззуваюся.

— Але тебе це стримує.

— І те правда, — сміється вона на диво гучно як для своєї малої комплекції. Цей сміх — одна з причин, чому я не намагаюся посилити свою охорону. Хай би як мене дратували їхні з Діонісом витівки, коли вони тут ошиваються, будинок не здається таким великим і зловісним.

Насупившись, вона вказує на мої сорочку та штани.

— А що, продовження стриптизу не буде?

Я, може, й терплю її присутність тут, але у нас і близько немає того рівня довіри, за якого я б дозволив собі повністю роздягнутися перед нею. Я не довіряю нікому настільки, але замість того, щоб зізнатися в цьому, відповідаю підкреслено легким тоном.

— Хіба це можна вважати стриптизом, якщо тебе не запрошували?

Вона всміхається.

— Без поняття, але я б потішилася в будь-якому разі.

Хитаю головою.

— Нащо ти тут?

— А-а. Це. Обов’язок покликав. — Вона закочує очі. — У мене офіційне послання від Деметри.

Мати Персефони. Єдине, що дівчина уникає обговорювати стосовно всього цього паскудного дійства, — це те, як її мати вирішила підштовхнути її до шлюбу з небезпечним чоловіком винятково через свої амбіції, *навіть не спитавши про це її саму*. Мені багато що кортить сказати із цього приводу, і ніщо із цього не є приємним.

Засовую руки в кишені.

— Що ж, послухаймо, що вона бажає сказати.

Гермеса випростується, задираючи підборіддя. Попри цілу низку відмінностей у мене виникає раптове враження, що переді мною постає Деметра. І коли Гермеса починає говорити, з її вуст звучить голос *Деметри*. Здатність цієї дівчини до мімікрії — одна з причин, чому вона стала Гермесою, і, як і завжди, грає виставу вона досконало.

— Не знаю, яку образу ти плекаєш проти Зевса й решти Тринадцятьох, і, відверто кажучи, мені начхати. Звільни мою доньку. Якщо ти зашкодиш їй або відмовишся її повертати, я залишу Нижнє місто без своїх ресурсів.

Зітхаю.

— Нічого неочікуваного, хоча її жорстокість все одно лишається за межами мого розуміння. Вона хоче, щоб донька підкорилася їй, і бажає притягнути ту назад до Верхнього міста, а заразом прямісінько під вівтар. І заради цього вона ладна йти по головах моїх людей.

Гермеса розслабляє позу й знизує плечима.

— Ти ж знаєш, які ці Тринадцятеро.

— *Ти* одна з Тринадцятьох.

— Як і ти. Але я дивакувата. — Вона шморгає носом. — А ще мила й чарівна, і мені бракує певного рівня владолюбства.

З цим не посперечаєшся. Гермеса начебто справді ніколи не грає в ті ігри, якими так захоплюється решта. Навіть Діоніс докладає зусиль, аби розширити свій невеликий вплив на мапі Олімпу. Тоді як Гермеса просто… кружляє поміж усіх.

— Тоді нащо ти взяла на себе цю роль?

Вона сміється та плескає мене по плечу.

— Може, просто тому, що мені до вподоби кепкувати з впливових людей, які ставляться до самих себе занадто серйозно. Нікого такого випадково не знаєш?

— Дуже смішно.

— Так, я така. — Вона тверезішає. — Сподіваюся, ти знаєш, що робиш. Бо наразі на тебе розізлилося багато людей, і щось мені підказує, що, перш ніж все це закінчиться, ти розлютиш їх іще більше.

Вона має рацію, та однаково мені доводиться стримуватись, аби не загарчати.

— Усі на диво швидко забули, що Персефона сама втекла від них, бо не жадала вступати в спланований Зевсом і Деметрою шлюб.

— Та знаю. І тому, по правді, вона мені навіть трішечки подобається, — Гермеса демонструє вказівним і великим пальцями пару сантиметрів. — Але це нічого не міняє. Зевс мотиляє своїм гігантським пісюном з боку на бік, і всі довкола зі шкіри пнуться, аби дати йому те, чого він хоче.

Це я пропускаю повз вуха.

— Як на когось, хто настільки вжився в роль матінки-землі, Деметра на диво легко готова кинути свою доньку на поталу.

— Вона *справді* любить доньок. — Гермеса знизує плечима. — Ти не знаєш, як це — жити там. На цьому боці річки ти король і влаштував для своїх людей доволі гарне життя. Вони не витрачають сил і ресурсів на те, щоб відтворити шик і блиск Верхнього міста, і не гають часу на встромляння інкрустованих діамантами кинджалів у спини один одному. — Помітивши мій погляд, вона швидко киває. — Таке бувало. Пригадай ту сутичку між Кратосом та Аресом. Покидьок просто підійшов до нього посеред вечірки, дістав кинджал і… — Вона жестом імітує штрикання ножем. — Якби Аполлон не втрутився, все скінчилося б убивством, а не просто озброєним нападом.

— І щось я не пам’ятаю, щоб у моєму звіті згадувався арешт Ареса за згаданими звинуваченнями.

Вона знизує плечима.

— Ти ж знаєш, як усе працює. Кратос не входить до Тринадцятьох, і він справді збирав вершки з прибутків Ареса. Їхня сутичка була феєричним драматичним дійством, а от про судовий процес такого не скажеш.

Якщо і є десь показовий приклад того, як Тринадцятеро зловживають своєю владою, то от він в усій красі.

— Це нічого не змінює. Персефона перетнула міст. Вона тепер тут, — *і вона моя*. Я не кажу цього вголос, але спостережливі очі Гермеси звужуються, помітивши мій вираз обличчя. Прочищаю горло. — І вона вільна піти звідси будь-якої миті. Проте воліє лишатися. — Тут би мені слід спинитися, але досить уявити, як Деметра із Зевсом тягнуть Персефону проти її волі назад до Верхнього міста, як мене проймає лють. — Якщо вони спробують забрати її, спочатку їм доведеться мати справу зі мною.

— Їм доведеться мати справу зі мною, якщо вони це зроблять.

Кліпаю очима. Гермеса зімітувала мене дуже влучно.

— То було не послання.

— Невже. — Вона розглядає свої нігті. — А мені звучало як послання.

— *Гермесо*.

— Я ніяких сторін не займаю, принаймні поки всі дотримуються правил. А погрози їх не порушують. — Вона зненацька посміхається. — Хіба що трішки додають перцю. Ха!

— Гермесо!

Але вона вже зникла, вискочивши з кімнати. Якщо навіть наздожену її, це нічого не змінить. Коли ця вертихвістка щось задумає, то зробить це, хай що там скажуть інші. Заради «перцю». Проводжу руками по обличчю. Що за довбане гівно.

Не знаю, чи Деметра справді здатна втілити в життя свою погрозу. Вона обіймає свою посаду вже багато років, але її репутація надто ретельно підтримується, щоб можна було зрозуміти, що вона зробить у подібній ситуації. Чи справді вона готова завдати шкоди тисячам людей, чий єдиний злочин полягає в тому, що вони живуть не на тому березі Стіксу?

Бляха. Гадки не маю. Жоднісінької.

Якби для більшої частини Верхнього міста я не був міфом, то боротися з нею було б легше. Бо через страх, що постраждає її репутація, вона ніколи не дозволила б собі вдатися до подібного з одним із Тринадцяти. Але я залишаюся в тіні, тож вона почувається в безпеці й гадає, що мені нема чим крити. Проте якщо вона вирішить втілити свою загрозу, то дуже швидко дізнається, як сильно помилялася.

Наразі я схиляюся до того, що Деметра блефує. Решта Тринадцятеро срати хотіли на Нижнє місто, але навіть вони мають розуміти, наскільки небезпечно дозволяти Деметрі безчинствувати. Крім того, я все життя не довіряв Тринадцятьом, а це значить, що мої люди готові витримати будь-який шторм, який ті можуть нам влаштувати.

Тож якщо Деметра думає, що зможе безкарно гратися зі мною, на неї чекає неприємний сюрприз.

***

Після здебільшого безсонної ночі я вдягаюся та спускаюся на кухню в пошуках кави. Коли дістаюся першого поверху, чую, як порожніми коридорами лунає сміх. Впізнаю голос Персефони, хоча в моїй присутності вона ніколи не сміялася так безтурботно. Нерозумно

ревнувати до цього факту, ще й знаючи її лише кілька днів, але, здається, коли йдеться про цю жінку, мій здоровий глузд летить у прірву.

Неквапливо йду до кухні, насолоджуючись тим, наскільки жвавішим здається будинок цього ранку. Раніше я не помічав, що з ним щось не так, але тепер на контрасті це впадає в око, і розуміння цього не дуже мене тішить. Хай би скільки *життя* Персефона вдихнула в мою оселю, це не важливо, адже за декілька тижнів вона поїде. І було б помилкою звикати до ранків, сповнених її сміху з кухні.

Я штовхаю двері й бачу, що вона стоїть біля плити разом із Джорджі. Формально Джорджі — моя економка, але в неї є своя невелика армія працівників, що дбають про прибирання будинку, тож ця жінка здебільшого відповідає за кухню та готує їжу. Недарма більшість моїх підопічних приходить сюди щонайменше раз на день, щоб поїсти: вона — весела біла жіночка середнього віку, якій може з рівною вірогідністю бути як п’ятдесят, так і вісімдесят років. Знаю тільки, що Джорджі не постаріла за ті двадцять років, відколи взяла на себе цю роль. Її волосся завжди було сріблястим і пригладженим, а навколо очей і рота завжди збиралися зморшки від сміху. Сьогодні на ній один з її звичних фартухів з оборками по краях.

Не обертаючись, вона вказує мені на стілець, де я зазвичай сиджу.

— Тільки заварила нову порцію кави. А на сніданок зараз будуть сендвічі.

Сідаю, вдивляючись у цих двох жінок. Персефона стоїть по інший бік острівця, на її сукні видніється пляма від борошна. Мабуть, брала активну участь у приготуванні сніданку. Розуміння цього змушує мене почуватися дивно.

— Відколи це ти дозволяєш нам допомагати?

— Немає ніяких «нам». Персефона запропонувала взяти на себе кілька дрібних завдань, поки я готую. Ото й усе.

Ото й усе. Немов вона не відмахувалася від кожної моєї спроби допомогти протягом останніх двох десятиліть. Наливаю собі кави, намагаючись не зиркати на неї. Максимальна «допомога», яку мені дозволила Джорджі, — це п’ятнадцять секунд поспостерігати за

каструлею з водою, поки вона хазяйнувала в коморі в пошуках якихось інгредієнтів. Тобто явно й близько нічого такого, після чого на моєму одязі лишилося б борошно.

— Може, оцей вираз обличчя якраз і є причиною, чому Джорджі не горить бажанням бачити тебе у твоїй же кухні, щоб ти оце нависав над нею, як та грозова хмара.

Кидаю погляд на Персефону й бачу, що вона ледве стримує усмішку, а її горіхові очі весело сяють. Зводжу брови.

— У когось зранку гарний настрій?

— Я добре спала. — Вона підморгує мені й повертається до духовки.

Я й так не планував віддавати її назад Деметрі та Зевсу, але навіть якби мені спадали подібні думки, цей ранок остаточно розвіяв би їх. Вона пробула в моєму домі менш як сорок вісім годин, і вже щось у ній ніби попустилося. Якби я був ще більш зарозумілим, то списав би це на вчорашні оргазми, але знаю, що річ не в тім. Вона почувається в безпеці, тож дозволила собі трохи розслабитися. Може, я й покидьок, але не можу у відповідь на її тендітну довіру кинути Персефону на поталу вовкам.

Я дотримаю свого слова.

На щастя чи на біду.

РОЗДІЛ 12

ПЕРСЕФОНА

Я очікую, що Аїд радше винайме когось, аби роздобути мені одяг, ніж дозволить самій вийти за поріг будинку. З міркувань безпеки, звісно ж. Тому дивуюся, коли він підводить мене до вхідних дверей. Там стоїть пара чобіт з овчини. Він вказує на лавку в алькові фоє.

— Сідай.

— Ти купив мені чоботи? — Вони страшнючі, але я не тому зводжу брови. — Це твоя версія компромісу?

— Здається, десь раніше я вже чув це слово, так. — Він чекає, поки я взуюся, пильно спостерігаючи за мною, ніби в будь-який момент готовий підстрибнути й узути мене сам. Коли я знову здіймаю брови, він ховає руки в кишені, майже успішно вдаючи, що не поводиться, як надміру турботлива матуся. — Я усвідомлюю, що ти не погодишся, аби тебе несли на руках вулицею.

— Дуже далекоглядно з твого боку.

— Як ти й сказала — компроміс. — Далі з’являється велике пальто на кшталт тренча, і тепер воно прикриває мою запозичену сукню. Вигляд у мене кумедний, але це не заважає моєму серцю потеплішати.

Аїд — король Нижнього міста, привид Олімпу, радше міф, аніж реальність — піклується про мене.

Ловлю себе на тому, що затамовую подих, коли він відчиняє парадні двері і ми виходимо на вулицю. Вона геть не схожа на той провулок, що вів до підземного переходу, яким Аїд приніс мене до свого будинку. Тут немає ані сміття, ані тісних проходів, ані бруду.

Верхнє місто — це суцільні хмарочоси, що майже затуляють собою небо. Що далі від центру, то більш різноманітними вони стають, але

все одно височіють. Будівлі ж на цій вулиці не вищі трьох-чотирьох поверхів, і, роззираючись довкола, я помічаю серед них пральню, два ресторани, кілька установ, які не можу розрізнити, а також маленьку продуктову крамничку на розі вулиці. На всіх будинках є оцей відбиток часу, наче вони вже простояли тут сто років і ще стільки ж стоятимуть. Вулиця чиста, тротуари переповнені людьми. Всі дуже різні, вбрані у все підряд: від ділових костюмів до джинсів — і навіть помічаю, як до крамниці на розі вулиці забігає хлопець у піжамних штанях зі скуйовдженим від сну волоссям. І все це видається дуже буденним. Ці люди явно не переймаються тим, що з-за рогу вискочать папараці або що один невдалий рух спричинить катастрофічні соціальні наслідки. Тут панує легкість, якої я не в змозі пояснити.

Обернувшись, окидаю поглядом будинок Аїда. Він саме такий, як я собі його й уявляла після всього, що бачила всередині. Майже по-вікторіанськи, із цим його гостроверхим дахом і купою стилістичних елементів. Він має вигляд місця з довгою та складною історією — а також місця, біля якого з настанням темряви збираються дітлахи, аби підбивати один одного підбігти й доторкнутися до воріт. Б’юся об заклад, що про цей будинок існує стільки ж легенд, скільки й про чоловіка, що в ньому мешкає.

Він не мав би вписуватися в решту кварталу, але еклектичне зіткнення стилів зовсім не конфліктує між собою. Все має вигляд напрочуд цілісний, проте з власним характером, якого бракує центру Верхнього міста.

Я в захваті.

Озирнувшись, бачу, що Аїд спостерігає за мною.

— Що?

— Ти витріщаєшся.

Що ж, напевно так і є. Ще раз окидаю вулицю поглядом, затримуючись на колонах, що обрамляють пральню. На такій відстані важко сказати напевно, але здається мені, що на них вирізьблено якісь сюжети.

— Я ніколи не бувала по інший бік річки.

Раніше я навіть не задумувалася, як же ж дивно, що Олімп отак розділений надвоє Стіксом. І що два його береги ніяк не пов’язані між собою. Напевно ж, інші міста інакше влаштовані? А втім, Олімп на жодне інше місто не схожий.

— Та й чого б це? — Аїд кладе мою руку собі під лікоть, наче старосвітський джентльмен. — Тільки дуже вперті — або дуже відчайдушні — перетинають річку без запрошення.

Починаю крокувати разом із ним.

— Чи не міг би ти… — роблю глибокий вдих, — чи не міг би ти показати мені місто?

Аїд різко зупиняється.

— Нащо воно тобі?

Грубість його відповіді мене шокує, але лише на мить. Ну звісно ж, він захищатиме це місце, цих людей. Обережно торкаюся його руки.

— Я просто хочу зрозуміти, Аїде. А не лише витріщатися на місцевих, як туристка.

Він дивиться на мою руку, а потім переводить погляд на обличчя, зберігаючи непроникний вираз. Хоча насправді не такий він уже й непроникний, чи не так? Від Аїда віє холодом тільки тоді, коли він хоче встановити дистанцію або не знає, як на щось реагувати.

— Можемо трохи прогулятися після того, як купимо тобі одяг по погоді.

Якась частина мене хоче почати сперечатися через «*трохи* прогулятися», але, правду кажучи, мої ноги справді ниють, та й після подій останніх днів краще мені не перенавантажувати себе.

— Дякую.

Він киває, і ми продовжуємо наш променад. За квартал я більше не можу стримувати свою цікавість.

— Ти кажеш, що люди не можуть потрапити сюди без запрошення, але ж Гермеса й Діоніс були тут буквально два дні тому. Ти їх запрошував?

— Ні, — він кривиться. — Але тих двох ніякі перепони не втримають. Це бісить, не те слово. — Його слова кажуть про одне,

проте в голосі чується інше — певна теплота, яка змушує мене ховати усмішку.

— Як ти з ними познайомився?

— Це було не стільки знайомство, скільки засідка, — бурчить Аїд. Він споглядає вулицю так, ніби будь-якої миті очікує на напад, але його поза залишається розслабленою і невимушеною. — Невдовзі після того, як Гермеса обійняла свою посаду, я застав її у себе на кухні за поїданням моєї їжі. Досі не розумію, як вона пройшла повз охорону. І як *продовжує* це робити. — Аїд хитає головою. — З Діонісом ми знайомі, тому що обидва займаємося дистрибуцією з різних сторін бізнесу, але тільки з появою Гермеси він почав з’являтися і поза діловими зустрічами. П’є як не в себе й постійно порається в моєму холодильнику, жере мої десерти.

Звісно, я їх обох раніше вже зустрічала, але, на відміну від більшості Тринадцятьох, ці двоє наче не дуже переймаються політикою. На останній вечірці вони сиділи в куточку й, наче репортери з червоної доріжки, вельми голосно коментували хто як одягнений. Особливо не в захваті була Афродита, бо її сукню обізвали «набряклою піхвою».

Гермеса має суперечливу роль. Вона — техногеній, що керує всіма системами безпеки у Верхньому місті. Мене завжди дивувало, що Тринадцятеро підпускають її до себе аж так близько, хоча власні таємниці оберігають, наче ревниві коханці. Але я стою на одну ланку нижче від них. Тож, можливо, вони знають щось, чого не знаю я. Або вони просто жертви цієї відвертої прогалини у своєму захисті, бо звикли, що так було завжди. Важко сказати.

А Діоніс? Він — майстер на всі штуки у сфері розваг. Вечірки, прийоми й соціальний статус — його козирні карти. А також наркотики, алкоголь та інші протизаконні розваги. Принаймні так кажуть. Мати завжди робила все можливе, аби ми ніколи не опинялися в його компанії, що трохи іронічно, зважаючи на те, як вона намагається продати мене *Зевсу*.

Здригаюся.

— Замерзла?

— Ні, занадто сильно задумалася, — подумки струшуюся. — В дивному світі ми живемо.

— Це ще м’яко кажучи. — Він заводить мене за ріг, і кілька кварталів ми крокуємо в невимушеній тиші. Мене знову вражає, наскільки *комфортно* себе почувають тут люди. Тільки зараз я усвідомлюю, що вони не витріщаються на нас з Аїдом, коли ми проходимо повз. У Верхньому місті єдине, що люди люблять більше за політику й амбіції, — це плітки, і саме тому сайти жовтої преси платять чималі гроші за фотографії та новини про Тринадцятьох та їхнє найближче оточення. Мене й сестер постійно фотографують як знаменитостей середньої величини.

А тут я могла б бути ким завгодно. Це неймовірно приємно й незвично.

Я так заглиблююся в роздуми про відмінності між Верхнім і Нижнім містом, що лише за десять хвилин усвідомлюю: Аїд рухається набагато повільніше, ніж зазвичай. Помічаю, що він постійно перевіряє, з якою швидкістю крокує.

— Зі мною все гаразд.

— Я ж нічого не казав.

— Ні, але, здається, ота старенька пані щойно обігнала нас на квартал, — вказую на латиноамериканку із сивим волоссям. — На бога, Аїде. Мої ноги вже в значно кращому стані. Сьогодні вже тільки трішки ниють. — І це правда, хоча не думаю, що він мені повірить.

Як і очікувалось, Аїд ігнорує мої спроби закликати його бути більш розважливим.

— Майже прийшли.

Стримуюся, аби не закотити очі, та даю йому провести себе ще квартал до вулиці, що нагадує промислову. У Верхньому місті є кілька таких районів, там один за одним розташовані величезні амбари, всі різних відтінків сірого й білого. Моя мати відповідає за той, що пов’язаний із постачанням продуктів харчування.

Аїд підходить до вузьких дверей, на яких немає жодної позначки, і відчиняє їх переді мною.

— Сюди.

Роблю один крок всередину й одразу зупиняюсь.

— Вау!

Цей склад — величезне приміщення, що займає більшу частину кварталу, — виявляється божественним простором, наповненим тканинами й одягом усіх кольорів і фактур, які лиш можна собі уявити.

— Ого! — повторюю я. Мої сестри ладні були б *померти*, аби опинитися в такому місці.

Аїд говорить тихо, щоб його слова не розкотилися луною.

— Джульєтта — колись була головною дизайнеркою Гери — тієї, що була дві Гери тому. Але коли та померла, Джульєтта занадто голосно почала ділитися своїми підозрами щодо Зевса, тож той знищив її бізнес. Так вона перетнула річку в пошуках притулку.

Я підходжу до найближчого манекена, вдягненого в шикарну червону сукню.

— Я бачила щось схоже на Єлені, старшій доньці Зевса, два тижні тому.

— Ага, — Аїд пирхає. — Тільки тому, що Джульєтта у вигнанні, не означає, що від неї пішли клієнти. Отак працюють Тринадцятеро. На публіку роблять одне, а за зачиненими дверима — геть інше.

— І знову нагадаю тобі, що *ти теж* один із Тринадцятьох.

— Технічно.

З глибини складу звучить жіночий голос.

— Це я Аїда чую?

Він ледь чутно зітхає.

— Привіт, Джульєтто.

Темношкіра жінка, що з’являється з-поміж стелажів з одягом, має ту позачасову красу, що зароджується на подіумах і з віком стає лише довершеною. Коротке темне волосся обрамляє її обличчя, не ховаючи його, і я навіть мимоволі зітхаю від того, яка вона розкішна. Як картина чи витвір мистецтва. Бездоганна. Вона граційно крокує до нас, і я ще більше переконуюся, що переді мною колишня модель. Джульєтта окидає мене поглядом.

— Ти з подарунком. Як турботливо.

Він трохи підштовхує мене їй назустріч.

— Нам треба її вдягти.

— Гм-м-м. — Вона кружляє навколо мене з хижою елегантністю, наче акула. — Я знаю цю дівчину. Це середня донька Деметри.

— Так.

Зупинившись переді мною, Джульєтта схиляє голову набік.

— Ти доволі далеко від дому.

Не впевнена, на яку відповідь вона очікує. Цю жінку важко прочитати. За звичайних обставин я сприйняла б її як чергову представницю красивих і впливових світу цього, з якими мені доводилося стикатися, але Аїд довіряє їй настільки, що привів мене сюди, а це про щось говорить. Зрештою, я знизую плечима.

— Верхнє місто може бути надзвичайно жорстоким.

— Чи не так, правда? — Вона кидає погляд на Аїда. — Ти залишишся чи підеш?

— Залишуся.

— Як бажаєш. — вона підзиває мене жестом. — Прошу сюди. Знімемо з тебе мірки й подивимося, з чим маємо справу.

Наступні кілька годин минають, як у тумані. Джульєтта обмірює мене, а потім вивозить один за одним стелажі з одягом для примірки. Я очікувала побачити сукні. А от чого не чекала, так це домашнього й повсякденного одягу. Коли вона виносить спідню білизну, я вже ледве тримаюся на своїх зболілих ногах.

Звісно, вона це помічає.

— Ми вже майже закінчили.

— Але я тут ненадовго. Не впевнена, що все це справді мені знадобиться. — Не кажучи вже про майбутній рахунок, який навіть страшно уявити. Дуже сумніваюся, що Джульєтта дає речі під розписку.

Вона хитає головою.

— Не обманюйся. Може, в Нижньому місті й не так затято викобенюються, але якщо Аїд жадає використати тебе, щоб зробити певну заяву, то й ти сама маєш *її зробити*.

— Хто сказав, що Аїд використовує мене, щоб зробити заяву? — Не знаю, нащо заперечую. Ми з Аїдом саме про це уклали угоду.

Вона дивиться на мене уважним поглядом.

— Зроблю вигляд, ніби ти щойно не принизила мого інтелекту. Я знаю Аїда багато років. Він нічого не робить просто так, і упевнена, що не став би красти наречену Зевса прямо з-під його носа, якби не хотів збаламутити воду.

Не питаю, звідки вона знає, що я обіцяна Зевсу. Нижнє місто читає ті ж онлайн-таблоїди, що й Верхнє, і просто тому, що я не бачила заголовків, не означає, що тих не існує. На цей момент вже мають бути статті і про мої заручини, і про подальше зникнення. Може, якби Зевс із моєю матір'ю не були аж так у мені впевнені, то ніхто з нас не опинився б у цій ситуації. А тепер ми всі загнані в глухий кут, і в цьому змаганні я достоту не хочу бути тією стороною, яка дасть слабину першою.

Тож роблю глибокий вдих та обертаюся до останнього стелажа.

— Що ж, подивимося на білизну.

Минає ще година, перш ніж я пробираюся крізь стійки й знаходжу Аїда в кутку складу, що призначений, судячи з усього, саме для подібних очікувань. Тут є кілька стільців, телевізор — зараз вимкнений — і стос книжок на журнальному столику. Встигаю роздивитися обкладинку однієї з них у руках Аїда, коли той згортає її та кидає до решти.

— А так і не скажеш, що ти фанат тру крайму[7].

— Не фанат. — Він підводиться на ноги. — Вигляд маєш комфортний.

— Сприйматиму це як констатацію факту, а не образу. — Опускаю очі на мої флісові легінси й светр. Джульєтта також дала мені надзвичайно тепле пальто, щоб рятуватися від холоду на вулиці. — Ти обіцяв показати місто.

— Так і є. — Аїд забирає пальто з моїх рук, обмацуючи його так, ніби намагається визначити, чи здатне воно мене зігріти. Його надмірна опіка мала б дратувати, але все, що я відчуваю, — це дивне тепло в грудях. І воно лише сильнішає, коли він накидає пальто мені на плечі й опускає на мене очі. Його долоні погладжують лацкани, і складається таке враження, ніби він торкається не тканини, а мене самої.

— У тебе чудовий вигляд, Персефоно.

Облизую губи.

— Дякую.

Коли підходить Джульєтта, він кидає на неї погляд через моє плече, але не відступає та не опускає рук.

— Харон прийде пізніше забрати замовлення.

— Без проблем. Приємного дня вам обом. — На цих словах вона лишає нас, відвозячи із собою кілька стелажів у глиб складу.

Я дивлюся їй услід, мимоволі спохмурнівши.

— Я не сплатила.

— Персефоно. — Він чекає, поки я зустрінуся з ним поглядом. — У тебе грошей нема.

Сором обпалює мої щоки.

— Але…

— Я вже про все подбав.

— Я не можу допустити подібне.

— Ти нічого не *допускала*. — Аїд бере мене за руку й веде до дверей. Тільки зараз усвідомлюю, наскільки невимушено він почав мене торкатися. Враження таке, ніби це щось саме собою зрозуміле, ніби ми завжди так поводилися, а не якихось кілька днів.

Аїд не відпускає моєї руки, коли ми виходимо на вулицю. Він просто розвертається та йде назад тим самим шляхом, яким ми прийшли. У чоботях чи ні, але ноги вже болять, а тілом хвилею розливається втома. Я ігнорую і перше, й друге. Бо коли ще мені випаде можливість побачити Нижнє місто, та ще й з Аїдом замість гіда? Це надто чудова нагода, і я не можу відмовитися від неї тільки тому, що почуваюся не на всі сто.

І ще — може, я просто хочу провести з Аїдом більше часу.

На півдорозі до дому він повертає праворуч і підводить мене до розмальованих в яскраві квіти дверей. Як і деякі інші заклади, що я бачила сьогодні, цей має білі колони обабіч входу. Інші мені не вдалося роздивитися зблизька, але на цих зображена оточена квітами група жінок біля водоспаду.

— Чому в одних закладів є колони, а в інших — немає?

— Це символ того, що будівля стоїть тут від часів заснування міста.

Мене вражає цей дух історії. У Верхньому місті його немає. А якщо і є, то я особисто ніколи не бачила навіть натяку на нього. Історична спадщина для людей при владі відіграє значно меншу роль, аніж відшліфована картинка, хай би якою фальшивою вона при тому була.

— Вони такі деталізовані.

— Усі їх створив один і той самий майстер. Принаймні так розповідають. У мене є команда людей, єдине завдання яких полягає в тому, щоб підтримувати їх у відповідному стані та за потреби реставрувати.

Ну звісно ж. Звісно ж, він бачить у цих історичних надбаннях щось вартісне, а не обузу, яку треба викреслити та стерти на користь всього нового й блискучого.

— Вони прекрасні. Хочу побачити їх усі.

Його обличчя набуває дивного виразу.

— Не впевнений, що встигнемо обійти кожну до весни. Але можемо спробувати.

Те незрозуміле тепле відчуття в моїх грудях посилюється.

— Дякую, Аїде.

— Давай зайдемо, сховаємо тебе від холоду. — Він нахиляється повз мене, щоб відчинити двері.

Не знаю, що я очікувала побачити всередині, але там була маленька флористична крамниця з купою квіткових композицій, розставлених у гарненькі жерстяні діжечки вздовж прилавків. Білий чоловік із поголеною головою та вражаючими чорними вусами бачить нас і рвучко відштовхується від стіни, на яку саме спирався.

— Аїде!

— Метью, — Аїд киває. — Оранжерея відчинена?

— Для тебе? Завжди. — Він дістає зв’язку ключів з-під прилавка та кидає їх моєму сьогоднішньому гідові. Якби я не була уважнішою, то могла б сприйняти його завзяття за страх, але це саме воно — *завзяття*. Він у захваті від того, що сюди зазирнув Аїд, і навіть не приховує цього.

Аїд знову киває.

— Дякую. — Не кажучи більше ні слова, він йде зі мною через кімнату до непримітних маленьких дверей у дальньому кутку. Вони ведуть до вузького коридору, а звідти ми йдемо вгору крутими сходами до ще одних дверей. Я підіймаюся мовчки, намагаючись не кривитися від того, що кожна сходинка відлунює тупим болем у ступнях.

Та дискомфорт вартий того видовища, що зустрічає нас за цими останніми дверима. Затуливши рота долонею, я не можу відвести погляд.

— Ох, Аїде. Яка ж це краса.

Весь дах будівлі — це одна суцільна оранжерея, яку ряд за рядом вкривають квіти всіх видів та кольорів. На стінах висять горщики з виноградною лозою і рожевими та білими квітами, що каскадом спадають донизу. Троянди, лілії та квіти, назв яких я не знаю, акуратно вишикувалися під майстерно захованими поливними системами. Тепле й ледь вологе повітря пронизує мене наскрізь.

Залишившись стояти позаду, Аїд спостерігає, як я гуляю між рядів. Зупиняюся перед скупченням гігантських фіолетових квітів, за формою схожих на сферичні кулі. О боги, які вони гарні. Ловлю себе на тому, що мимоволі починаю говорити.

— Коли я була маленька, ще до того, як мати стала Деметрою, ми жили в провінції на околицях Олімпу. Там було ціле поле диких квітів, на якому ми із сестрами любили гратися.

Я підходжу до масиву білих троянд і нахиляюся, щоб із насолодою вдихнути їх аромат.

— Ми вдавали із себе фей, поки не виросли з подібних ігор. Це місце нагадує мені про ті часи.

Попри те що квіти тут культивують, а не залишають зростати вільно, в цьому місці відчувається якась магія. Можливо, тому що це маленький острівець весни посеред оповитого зимою міста. Злегка запітніле скло приховує від нас вулицю, тим самим створюючи враження, ніби ми опинилися в іншому світі.

Аїд немов поставив собі за мету проводити мене з порталу в портал. Спочатку кімната за чорними дверима. Тепер — оцей шматочок

квіткового раю. Які ще скарби приховує Нижнє місто? Мені кортить пізнати їх усі.

Відчуваю його в себе за спиною, хоча він зберігає між нами обережну дистанцію.

— Перебуваючи тут, легко забути, що ти в Олімпі.

Це перевага для людини з таким тягарем, як в Аїда. Навіть якщо він не є публічно активним членом Тринадцятьох, доволі очевидно, що за лаштунками на ньому лежить велика відповідальність. Усе Нижнє місто тримається на його плечах, тож не дивно, що час від часу він прагне відволіктися.

Обертаюся та дивлюся на нього. Він такий недоречний тут зі своїм чорним костюмом та похмурим поглядом — наче пекельний пес, що випадково потрапив на садову вечірку.

— Чому саме це місце?

— Мені подобаються квіти. — Його губи трохи вигинаються в усмішці. — І краєвид чудовий.

На одну мить мені здається, ніби він говорить про *мене*. Це відчувається по тому, як він на мене дивиться — так, немов приміщення навколо нас перестало існувати. Я не можу не затамувати подих, очікуючи, що він зробить далі, але Аїд лише знову бере мене за руку й веде за собою до проходу через скляні двері, яких я раніше не помічала. За ними ховається ще одна, менша кімната, облаштована майже як вітальня. Стіни її так само прикрашають квіти, але в центрі на товстому килимі розташовані кілька стільців і диван. Також поряд стоїть низький журнальний столик зі стосом книжок — вся ця сцена так і вабить згорнутися клубочком та на кілька годин забути про все на світі.

Аїд обходить меблі й зупиняється перед скляною стіною, що огинає периметр даху.

— Поглянь.

— Ох, — видихаю я.

Він має рацію. Краєвид неймовірний. З оранжереї відкривається панорама на звивисте русло Стіксу, що прорізає смугу між Верхнім і Нижнім містами. Ця ділянка річки вигинається у формі глибокої

перевернутої літери «С», створюючи невеликий півострів з боку Верхнього міста, тим самим роблячи воду ближчою до нас. З цієї точки поділ між двома частинами міста ледь помітний. Ми далеко від центру; будівлі на боці Верхнього міста видаються старішими й різноманітнішими, ніж ті, до яких я звикла. Цікаво, чи мають вони такі самі колони, як і ті, що я бачила в Нижньому. Чи митець, який їх створив, переправлявся через річку, щоб залишити на них свій відбиток?

— Цією крамницею володіє давній друг сім'ї. Якось у дитинстві я накоїв шкоди, і моїм покаранням було кілька тижнів доглядати за оранжереєю.

Я відриваю очі від краєвиду, щоб перевести погляд на Аїда.

— Якої саме шкоди?

Він кривиться.

— Не має значення.

О, тепер я мушу дізнатися. Присуваюсь до нього ближче й усміхаюся.

— Ну ж бо, Аїде. Скажи мені. У яку халепу ти міг вскочити?

Він вагається, і мій настрій уже загрожує зіпсувати розчарування, аж ось врешті-решт Аїд невдоволено вимовляє:

— Я взяв покататися машину власника. Мені було чотирнадцять. Тоді це здавалося гарною ідеєю.

— Як нечувано!

Він переводить погляд на річку.

— Я хотів забратися до біса з Олімпу й ніколи не озиратися назад. Іноді просто несила, розумієш?

— Розумію, — відповідаю пошепки. Хочеться доторкнутися до нього, але я не певна, як він сприйме таку мою спробу розрадити. — Тебе спіймали?

— Ні. — Він дивиться крізь скло. — Я дістався межі міста й не зміг цього зробити. Навіть не спробував перетнути кордон, щоб виїхати. Просто сидів у тій машині на холостому ходу кілька годин, проклинаючи себе, своїх батьків, Андреаса. — На мій запитальний погляд він пояснює: — Він був правою рукою мого тата. Після смерті батьків узяв мене під опіку. — Він проводить рукою по волоссю. — Я

поїхав назад, повернув машину та розповів Андреасу, що збирався зробити. Досі не впевнений, чи оранжерея була покаранням, а чи його способом дати мені трохи перепочити.

Моє серце болить за чотирнадцятирічну версію цього чоловіка, якій явно дуже боліло.

— Схоже, робота тут допомогла.

— Ага. — Він знизує плечима, ніби це неважливо, хоча очевидно, що важливо, і навіть дуже. — Я досі приходжу сюди та іноді допомагаю, утім відколи Метью замінив свого батька, то щоразу, коли я з’являюся, він підстрибує, як той кіт у кімнаті, повній крісел-гойдалок.

Я трохи посміююся.

— У нього спостерігається певне поклоніння своєму супергерою.

— Річ не в тім. Він боїться мене.

Кліпаю очима.

— Аїде, та якби в нього був хвіст, він почав би ним мотиляти тієї ж миті, як ти з’явився у дверях. У страху не такий вигляд. Повір мені, я знаю. — Здається, я його не переконала. Але з іншого боку, неможливо не помітити, що Аїд відмежовує себе від інших. Не дивно, що він не розпізнає, як насправді дивляться на нього люди навколо, бо ж шукає в їхніх очах лише страх.

Торкаюся його руки.

— Дякую, що показав мені це місце.

— Якщо захочеш повернутися сюди коли-небудь, а я буду зайнятий, то я відправлю когось із тобою. — Він переступає з ноги на ногу, ніби йому незручно. — Знаю, що будинок часом може видаватися задушливим, і хоча тут безпечно, я не вірю, що Зевс не спробує щось утнути, якщо його люди побачать, що ти гуляєш сама.

— Взагалі-то мені б дуже хотілося дослідити будинок. — Я озираюся довкола. — Але від цього твого запрошення, звісно ж, не відмовлюся. Це місце справді розраджує. — Затуляю рота долонею, неочікувано для себе позіхнувши. — Перепрошую.

— Будемо повертатися.

— Добре. — Не знаю, чи річ у стресі, чи в попередній ночі, чи Аїд має рацію і я справді занадто звикла ігнорувати сигнали свого тіла.

Хоча ні, явно не це. Роблю крок, потім ще один, рухаючись уперед винятково на власній упертості. Але на третьому кроці кімната починає нудотно хитатися, а мої коліна підкошуються. Я падаю, вже знаючи, що не встигну підвести руки, щоб схопитися за щось.

— Ти вперте мале дурко, — лається Аїд, підхоплюючи мене на руки, перш ніж я встигаю впасти. — Чому не сказала, що у тебе в голові паморочиться?

Мені знадобилася мить, аби усвідомити, що я знову в обіймах Аїда та що жорсткого контакту з підлогою так і не сталося.

— Я в порядку.

— Ти не в порядку, бляха. Мало свідомість не втратила. — З грізним виразом обличчя він прямує через оранжерею до сходів, якими починає спускатися по дві сходинки за раз. — Можливо, ти та вся решта людей у твоєму житті й готові ризикувати твоїм здоров’ям, але я — ні.

Мимохідь бачу переляканого Метью, коли Аїд кидає тому ключі, і за мить ми вже на вулиці. Соваюся в його руках.

— Я можу йти.

— От чого ти аж ніяк *не* можеш, так це йти. — Він з вражаючою швидкістю долає квартали між квітковою крамницею та своїм будинком. То Аїд *таки сповільнював* свою ходу під час нашої прогулянки. Мені досі хочеться сперечатися, але правда в тому, що я досі відчуваю легке запаморочення.

Він практично вибиває вхідні двері. І замість того, щоб поставити мене на підлогу, як я того очікувала, підіймається сходами, оминаючи другий поверх. Хай би як мене не обурювало, що зі мною поводяться, мов із дитиною — навіть якщо, *можливо,* дорогою до оранжереї мені варто було сказати, що я погано себе почуваю, — однак це розпалює мою цікавість. Джорджі вихопила мене вранці до того, як я встигла все роздивитися, тож єдине, що я поки що бачила, — це секс-підземелля, мою кімнату й кухню. Третій поверх — щось для мене новеньке.

Це мене трохи бадьорить.

— Куди ми йдемо?

— Очевидно, що тобі не можна довіряти турботу про саму себе, тож я маю уважніше за тобою наглядати.

Здаюся та притискаюся щокою до його плеча. Мені справді не повинно аж так подобатися, що цей чоловік носить мене на руках.

— У мене, мабуть, просто низький рівень цукру в крові, — бурмочу я. — Нічого страшного. Просто треба щось з’їсти.

— Нічого страшного, — повторює він так, наче не розуміє сенсу цих слів. — Ти ж лише кілька годин тому снідала.

Моя шкіра починає палати, і я не можу змусити себе зустрітися з ним поглядом.

— Ну, я трохи перекусила.

— Персефоно, — звук, який він видає, сильно нагадує гарчання. — Коли ти востаннє повноцінно їла?

Я не хочу казати йому правду, але розумію, що краще не брехати йому, коли він такий. Роздивляюся свої нігті.

— Здається, за сніданком у день вечірки.

— Це було три дні тому.

— Звісно, після того я їла. Тільки не так, як ти, скоріш за все, маєш на увазі. — Він не одразу відповідає, тож я нарешті підіймаю на нього очі. Аїд зробився таким холодним, що аж дивно, як моїх видихів ще не видно в повітрі між нами. Хмурюся. — Я не їм, коли у мене стрес.

— Це зміниться прямо зараз.

— Ти не можеш просто взяти та змусити щось змінитися.

— А от і можу, — гарчить він.

Аїд відчиняє двері до кімнати, що скидається на кабінет, хоча крізь дверний отвір я бачу з протилежного її боку ліжко. Підійшовши до дивана, він всаджує мене на нього.

— Не рухайся.

— Аїде.

— Персефоно, богами присягаюся, якщо ти не послухаєшся цього разу, я зв’яжу тебе та почну годувати з рук. — Аїд тицяє в мене дужим пальцем. — Не смій, бляха, вставати з цього дивана.

Сказавши це, він буквально вилітає з кімнати.

Я ж показую язика зачиненим дверям.

— Король драми.

Мене переповнює спокуса понишпорити, але не думаю, що Аїд блефував, погрожуючи зв’язати мене, тож вгамовую свою цікавість і змушую себе сидіти спокійно. Аїд не затримується надовго. Не минає й десяти хвилин, як двері відчиняються, і він заходить, ведучи за собою ще пів дюжини людей.

Відчуваю, як мої очі стають дедалі більшими, коли один з них встановлює переді мною столик, а інші п’ятеро розкладають на ньому їжу навинос із п’яти різних ресторанів.

— Що це, Аїде? Ти вкрав чиюсь їжу, щоб так швидко принести її сюди? — Тут до мене доходить її неймовірна кількість. — Я не зможу *все* це з’їсти.

Він чекає, поки його люди вийдуть, а потім причиняє двері.

— Ти з’їси бодай щось із цього.

— Це так марнотратно.

— Я тебе прошу. Мої підлеглі вирізняються нездоровою любов’ю все доїдати. Після того як ти закінчиш, решта їжі не протримається і дня. — Переставивши коробки на столі, він підсовує їх ближче до мене. — Їж.

Немаленька частина мене хоче чинити опір просто з принципу. Але це нерозумно. Якщо в мене паморочиться в голові, значить, мені потрібні калорії, а тут їх переді мною повний стіл. Це проста логіка. Та все одно я на нього зиркаю.

— Не витріщайся на мене, поки я намагаюся їсти.

— Боронь боже. — Він прямує до письмового столу в іншому кутку кімнати. Стіл менший, ніж можна було очікувати, хоча темне дерево й вирізьблені на ніжках образи надають йому драматичного шарму. За першої ж нагоди я вмощуся на підлозі, аби з’ясувати, що зображено на цих різьбленнях. Щоб дізнатися, чи збігаються вони з колонами на будівлях.

Це не те місце, де він насправді веде свої справи. Звісно, ні. Аїд видається достатньо педантичним, щоб віддати перевагу чистоті та порядку у своєму робочому просторі, але це місце видається надто незайманим як для осередку щоденної праці. Ба більше, його спальня

міститься просто за дверима в кутку. Ніхто не проводить робочі зустрічі так близько від місця, де спить. Це було б украй нерозумно.

Але це не дуже пояснює, чому він приніс мене *саме сюди*, а не в будь-яку іншу з численних кімнат будинку.

Я відганяю цю думку і, розглядаючи різні страви перед собою, згадую про оранжерею. Хай би як мене дратувала надмірна турботливість Аїда, я не можу залишити поза увагою той факт, що він дав мені зазирнути за цю завісу. Те місце відіграє для нього особливу роль, і він дозволив мені там побувати, і планує й *надалі* дозволяти туди навідуватися. Для такої закритої людини, як Аїд, це подарунок найвищого ґатунку.

Не впевнена, чи означає це щось, але відчуття таке, ніби так. Якщо він готовий аж так мені довіряти, то, гадаю, і я можу спробувати перестати бути такою скалкою в дупі — принаймні, коли йдеться про турботу, яку він виявляє до мене. Хоча мені таки подобається, яким надміру турботливим і грізним стає Аїд.

Впевнена, що зможу знайти інший спосіб підколювати його.

І в принципі, у мене вже є кілька ідей.

7 Сегмент документальних творів про розслідування кримінальних злочинів.

РОЗДІЛ 13

АЇД

Персефона поставила мене в скрутне становище. Вона має рацію: нам потрібно якнайшвидше оголосити, що ми разом, але водночас вона знову й знову доводить, що в її довжелезному списку пріоритетів власне здоров’я та безпека стоять на останньому місці. Ті виродки з Верхнього міста, може, й плескатимуть у долоні подібному, але тут, у Нижньому, це свідчить про те, що я не можу бути певен, що вона буде зі мною щира. А отже, ризикую завдати їй шкоди, якщо не буду обережним.

А я не хочу бути обережним. Дідько, я ніколи ще не був такий близький до того, щоб втратити контроль з іншою людиною. Кожен зухвалий коментар, що злітає із цих гарненьких рожевих вуст, кожен спалах задоволення в цих горіхових очах викликає в мені бажання затягнути її до себе в темряву. Дізнатися про всі найтемніші, найбрудніші фантазії, у яких вона заледве сама собі здатна зізнатися… а потім втілити їх у життя.

Втім це не пояснює, чому я показав їй оранжерею. Це місце не має нічого спільного з репутацією чи із сексом. Це — одна з небагатьох моїх схованок. Я привів її туди лише тому, що цій дівчині зараз теж не завадило б знайти прихисток. Ось і все. Дуже просто. Немає сенсу заглиблюватися в це сильніше.

Перегортаю сторінку в книжці, яку тримаю в руках, і краєм ока спостерігаю за тим, як вона їсть. Її рухи рвучкі й роздратовані, але вона вже не дивиться в мій бік так, немов хоче встромити в мене виделку.

Минає більше часу, ніж я очікував, перш ніж вона, зітхнувши, відсувається від столу.

— Я більше не можу з’їсти ані шматочка.

Ігнорую це та перегортаю сторінку. Буде справжнім гемором потім згадувати, на чому я зупинився в цій книжці, бо зараз я, звісно ж, її не читаю. Відкинувшись на спинку дивана, Персефона стиха матюкається, від чого я майже, *майже* усміхаюся.

За п’ять хвилин вона вже тихо сопе.

Хитаючи головою, я підводжуся. Як, в ім’я богів, їй вдалося протягнути стільки часу, ігноруючи свої найелементарніші потреби? Її мати вже багато років служить Деметрою. А людина може отак сліпо нестися вперед лише нетривалий час, перш ніж усе навколо неї почне крушитися. Судячи з усього, Персефону ніхто цього не навчив.

Відправляю повідомлення Харону, і кількома хвилинами пізніше він з’являється в супроводі ще двох людей. Разом вони мовчки забирають їжу. Я дістаю ковдру з маленького комода, що стоїть під стіною, та накидаю її на Персефону. Уві сні вона здається ще тендітнішою. Від того в мені починають вирувати інстинкти, про існування яких я досі не здогадувався. Хоча з іншого боку, ця жінка дивно впливає на всі мої інстинкти.

Кілька секунд я спостерігаю, як вона спить, прислухаючись до її дихання. З нею все гаразд. Я знаю, що з нею все гаразд. Не знаю, чому я такий упевнений, що досить буде мені відвернутися, як вона дремене з мого дому за допомогою мотузки або ж зчинить якийсь інший хаос.

Мої початкові плани на вечір потрібно скоригувати, а це означає, що я маю зробити кілька дзвінків.

Коли за кілька годин Персефона прокидається, я тішуся, що встиг зробити все потрібне. Вона підхоплюється так, неначе хтось стрельнув із пістолета біля її голови, і кліпає на мене очима.

— Я заснула.

— Так.

— Чому ти дозволив мені заснути?

У її голосі стільки звинувачення, що я майже посміхаюся. Знову.

— Бо тобі це було потрібно. А зараз у тебе година, щоб підготуватися. Джульєтта вже передала тобі деякі речі на вечір. Вони на моєму ліжку. — Підганяю її рукою, коли вона просто продовжує витріщатися на мене. — Ти так наполегливо намагаєшся переконати мене, що з тобою все гаразд. Хіба що ти справді не почуваєшся добре…

— Справді все гаразд. — Підводячись, Персефона мало не заплутується в ковдрі, але вчасно встигає випростатися. Кидає на мене невдоволений погляд. — У мене взагалі-то є своя кімната.

Що довше вона тут, то важче нагадувати собі, що *насправді* вона не моя, і не мені її захищати. Так, я пообіцяв їй безпеку, але повсякденні речі не підпадають під цю домовленість. Хіба що я сам того захочу. Я не маю права казати їй, щоб вона залишалася в моїй кімнаті, хай якою привабливою мені здавалася б ця ідея.

— Збирайся.

Вона хмуриться, але зрештою крокує до моєї спальні. Персефона завмирає в самих дверях.

— Якщо я забарюся, ти виб’єш двері, бо вирішиш, що я знепритомніла?

Добре, що я не відчуваю провини, інакше міг би зашарітися.

— У тебе вже є досвід ігнорування потреб свого тіла. І це тільки за останні сорок вісім годин.

— Так я і подумала. — Вона обдаровує мене янгольською посмішкою; якби в мене був загривок, він би від цього став дибки. Персефона прикушує нижню губу. — Чому б нам не уникнути такої драматичної появи? Ти зможеш гратися в сторожового пса й водночас спостерігати за мною. — Вона притискає пальці до скроні. — Навряд я втрачу свідомість, але ніколи не можна бути надто впевненим, чи не так?

Мене обдає вогнем, і я змушую себе стриматися, аби не зробити кроку до неї.

— Ти ж не намагаєшся спокусити мене втратити контроль, чи не так?

— Звісно ж, ні. — Вона розвертається, і в її ході відчувається трохи більше пружності, ніж раніше. Я дивлюся, як Персефона знімає через

голову светр та кидає його на підлогу. Під ним на ній нічого більше немає.

Хай я й наказую собі тримати себе в руках, все одно слідую за нею в спальню. Вона зупиняється на вході у ванну і, нахилившись, стягує із себе легінси. *Бляха*. Я насолоджуюся видом її круглої дупки, а потім вона зникає у ванній кімнаті.

Йти за нею туди — помилка. Вона знову намагається взяти гору, і якщо я дозволю їй задавати такий тон…

Силкуюся згадати, чому я маю тримати все під контролем. Вона може запалити іскру, здатну перетворити нас на справжнє полум’я, але я надто домінантний, аби дозволити їй головувати довго. І також я досить самосвідомий, щоб розуміти, коли вигадую собі виправдання. Однак цього знання недостатньо, аби втримати мене від того, щоб піти за нею до ванної кімнати.

Персефона прямує до душової кабіни так, ніби не усвідомлює, що уособлює спокусу. Мені подобається, що вона анітрохи не соромиться бути голою у моїй присутності. Що вона достатньо безстрашна, аби схопити тигра за хвіст. Бляха, та саме *вона* мені, схоже, й подобається.

— Персефоно.

Зупинившись, вона кидає на мене погляд через плече.

— Так, сер?

Вона чудово розуміє, що робить зі мною, і це мале зіпсоване дівчисько насолоджується кожною секундою. Правду кажучи, я теж. Я влаштовуюся на лавці біля входу в душову, подалі від струменів води.

— Ходи сюди.

Її усмішку інакше як сяйливою не назвеш. Персефона дефілює до мене, зупиняючись за мить до того, як її коліна мали б торкнутися моїх. Вона — справжня золота богиня з довгим світлим волоссям, а її тіло — спокуса, яку я не маю наміру ігнорувати.

— Так, сер?

— Твій рот демонструє покору, а от твої дії — ні.

Вона знову чарівно прикушує свою губу, її очі блищать.

— Гадаю, це означає, що ти хочеш нагородити мого рота.

Це несподівано викликає у мене сміх. Він звучить рипуче, та й відчувається так само, але мені подобається, як у відповідь вигинаються її губи. Не щоб сформувати ту її сяйливу усмішку. Ні, цей вираз говорить про непідробну розвагу. Я пирхаю.

— Анітрохи не здивований, що ти дійшла такого висновку.

Вона злегка нахиляється вперед, від чого її рожеві соски опиняються прямо на рівні моїх очей.

— Чи можу я сама обрати свою винагороду?

Я повільно хитаю головою.

— Ти марнуєш час. Ну ж бо в душ, Персефоно.

Якусь мить вона вагається, ніби я її здивував, а потім підкоряється. За кілька секунд навколо мене починає звиватися гаряча пара. Персефона ступає під струмінь і повільно проводить руками по своєму тілу. Дражнить мене. Дражнить себе. Не знаю, яка в неї кінцева мета, але це й неважливо. Мій член уже такий твердий, що я ледве здатен пригадати, чому не можу до неї доторкнутися. Поки що не можу.

Якщо почну, то спинитися вже не вдасться. Вчорашня ніч була моїм максимумом. І я мав би більше шансів встояти, якби вона так не благала про мій член, але Персефона хоче цього навіть більше, ніж я, що ще добу тому здавалося мені неможливим. Проте зараз? Я не знаю, чого очікувати, коли ми разом. Якщо затягну цю жінку до свого ліжка, ми не виринатимемо з нього кілька днів, а може, й тижнів. Насолода від того може бути достобіса сильною, проте так ми не вразимо Зевса в саме серце. Якщо решта Олімпу не знатиме, йому шкоди не буде ніякої.

І це проблема.

Стиснувши свої соски, Персефона починає вести руками вниз по животу. Я без зволікань хитаю головою.

— Ні.

— Ні?

— Ти чула мене.

Вона кладе руки собі на стегна.

— Ти хочеш мене.

— Так.

— То *візьми* мене.

Що ж, це офіційно. Вона мені подобається. Стримую посмішку.

— Візьму. Коли буду готовий. — Я неспішно підводжуся. — Здається, ти тут і сама добре справляєшся. Не барися. Будеш готова чи ні, але ми виходимо за… — Я звіряюся з годинником. — Сорок хвилин. Тож краще поквапся.

Її прокльони слідують за мною до спальні. Лише там я дозволяю собі посміхнутися. Не очікував, що буду кружляти з нею в танго, не кажучи вже про те, що мені це так подобатиметься. Повернувшись до кабінету, сідаю чекати.

За тридцять вісім хвилин Персефона влітає до кімнати.

— Скажи правду, Аїде. У тебе що, якийсь фетиш на принцесу Лею?

Я витріщаюся на неї. Не в змозі нічого сказати. У мене, бляха, *немає слів*. Вона закрутила волосся в зачіску, схожу на корону, і на ній вбрання, яке я для неї приготував. Це комплект із бюстгальтера й трусиків, і він був би банальний, якби не шовкові лямки, що перехрещуються навколо її грудей, талії та стегон. Маю визнати, що спідниця разюче схожа на бікіні-костюм Леї, з довгою прозорою смужкою ззаду й вузькою — спереду.

Вона видається мені подарунком, який я чекаю не дочекаюся, аби розгорнути.

Показую їй пальцем, щоб покрутилася. Персефона незадоволено пирхає, але підкорюється, повільно повертаючись довкола себе. Формально бюстгальтер із трусиками все закривають, але, оскільки вони мереживні, крізь них спокусливо просвічуються і соски, і кицька. Я хочу відчути її на своїх губах, і хочу цього негайно.

Коли вона знову повертається обличчям до мене, я знову беру себе в руки. Здебільшого. Підводжуся та простягаю їй долоню.

— Я запланував щось особливе на сьогоднішній вечір.

— Дуже на те сподіваюся. Я двадцять хвилин витратила, щоб залізти в цю штуку. — Вона смикає одну з лямок і морщиться. Кожен її крок виставляє напоказ її ноги. Вона розкішна. Я кидаю погляд на її ступні, але перш ніж встигаю щось сказати, Персефона швидко уточнює:

— На мені маленькі бинти. У великих немає потреби.

Кортить перевірити це, але її войовничий погляд натякає, що вона тільки й чекає, коли я спробую, аби потім вона могла влаштувати мені демарш. Не хочу визнавати, що був із нею надміру обережний — не тоді, коли, очевидно, мені треба бути таким за нас обох, але я планую пильно наглядати за нею сьогодні ввечері. Ця думка змушує мене усміхнутися.

— Ходімо.

Ми разом виходимо з кімнати й бачимо, що в коридорі вже очікує Харон. Він кидає погляд на Персефону, але зосереджує свою увагу на мені.

— Ми готові.

Зараз я вже не розважаю публіку так часто, як бувало раніше. У Нижньому місті є й інші місця, де обслуговують багатих збоченців, що шукають розрядки, бавлячись на темній стороні. *Мій* дім не відкритий для будь-кого — сюди можна потрапити лише за запрошенням. Коли мені було трохи за двадцять, я не переймався, хто сюди приходить, і ця нерозсудливість надала моїм вечіркам майже легендарного статусу, що тільки підсилило міф про Аїда. Та це було дуже давно. Тепер я ретельно обираю, хто увійде в мої двері.

Сьогодні я трохи послабив віжки, вибравши кілька імен з довгого списку очікування. Харон та інші мої люди простежать за тим, щоб нові запрошені перебували на належних місцях і в них не виникало ніяких безглуздих ідей пхати свого носа куди не слід.

— Біля дверей чатує двоє?

— Так, Аїде.

— Біля інших входів має бути більше.

Він не закочує очі, але скидається на те, що хоче.

— Ми вже раніше пройшлися по всьому плану. Я дотримувався його відповідно до твоїх вказівок. Усе гаразд. Ніхто не опиниться там, де ти того не хочеш.

Я не відчуваю, ніби ці заходи — достатні, але доводиться змиритися.

— Гаразд.

Ми спускаємося до дверей, які я вчора показував Персефоні. Вони такі глянцеві, майже дзеркальні, що, наближаючись, ми в них

відбиваємося: я — у своєму костюмі й вона — у своєму вбранні… Персефона — наче гарненький подарунок, наче гарненька полонянка. Я ж — страшний виродок, що заріже будь-кого, хто спробує забрати її у мене.

Подумки опановую себе. Не варто так думати. Може, вона й моя, поки все це триває, але насправді вона *мені не належить*. Вона тут не для того, щоб лишитися. Я не можу дозволити собі забувати про це ні на мить.

Харон стає поряд із дверима. Я кладу руку Персефони на згин свого ліктя.

— Зараз матимемо аудиторію. Цього разу все буде по-справжньому.

Вона робить глибокий вдих.

— Я готова.

Це неправда, але для цього почасти й потрібен сьогоднішній вечір. Щоб полегшити їй цей процес. І також щоб заявити про мої наміри щодо неї, але не кидаючи її при тому в безодню, в якій вона ризикує потонути.

— Я твій якір. Пам’ятай про це.

Її губи смикаються, наче вона хоче відповісти щось зухвале, але натомість лише киває.

— Я можу бути слухняною.

Я сміюся. Бляха, це вже вчетверте за двадцять чотири години. Ігнорую здивований погляд Харона й киваю на двері.

— Ходімо.

Заходячи до цього приміщення, завжди відчуваєш, ніби потрапляєш в інший світ, але сьогодні цей ефект ще сильніший. За рахунок приглушеного світла простір здається більшим, ніж є насправді. Персефона вчора влучно завважила — це справді антипод Зевсової бенкетної зали. Сріблясте світло, яке вода відкидає на стелю, створює ефект перебування десь під поверхнею світу. Це втілена в життя фантазія про Підземне королівство.

Світло поки не повністю освітлює поміст. Коли воно буде туди спрямоване, це стане сигналом, що шоу ось-ось почнеться. Наразі люди розсідаються по диванах і кріслах. Дехто розмовляє, а дехто вже

починає власну маленьку вечірку. Правила Верхнього міста тут не діють, і люди, яких запросили перетнути річку, мають тенденцію кидатися в насолоду з нерозважливою безтурботністю.

Я сповільнюю ходу, даючи Персефоні час звикнути до приглушеного освітлення. І дозволяючи гостям побачити нас і зрозуміти, що дійство починається. Очі спрямовуються в наш бік, і тихий гомін проноситься кімнатою, коли вони розуміють, хто тримає мене під руку.

Підводжу Персефону до темного трону, розташованого біля стіни в центрі кімнати. Він до біса драматичний та геть безглуздий, але виконує свою функцію. Король залишається королем лише тоді, коли всі навколо визнають його. До Верхнього міста моя нога, можливо, ніколи більше й не ступить, але в моїх інтересах нагадати кожній людині в цій залі, хто править *тут*.

Зрештою, у мене є репутація, яку треба підтримувати.

Я опускаюся в крісло й тягну Персефону до себе, щоб вона сіла мені на коліна. Дівчина така напружена, що здається, ніби на моїх стегнах примостилася статуя. Здіймаю брову.

— Тобі буде зле, якщо не розслабишся.

— Усі витріщаються, — каже вона самим лише кутиком рота.

— У цьому вся суть.

Стиснувши зуби, вона дивиться на свої зчеплені руки.

— Я знаю, що в цьому суть, але знати й переживати на власному досвіді — це дві дуже різні речі.

Ось саме тому я й змінив свої початкові плани на цю ніч. Вона занадто, бляха, безстрашна — несеться вперед, навіть коли розум і тіло кричать їй, щоб сповільнилася. Я відкидаюся на спинку крісла, притягуючи її до себе. Спочатку Персефона пручається, однак коли я кидаю на неї виразний погляд, дозволяє мені притулити її до своїх грудей.

— Шоу скоро почнеться. — І тоді вона буде надто захоплена, щоб турбуватися про решту присутніх у приміщенні.

— *Яке* шоу?

Я дозволяю собі посміхнутися та легенько обіймаю її за талію. В усій залі світло приглушене до мінімуму, але центральний поміст

освітлений трохи яскравіше.

— Пригадуєш, як була виставлена напоказ?

— Звісно. Це було вчора.

Влаштовую її зручніше у себе на колінах. Будь-якої іншої ночі в моїх же власних інтересах було б тримати її напруженою, але я хочу, щоб вона почувалася спокійно.

— Сьогодні тебе там не буде.

Повз мою увагу не проходить те, як ледь помітно розслабляються її м’язи. Я знаю, що сама ідея бути побаченою збуджує її, але все ж вона в цьому ще новачок. Отак поставити її в центр зараз було б безглуздо, і занадто рано — та і я не можу не визнати, що дуже хочу, аби вона насолоджувалася цим часом зі мною.

— Не буде?

— Ні. Тепер розслабся та насолоджуйся видовищем, — шепочу я їй на вухо. — Воно лише для тебе.

РОЗДІЛ 14

ПЕРСЕФОНА

Як я маю зосередитися на «видовищі», коли Аїд торкається мене *всюди*? Його стегна під моїми відчуваються мов кам’яні, груди в мене за спиною непохитні, а рука, яка обхоплює мої стегна, неначе залізна. І мене це анітрохи не бентежить. Я злегка соваюся, аби відчути, наскільки напружено він намагається притискати мене до себе, не притискаючи.

— Сиди спокійно.

Я знову соваюся, просто щоб подражнити, але шкодую про своє рішення, коли відчуваю сідницями його твердий член. Спокуса, яку мені не дозволено задовольнити — принаймні поки що. Я думала, що зможу схилити його змінити думку в душі, але дарма сподівалася. Аїд не поступився. Якщо я навіть голою та мокрою не змогла переконати його взяти мене, то тепер і поготів шансів немає, якою б вигадливою не була на мені білизна.

Тимчасово відволікаюся на двох людей, що підіймаються на сцену. Це білий чоловік і біла жінка з пишними формами, обох я не впізнаю. На ньому шкіряні штани з низькою посадкою, а на ній узагалі нічого немає. У кімнаті, мабуть, близько п’ятдесяти людей, але він дивиться тільки на неї. Звідси я не чую, що вони кажуть одне одному, але вона граційно опускається на коліна рухом, який інакше як відточеним практикою не назвеш.

У відповідь мене пронизує імпульс, сповнений глибинного пізнання. Я розслабляюся, притулившись до Аїда, і злегка повертаю голову.

— Хто вони?

— Хіба це має значення? Очі вперед. Дивись уважно.

Глибоко видихаю та повертаюся до сцени. Чоловік кладе палець жінці під підборіддя та закидає її голову вгору. Хай би що він сказав, у відповідь її губи розтягуються в блаженній усмішці. Він ще навіть нічого не *зробив*, але я вже мимоволі зачаровуюсь. Він відходить на кілька кроків, і тоді я помічаю, що на краю помосту лежить сумка. Чоловік дістає звідти мотузку й починає зв’язувати нею свою партнерку.

Цього видовища *майже* вистачає, аби повз мою увагу пройшло те, як у наш бік продовжують обертатися голови присутніх. Завдяки напівтемряві я не можу чітко розгледіти більшу частину глядачів, але ні з чим не сплутаю тихий гомін, який почався, щойно ми зайшли, і не вщухає досі. Я чую, як хтось промовляє моє ім’я, і ледве стримуюся, щоб не напружуватися.

Дороги назад уже немає.

І ніколи не було.

Заплющую на якусь мить очі, борючись із тріпотінням у грудях. Я сама обрала це. І обиратиму й надалі. І маленька, потаємна частина мене насолоджується увагою, насолоджується шоком, який, я впевнена, переживають деякі із цих людей. Я хочу шокувати їх і надалі.

Повільно вдихаю та знову зосереджуюсь на парі на сцені. Він уже частково зв’язав її. Кожен вузол, кожна лінія, що їх він візуально прокреслює вздовж її пишного тіла, змушує мене напружуватися все дужче й дужче. Ніби дивлюся на те, як митець створює свій шедевр, от тільки цей шедевр — жива людина, і між ними пульсує неприховане бажання. Моє дихання стає уривчастим, і мені доводиться боротися з бажанням власного тіла, котре прагне почати рухатися в Аїда на колінах.

Його губи торкаються краєчка мого вуха.

— Ти так збуджуєшся та заздриш через зв’язування чи через привселюдність дійства?

— Всі дивляться, — шепочу я у відповідь. — Ми бачимо її *повністю*.

— Принаймні зараз, коли він широко розвів її ноги й працює над серією вузлів між стегнами. Рум’янець, що розливається по її шкірі,

свідчить про те, що вона насолоджується цим навіть більше, ніж я — спогляданням.

Аїд посувається, легенько проводячи кінчиками пальців по моєму животу. Минає кілька секунд, перш ніж я розумію, що він проводить ними вздовж лямок, що огортають моє тіло, і ще кілька — перш ніж усвідомлюю, що між тим, у що я одягнена, та сценою, що розгортається перед нами, є зв’язок. Відчуваю його дихання на своїй шиї.

— Зараз я доторкнуся до тебе.

— Ти *вже* торкаєшся мене. — Не знаю, нащо заперечую, вдаючи, що не змушую себе з останніх сил стримуватися, аби не почати благати його пестити мене сильніше.

— Персефоно, — в його голосі чутно краплю докору, змішану з веселістю, — скажи, що зараз, на очах у всіх присутніх, не кінчиш від моїх пальців сильніше, аніж учора… Скажи, і я спинюся.

Я не можу сказати подібного, не збрехавши. Мене раптово охоплює бажання, щоб він витягнув мене на цей поміст, нахилив через стілець або просто повалив на підлогу, і трахнув прямо там — де за нами спостерігатиме стільки очей. Вони й так *уже* дивляться на нас, хай і навряд можуть розгледіти чіткіше, аніж я — їх. Чи помітять ці люди, як Аїд засовує руку мені в трусики? Чи хочу я, щоб вони помітили?

Так.

Обережно відкидаюсь назад та опускаю руки вниз, щоб притиснутись до його стегон. Нова позиція залишає моє тіло повністю відкритим для нього. Я сковтую, та намагаюся говорити не вимогливим, а милим, покірним тоном.

— Будь ласка, Аїде, торкнися мене.

— Ти дуже вмотивована, коли на кону твоє задоволення, — сміється він мені в плече. Попри те що я майже благаю, він не прискорює темпу своїх рухів. Натомість проводить середнім пальцем по лямці, що огортає мою талію. — Половина очей у цьому приміщенні спрямована на тебе, Персефоно.

Я починаю тремтіти, сильніше притискаючи руки до його стегон, намагаючись не рухатися.

— Ну, ми ж робимо заяву, чи не так?

— Так. Поглянь навколо. — Навіть якби він був справжнім демоном на моєму плечі, йому б не вдалося стати ще більш спокусливим. Аїд проводить рукою вниз ще на декілька сантиметрів, поки його мізинець не торкається верхньої кромки моїх трусиків крізь спідницю.

Звісно, він має рацію. Незважаючи на слабке освітлення, я добре бачу, що половина людей у залі спостерігає за *нами*, а не за парою на помості. Відчуття таке, немов *вони* тут для того, аби підсилити *моє* задоволення. Хіба вчора я не уявляла на собі чужих поглядів, коли Аїд наказав мені роздягнутися? Коли ми стояли на цьому ж помості і він змусив мене кінчити так сильно, що в мене аж ноги затряслися? В реальних обставинах все виявилося значно гарячіше.

Борода Аїда лоскоче моє оголене плече.

— Спідниця прозора. Трусики з мережива. Вони зможуть бачити все, що я роблю з твоєю гарненькою кицькою. Ти до такого готова?

Чи готова я до такого?

Цілком упевнена, що можу з’їхати з глузду, якщо він не дочаклує до кінця хтиві чари, які плете навколо мене. Облизую губи й намагаюся не підіймати стегна, щоб тим самим опустити його руку нижче.

— Так, сер.

Він цілує мене в плече.

— Тобі досить сказати одне слово, і все це припиниться. Без образ, без непорозумінь.

Як на когось настільки рішуче налаштованого на те, щоб вважатися монстром, він неймовірно переймається моїм задоволенням і згодою. Відчуття влади пронизує мене. Я тут не головна. Навіть і близько. Однак усвідомлення того, що хай би що Аїд робив зі мною, *саме за мною* останнє слово? Це неймовірно сексуально.

— Знаю. Я довіряю тобі.

Відчуваю, як він ледь помітно вагається, ніби я здивувала його.

— Добре. — І все ж його рука неквапливо просувається вниз, щоб накрити мою кицьку крізь спідницю. Тканина така тонка, що майже не відчутна, і, не втримавшись, я трохи підстрибую, відчувши тепло його долоні. Він видає тихий прокльон.

— Я відчуваю, яка ти мокра.

— То зроби із цим щось.

Він посилює тиск, торкаючись до до мого інтимного місця так, неначе він мій володар.

— Коли-небудь ти зрозумієш, що тобі не варто намагатися мною командувати. — Вільною рукою він смикає вниз мереживо, що прикривало мою праву грудь, оголюючи мене перед усією залою. Я відсахуюся, але його груди не дають мені нікуди подітися, а рука у мене між ніг ще сильніше притискає мене до нього. Аїд повторює ту саму дію з лівою груддю. Я все ще прикрита шовковими лямками, але мої соски оголені й виставлені напоказ. Він тихо цокає язиком.

— За таку непокору я змушу тебе кінчити, голосно й бурхливо, прямо тут, на їхніх очах.

Мені навіть не спадає на думку прикрити груди. Натомість я розставляю ноги трохи ширше.

— Покажи мені, на що ти здатен.

— На що я здатен, Персефоно? — Його голос звучить нижче, майже як гарчання. — Ти занурила у воду один пальчик і вирішила, що вже готова проплисти всю річку Стікс. Та ти навіть не уявляєш, на що я здатний. — Він нарешті прибирає руку, але тільки для того, щоб прослизнути мені під трусики й різко ввести в мене два пальці. Моя спина вигинається від цього, але він утримує мене на місці, другою рукою стискаючи за горло.

— Відчуваєш на собі їхні погляди?

Кортить і далі протистояти йому, але моя голова вже попливла від задоволення. І це при тому, що він навіть не трахає мене пальцями. Просто утримує на місці, володіє мною так, як ніхто до нього. Так, неначе він заявляє про свої права на мене перед цілою кімнатою свідків у найпримітивніший з усіх можливих способів. *Ні, ще примітивнішим було б нахилити мене через це крісло й трахати, доки я не закричу.* Мене охоплює тремтіння.

— Так, — кажу, задихаючись. — Я відчуваю їхні погляди.

— Знаєш, що вони бачать? — Він не рухається, лише тримає мене на місці. — Вони бачать чудовисько, що от-от поласує гарненькою

принцесою. Вони бачать, що я взяв представницю їхнього племені й затягую її до себе в темряву. Я руйную тебе на їхніх очах.

— Добре, — шепочу я несамовито. — Зруйнуй мене, Аїде. Я хочу саме цього.

— Ти стискаєшся навколо мене. — Його голос стає ще глибшим. — Тобі це до вподоби.

— Звісно, до вподоби. — Рука Аїда переміщається, масажуючи долонею мій клітор, і раптом із моїх вуст злітають слова: — Мені подобається, як ти заявляєш на мене свої права.

— То он воно що я роблю? — Нарешті почавши рухати рукою, він своїми допитливими пальцями знаходить мою точку G та злегка погладжує її.

— Хіба ні? — Мушу стримуватися, щоб не підняти стегна, стримуватися, щоб не застогнати. — Заявляєш свої права. Заплямовуєш мене. Відлякуєш усіх інших.

— Персефоно, — він промовляє моє ім’я так, неначе це пісня, слова до якої він нещодавно запам’ятав, — хто сказав про відлякування інших? — Він легенько прикушує мочку мого вуха. — А що, як я хочу ділитися? Що, як я посуну твої трусики вбік і дам будь-якому охочому підійти сюди й відтрахати тебе, поки ти притиснута до моїх грудей?

Усе моє тіло стискається, але я надто ошелешена, щоб вирішити — це через протест чи через бажання.

— Ти б зробив таке?

На одну нескінченну мить він завмирає. Потім, вилаявшись, притягує мене до себе так, що мої ноги опиняються навхрест до його колін. Однією рукою він хапає мене за волосся, а другою широко розставляє мені ноги. І на тому перестає клеїти дурня. Кожен рух його пальців підштовхує мене ближче до краю.

— Ні, маленька Персефоно. Ділитися — не мій кінк. Я буду єдиним, хто торкатиметься тебе. Твоя кицька — моя, поки це триває між нами, і я не гаятиму жодної миті, даруючи її комусь іншому.

Грубі слова.

Сексуальні слова.

Тремтячою рукою я обхоплюю його за шию.

— Аїде?

— Так? — Він сповільнює свої рухи, задіявши великий палець, що починає виводити навколо мого клітора спокусливі кола. — Ти чогось хочеш.

Я забуваю про скромність. Забуваю про правила. Забуваю про все, окрім хвилі насолоди, що насувається на мене, — хвилі, яка, я раптом впевнена, накриє мене, якщо я не буду обережною. Мені не лишається нічого, окрім як бути абсолютно чесною.

— Я хочу тебе.

— Ти так любиш говорити. То кажи.

— Трахни мене, — видихаю я. — Трахни мене на їхніх очах. Покажи кожному з них, кому я належу. — Треба зупинитися, стримати ці слова в собі, та я неспроможна мовчати, коли він так мене торкається. — Тобі, Аїде. Не Зевсу. Ні в якому разі не йому.

Якість конфліктні почуття пробігають його обличчям, з’явившись і зникнувши так само швидко, як місячне світло, що мерехтить на неспокійній воді.

— Я ще не вирішив, чи ти цього заслужила.

Я б розсміялася, якби в легенях вистачало повітря. Проводжу рукою по його грудях, щоб стиснути його член.

— Покарай мене пізніше, якщо хочеш. Просто зроби те, що нам обом зараз потрібно. — Я смутно вловлюю звуки сексу, що доносяться з помосту, ляскання плоті об плоть, але дивлюся тільки на Аїда. — Будь ласка. — Я цілую його. Він на смак, як віскі і гріх, як спокуса, яку я хочу сповна відчути. Причини, з яких я погодилася на нашу угоду, цієї миті починають здаватися дуже далекими, а моє тіло переповнює жага. Я жадаю його. Жадаю більше, аніж їжу, аніж воду, аніж *повітря*. Злегка проводжу зубами по його нижній губі. — *Будь ласка*, Аїде.

— Ти мене до могили доведеш, — бурмоче він.

Перш ніж я встигаю вигадати відповідь, він прибирає від мене свої пальці. Лунає тріск, і передня частина моєї спідниці щезає. Ще один злісний ривок — і слідом за нею летять мої трусики. Кліпаю на нього очима, а він зловтішно посміхається.

— Почала сумніватися?

— Анітрохи. — Без зайвих заохочень з його боку я пересідаю так, щоб осідлати його. Ще трохи — і накинуся на його член прямо крізь штани, як якась одурманена сексом монстриця. Я ледве, *ледве* стримую себе з ним. — Презерватив?

— М-м-м-м. — Він нахиляється через бильце крісла й витягує звідти упаковку з фольги. Я очікувала… Не впевнена, чого саме. Вже мала б зрозуміти, що Аїда неможливо передбачити. Він вкладає презерватив мені в руку й трохи відсуває мене назад, щоб я могла розстебнути його брюки.

Він дістає свій член, поки я розриваю обгортку презерватива. Облизую губи.

— Пообіцяй, що невдовзі я побачу тебе оголеним.

— Ні.

Блискаю на нього очима, але зиркнути виходить у кращому разі впівсили. Я занадто його жадаю. За наносекунду натягаю на його твердий член презерватив. Він хапає мене за стегно однією рукою, утримуючи на місці, поки я не підводжу на нього очей.

— Що?

— Якщо ти на це підеш, шляху назад не буде. Якщо осідлаєш мій член на їхніх очах, вони справді повірять, що ти моя.

Його слова видаються серйозними, сповненими сенсів, у які я не можу заглибитися, коли моє тіло мало не плаче від потреби бути з ним. Завтра. Я подумаю про все це завтра.

— Так, ти це вже казав. — Раптом я лякаюся, що він зараз передумає. Підозрюю, що оргазм мені гарантований у будь-якому разі, але я надто сильно хочу відчути в собі його член, тож грати чесно не збираюся. Нахиляюся, поки мої губи не лоскочуть його вухо.

— Візьми те, що тобі належить. Аїде. Я хочу цього.

— Ти не принцеса. Ти клята сирена. — Смикнувши мене до себе, він входить у мене. Я ледве дихаю, поки він насаджує мене на свій член, заповнюючи мене майже до нестерпної повноти.

— О боги.

— Вони тут ні до чого. — Вигляд у нього несамовитий і збуджений, але все ще не такий брутальний, як мені раптом закортіло. — Це те,

чого ти хотіла, маленька сирено. Відчути в собі мій член. — Із цими словами він відпускає мене й кладе руки на підлокітники трону, як справжнісінький поблажливий король. — Скачи на мені, Персефоно. Використай мене, щоб кінчити.

Шокована, я застигаю. Одна річ займатися сексом у приміщені, повному людей, коли ви обидва занурені в процес, але ж він силоміць встановлює між нами дистанцію, хай навіть і не відсунувшись від мене ні на сантиметр. Зненацька у всіх на виду опиняюся *я*, а не *ми*.

І мені це… подобається.

Жодна людина не зможе дивитися на цю сцену й не зрозуміти, що я — більш ніж завзята її співучасниця. Аїд має це розуміти, має розуміти, яке колосальне значення це має. Трахнути його тут, отак — це все одно що прокричати на весь Олімп, що я справді належу йому.

Проводжу руками по його грудях, шкодуючи, що замість шкіри відчуваю лише сорочку. Якось іншим разом. А вони ще *будуть* — ці інші рази. Я обхоплюю його за плечі й починаю рухатися. Незалежно від того, наскільки шалено калатає мій пульс, хочеться, аби це тривало якомога довше.

Тому що ми влаштовуємо шоу, так, але, що важливіше, тому що це наш перший раз. Я не хочу, аби він скінчився надто швидко.

Я рухаюся плавно, ковзаючи по його члену вгору й униз, посилюючи своє задоволення з кожним рухом. Мені цього мало, але водночас і забагато. Більше. Я хочу більше. Нескінченно більше.

Хай би як мені кортіло скоротити відстань між нами й знову поцілувати Аїда, те, як він спостерігає за мною, надто п’янить. Його погляд блукає по моєму тілу, і я майже відчуваю його шкірою. Він втішається цим видовищем — як я його трахаю, тоді як його руки стискають підлокітники крісла. Може, маску байдужості він і начепив, однак цьому чоловікові доводиться докладати зусиль, аби не торкатися мене.

Я витримую його погляд і відкидаюся назад, кладучи руки на його стегна й вигинаючи спину, виставляючи свої груди напоказ. Якась частина мене усвідомлює, що я влаштовую шоу не лише для нього, але зараз він — єдиний, хто мене хвилює.

— Бачиш щось, що тобі подобається?

— Язикате зіпсоване дівчисько.

Мій оргазм підступає все ближче. Здається, ніби ми з Аїдом змагаємося на слабо, боремося один з одним, щоб побачити, хто піддасться першим. У минулому я завжди, завжди була тією, хто піддавався. Із сім'єю, з Тринадцятьма, з *усіма*. Піддавалася, щоб мене не зламали, а сама тим часом не зводила очей із горизонту.

Зараз я такого не робитиму. Відмовляюся так робити.

Прикушую нижню губу й починаю рухатися ще повільніше, виводячи стегнами маленькі, нестерпно солодкі кола.

— Аїде.

— М-м-м-м?

Моє дихання збивається, і його погляд опускається на мої груди, стежачи, як від того вони здіймаються та опускаються. Тільки з другої спроби мені вдається дібрати слова.

— Ти маєш втілити свою погрозу в життя.

— Хіба? — Він здіймає вгору цю свою кляту брову. — Давай же, нагадай мені.

— Ти казав, що змусиш мене голосно й бурхливо кінчити, прямо тут, у всіх на очах. — Я ніяк не можу зобразити свою звичну сонячну усмішку. — Мовляв, візьмеш мене так, щоб усім довкола стало зрозуміло, що я твоя.

Його тіло піді мною напружується.

— І те правда, чи не так? — Перш ніж я встигаю зрозуміти, що коїться, він виходить із мене. Не встигаю запротестувати, як Аїд розвертає мене й знову опускає на себе. Мої ноги опиняються широко розведеними по обидва боки його стегон, а я ж сама тепер сиджу обличчям до кімнати. Його рука знову лягає мені на горло, великий палець гладить чутливу шкіру, а голос гарчить мені у вухо:

— Не хотілося б, щоб вони пропустили решту шоу.

Чоловік на помості тим часом вклав жінку на підлогу обличчям униз і почав трахати її ззаду, таку зв'язану й безпорадну. На її вродливому обличчі застиг вираз повного блаженства, його ж лице виражає цілковиту зосередженість. Це до біса сексуально.

Але більшість людей, яких я можу розгледіти, розвернулася в *наш* бік. Вони дивляться, як я трахаюся з Аїдом і як він торкається мене, посилюючи моє задоволення.

Аїд проводить рукою вниз по моєму животу й злегка обводить пальцями мій клітор.

— Не зупиняйся. Бери все, чого хочеш.

Мій видих звучить майже як ридання. Скакати на ньому отак трохи важче, але я справляюся. При кожному русі його пальці ковзають по моєму клітору, але він змушує мене робити всю роботу самотужки. У такій позі неможливо не помічати, як багато людей спостерігає за нами. Їхня увага лише розпалює мене сильніше, робить ще відчайдушнішою.

— Аїде, прошу.

— Не благай мене. Бери все сама.

Я немов літаю над власним тілом, але водночас відчуваю кожну свою клітиночку. Його міць за моєю спиною, його руки, що утримують мене, поки я його трахаю, увага стількох людей… Усе це створює новий, ні на що не схожий для мене досвід. Я тримаюся руками за крісло й роблю кругові рухи, скачучи на його члені, пестячи свій клітор об його пальці. Насолода огортає мене все міцніше й міцніше — вона стає такою всеосяжною, що я мушу заплющити очі. Затамувавши подих, відчуваю, ніби починаю падати в безодню, а потім кінчаю сильніше, ніж будь-коли. З вуст зриваються якісь слова, але я надто приголомшена, щоб розуміти, що кажу. Єдине, що я знаю, так це те, що ніколи не хочу, аби це припинилося.

Однак ніщо не триває вічно.

Бурхливі хвилі повільно відступають, Аїд повертає мене на землю ніжним доторком. Він виходить із мене й трохи зміщує вбік, аби заховати свого члена, а я ж дозволяю йому робити як йому заманеться, бо ні на що інше зараз не здатна. Коли він врешті всаджує мене собі на коліна, я притуляюся головою до його грудей і повільно видихаю.

— Гм.

Відчуваю щокою його сміх.

— Так?

Не впевнена, що маю казати. Подякувати? Спитати, чи він, бува, не підсипав мені якогось магічного афродизіаку, тому що в мене ніколи до цього не бувало *таких* оргазмів? Звинуватити, що він грав нечесно? Пригортаюся до нього щільніше.

— Ти не кінчив.

— Ні, не кінчив.

Щось схоже на невпевненість пронизує мене, приглушуючи чудове відчуття невагомості в кістках.

— Чому так?

Він проводить рукою по моїй спині.

— Тому що я й близько ще не закінчив із тобою.

РОЗДІЛ 15

АЇД

Понад усе мені зараз хочеться віднести Персефону до моєї спальні й закінчити те, що ми розпочали. Хоч я й мав би вже бути готовим до подібного, однак усе одно вона вкотре мене здивувала. Я хочу продовжувати вивчати її, хочу дізнатись про кожну її фантазію, щоб доводити її до оргазму знову й знову.

На жаль, ніч ще не закінчилася. Ми розважилися. Тепер настав час зайнятися політикою.

Не втримавшись, цілую її в скроню.

— Шоу майже закінчилося.

— Щонайменше одне з них — уже. — Вона тулиться до моїх грудей, наче кішка, що прагне ласки. Це змушує моє серце ніяково стугоніти. Дівчина заплющила очі й притискається до мене, ніби я — її улюблена ковдра. Це… мило.

— Персефоно, — я вкладаю достатньо уїдливості у свій тон, щоб змусити її поглянути на мене, — маємо позайматися політиканством, принаймні поки що. В цьому вся суть сьогоднішнього вечора. — Хоча, варто було мені увійти в неї, як я на диво легко за це забув. Зала розчинилася десь на тлі, і єдине, що я бачив, — це її.

Набурмосившись, вона зітхає.

— Так і знала, що забагато проситиму, якщо скажу, що хочу просто трахатися до світанку.

Мені доводиться боротися з усмішкою.

— Думаю, ми зможемо відвести на таке час.

— Ну так, ну так. — Вона вовтузиться з одним із ґудзиків на моїй сорочці й кидає на мене хитрий погляд. — Може, ти міг би якось

компенсувати мені це пізніше?

— Ти — це просто щось із чимось.

— А ти, судячи з усього, — єдиний, хто пробуджує цю мою сторону.

В якомусь дивакуватому сенсі мені це подобається. Персефона може зачіпати мене за живе, як ніхто інший, але я насолоджуюся нашими шпильками більше, ніж маю на те право. Мені багато що подобається в Персефоні. Від необхідності придумати відповідь мене рятує освітлення, що трохи посилюється, та білий чоловік, що наближається до нас. Він приголомшливо вродливий, з рисами такими досконалими, що аж боляче дивитися. Квадратне підборіддя, чуттєві губи, на голові — буйна копиця кучерявого світлого волосся. Він надто гарний, щоб його можна було сприймати всерйоз, але він — син Афродити. І мені достеменно відомо, що він виконує за неї брудну роботу, щоб матуся могла зберегти свої руки чистими. Він украй небезпечний.

Я торкаюся пальцем стегна Персефони й відкидаюся на спинку крісла.

— Еросе.

Чоловік вишкірюється своїми білосніжними рівними зубами.

— Дякую за шоу. — Він переводить погляд на Персефону. — Ви розлютили багатьох людей у Верхньому місті.

Вона совається у мене на колінах. Я чекаю, що дівчина почне червоніти, затинатися, робити щось, що свідчитиме про те, що вона шкодує, що дозволила всьому зайти так далеко на очах у свідків. Ніколи раніше їй не доводилося робити те, що ми тільки-но утнули; займатися публічним сексом — це до біса велика подія для такої кімнатної квітки, як Персефона. Я починаю придумувати відповідь, щоб втрутитися та захистити її.

Однак вона вкотре мене дивує. Її голос набуває нудотно-солодкого відтінку, ніби його вкрили отрутою.

— Смішно, але багато людей у Верхньому місті розлютили *мене*.

Його посмішка не сходить з обличчя, хоча в блакитних очах читаю холод.

— Зевс розлючений, а в інтересах кожного з нас робити так, щоб він був щасливий.

— Щастя Зевса в мої інтереси не входить. — Вона обдаровує його фірмовою сонячною усмішкою. — Будь золотком і передай Афродиті мої вітання. Вона вже так давно порається біля Зевса. Впевнена, що їй стане сил робити це ще якийсь час.

Ці слова змітають посмішку з обличчя Ероса. Він дивиться на неї так, ніби ніколи до цього не бачив. Можу зрозуміти це почуття. Він тихо присвистує.

— Схоже, хтось недооцінив бездоганну доньку Деметри.

Голос Персефони стає жорсткішим.

— Не забудь сказати про це, коли звітуватимеш перед ними сьогодні.

Ерос підіймає руки, знову невимушено посміхаючись. Це маска, але далеко не така гарна, як у Персефони.

— Сьогодні я тут лише для того, щоб розважитися.

Сьогодні. Ледь помітне застереження. Я зустрічаюся з ним поглядом.

— Тоді розважайся… сьогодні. Але пам’ятай, чиєю гостинністю ти зараз користуєшся.

Він салютує мені уявним капелюхом і відходить. Пара на дивані по інший бік помосту кличе його, і він приєднується до них. За кілька секунд вони вже роздягають Ероса, щоб долучити до своїх веселощів. Я опускаю очі й бачу, як Персефона спостерігає за ними, насупившись. Вона покусує свою нижню губу.

— Ти ж знаєш, що він тут як шпигун.

— Краще так, аніж якби він був тут як месник Афродити, — подейкують, що цю роль той бере на себе регулярно.

Персефона оглядає залу, і я майже бачу вихор її думок тепер, коли вона в змозі розгледіти обличчя присутніх.

— Тут значно більше людей з Верхнього міста, аніж я очікувала. Людей, що відвідують ті самі вечірки, які відвідувала я.

— Так. — Я намотую пасмо її світлого волосся собі на пальці, чекаючи, поки вона дійде до своїх висновків.

— То вони *знали*, що ти тут є. Чому ж про тебе лише чутки складають, якщо всі ці люди в курсі про твоє існування?

Погладжую її волосся великим пальцем.

— Запитання просте, однак відповідь на нього складна. Якщо коротко, то Зевсу вигідно, аби всі вважали мене міфом.

Вона дивиться на мене.

— Бо так він отримує більше влади. Посейдон здебільшого тримається своєї території в доках і не витрачає часу на політиканство. Тож з-поміж інших спадкових титулів лишається тільки твій. І якщо прибрати тебе з картини, більше ніхто не завадить Зевсу гратися в короля Олімпу.

Кмітлива маленька сирена.

— Так, — вся решта членів Тринадцяти так чи інакше відповідає перед Зевсом. Жоден із них не в змозі акумулювати стільки ж влади, як носій спадкового титулу. Навіть Деметра зі своїм продовольчим контролем чи Арес зі своєю невеликою приватною армією найманців.

Помічаючи, що Персефона продовжує хмуритися, я ніжно посмикую її за волосся.

— Що ще?

— Це так… лицемірно. У Верхньому місті панує така культура чистоти. Вони удають, ніби стоять вище ниць людських потреб, а їхнє утримання — то якась чеснота. А потім навідуються сюди й користуються твоєю гостинністю, щоб грати в такі сексуальні ігри, за які їх витурили б із власних соціальних кіл, ще й публічно присоромивши. — Вона обводить кімнату поглядом. — Хоча річ не лише в сексі, хіба ні? Вони приїздять до Нижнього міста для багатьох речей, які не бажають афішувати.

Персефона вже довела, що за зовнішністю гарненької лялі ховається хитрий розум, тож мене не дивує, що вона так прудко склала все докупи.

— Якщо вони грішать у темряві, чи можна це взагалі вважати за гріх?

Її обличчя набуває відверто лютого виразу.

— Вони використовують тебе, а потім заганяють назад у тінь, вдаючи, що ти — неіснуючий монстр. Це неправильно.

Дивне тріпотіння в моїх грудях посилюється. Гадаю, у мене немає слів. Це єдине пояснення, чому я витріщаюся на неї так, ніби ніколи до того не бачив. Але річ не тільки в цьому. Я вже стикався з її

несамовитістю, проте це вперше вона спрямовувала свою лють на *мій* захист. Це дивно й незвично, і я гадки не маю, як із тим бути.

На щастя, від необхідності вигадувати відповідь мене рятують Гермеса з Діонісом, що саме підходять до нас. Оскільки шоу — як офіційна, так і неофіційна його частини — закінчилося, всі навколо нас розігрують свої сценки, перебуваючи на різних етапах роздягання. Але не ці двоє. Вони завжди приходять, але тільки Гермеса час від часу бере участь, хоч і зрідка. Що ж стосується Діоніса, то його секс не цікавить ні в якій формі.

Діоніс тицяє пальцем на крісло, у якому розташувалися дві жінки.

— Киш звідси.

Підвівшись, ті двоє знаходять собі нове місце за кілька метрів від нас, а Діоніс пересуває крісло ближче до нашого.

— Непогана вечірка.

— Радий, що тобі до вподоби, — сухо відповідаю я. Він вмощується на кріслі, а Гермеса присідає на бильце. Вона розсіяно перебирає пальцями волосся Діоніса, але її темні очі пильно споглядають мене. Я зітхаю.

— Так, Гермесо?

— Ти ж знаєш, що я не люблю вчити тебе, як жити.

— Однак коли тебе це спиняло? — відчувши, як Персефона напружується, наче звита клубком змія, я плавно проводжу долонями по її тілу, міцніше притискаючи її до себе, і обхоплюю рукою за талію. Не *думаю*, що моя маленька сирена здатна фізично напасти на когось, не кажучи вже про одну з Тринадцятьох, але й на те, що вона так ефектно вгамує Ероса, я геть не очікував. Персефона багата на сюрпризи, і це не мало б мене тішити настільки.

Діоніс обіймає Гермесу за талію та нахиляє голову так, щоб їй було зручніше продовжувати свої невимушені погладжування. Хай би яким розслабленим здавався чоловік, насправді він так само тверезий і пильний, як і його супутниця.

— Ти дражниш ведмедя, мій друже. Чи готовий ти до того, що може статися далі?

Здавалося б, ну не можуть Гермеса й Діоніс бути *більш* драматичними на тверезу голову, аніж коли вони напідпитку. Але ж ось, будь ласка.

— Не всі з нас ухвалюють рішення на льоту.

— Знаєш, коли ми радили тобі розслабитися, то не мали на увазі трахати наречену Зевса на очах у п’ятдесяти людей, щоб ті потім із піною на роті побігли назад до Верхнього міста розповісти йому в усіх подробицях про те, що тут бачили. — Гермеса поправляє окуляри. — Ідеться, звісно, не про нас. Ми не потураємо розповсюдженню подібних чуток.

Я пирхаю.

— Якщо в цьому приміщенні знайдеться хтось, хто у це повірить, то я маю для них чудовий будинок на березі океану в Огайо[8].

— Аїде, — вона перестає пестити Діоніса й випростується, — це що, був *жарт*? — Вона тицяє пальцем на Персефону. — Що ти з ним зробила? Три дні, а він уже жартує. Це дивно й неприродно, і вам обом потрібно негайно це припинити.

Персефона важко зітхає.

— Можливо, ти б довідалася, що він має саркастичне почуття гумору, якби замовкла на хвилинку й дала йому вставити принаймні слово.

Гермеса повільно кліпає очима.

— Гм.

— І ще одне, якщо вже ви такі хороші друзі, то, може, не варто щоразу після візитів сюди бігти прямісінько до Зевса й розповідати йому про все, що ти тут бачила? Такі речі роблять із тебе *жахливу* подругу, а не хорошу, хай як часто ти ночуєш у нього вдома бухою.

Гермеса знову повільно кліпає.

— Аїде, я закохалася.

— Сидіти, дівчинко.

— *Ще один* жарт, — вигукує вона, починаючи крутитися, від чого Діонісу доводиться швидко підхопити її, аби вона не впала з підлокітника. — О боги, я її *люблю*, — випроставшись, вона посміхається Персефоні. — Ти — справжня втіха.

Персефона обертається до мене.

— Я на неї щойно наїхала, а вона тепер розповідає, як сильно мене любить. З нею щось не так?

— Вона просто Гермеса, — я знизую плечима. — Передавати історії туди-сюди через річку Стікс — це частина її роботи. Ось чому всі ці люди тут.

На щоках Персефони з’являються дві яскраві кольорові плями.

— Звісно. Я на хвильку забула.

Вона забула, бо так швидко кинулася на мій захист. Я не розумію. Їй немає ніякого зиску від того. Це вона прийшла до *мене* за захистом, а не навпаки. Діоніс знову рятує мене від необхідності придумувати адекватну відповідь.

Він сміється.

— Бачив би ти, як Зевс розлютився. На людях він поводиться спокійно, але ходять чутки, що старий розгромив цілу кімнату, коли дізнався, куди ви вирушили. Коли він дізнається, що ти скакала верхи на Аїдовому члені у всіх на очах… — він хитає головою. — Ядерний вибух змеркне в порівнянні.

Персефона напружується, і мені не потрібно бачити її обличчя, аби здогадатися, що вона думає про своїх сестер. Її почуття до матері можна назвати суперечливими, але судячи з усього, що вона говорила, і з того, що я бачив, це не поширюється на решту сестер Дімітріу. Якщо у Зевса і є якийсь важіль тиску, то це вони. *Трясця*. Мені варто було подумати про це раніше. Я не можу відрядити своїх людей, щоб убезпечити їх, не порушуючи пакту, і Зевс нізащо не залишиться осторонь, якщо я впущу їх у свій дім. У мене немає готового рішення для цієї проблеми, але я її вирішу.

Цілую Персефону в скроню.

— Втомилася?

— Це такий натяк, чи не хочу я піти звідси, аби піднятися до тебе в спальню? — Вона вивертається так, щоб торкнутися своїми губами моїх. — Якщо так, то так. Якщо ні, то будь готовий до того, що я переконаю тебе в протилежному.

— Я. Її. Люблю, — плескає в долоні Гермеса. — Аїде, вона має лишитися з тобою. Дівчина робить із тебе людину, а ти робиш її

цікавою, а ще й тижня не минуло. Прикинь, якими крутениками ви обоє станете за рік чи п’ять.

— Гермесо, — я вкладаю у свій тон достатньо застереження, щоб налякати будь-кого.

Вона мене, звісно, ігнорує.

— Хоча, гадаю, якщо ти спровокуєш Зевса атакувати, то матимемо на руках війну, а це деякою мірою все пригальмує.

Персефона розвертається в її бік.

— Чекай, яка війна? Якщо він порушує умови пакту, то по його голову приходять решта Тринадцяти. Це ж так працює.

— Поправочка, це так, як воно *має* працювати. — Гермеса знизує одним плечем. — А по факту третина з них — Зевсові шістки, що вельми зацікавлені в збереженні статусу-кво. Вони стануть на його бік, аби втоптати Аїда в небуття, якщо їм здасться, що він намагається розхитати човен.

— А інші дві третини?

Ще одне знизування плечем.

— Можуть обрати будь-яку з двох стежок.

У цьому нічого нового, та чути це все одно до біса неприємно. Якщо *я* переступлю межу, всі вони без вагань об’єднаються, щоб мене знищити. Гермеса з Діонісом можуть погано почуватися через це, але вони приєднаються до інших, коли справа дійде до протистояння. Звісно, на Зевса, шматка лайна, такий підхід не поширюється.

Я підхоплюю Персефону на руки й підводжуся, ігноруючи її протести, що вона може йти самотужки. Нести її зараз — не про те, що вона може, а що не може робити. Це про те, чого хочу я, про той маленький шматочок спокою, який я можу собі дозволити. Мені треба все обміркувати, а тут зробити цього не вдасться. Хоча навіть не знаю, чого я сподіваюся досягти. Ми вже втілили наш план, тим самим стрибнувши у вільне падіння. Тепер шляху назад немає. Незалежно від того, які будуть наслідки, ми повинні довести справу до кінця.

Мені просто треба зрозуміти, як зробити так, щоб у процесі всі, за кого я відповідаю, не загинули.

8 Огайо розташоване на півночі центральної частини США, і єдине водоймище поряд із ним — озеро Ері.

РОЗДІЛ 16

ПЕРСЕФОНА

Я все ще переварюю нову інформацію, коли Аїд виносить мене із зали. І хоч я протестую проти того, що мене отак тягають, насправді маленькій, потаємній частині мене це дуже подобається. Мені загалом, якщо вже відверто, багато чого подобається в Аїді. Він уїдливий і владний, але навіть цих лічених днів вистачило, щоб я розгледіла його справжню сутність.

— Аїде. — Я кладу голову йому на плече, дозволяючи рівномірному биттю його серця колисати мене. — Я знаю твій секрет.

Він підіймається сходами.

— Це ж який?

— Ти гарчиш, огризаєшся та ричиш, але під цією шкаралупою ховається пиріжечок. — Я обводжу вказівним пальцем верхній ґудзик його сорочки. — Ти *небайдужий*. Гадаю, ти найбільш небайдужа людина серед усіх Тринадцятьох, що іронічно, зважаючи на роль, яку тобі відвели в Олімпі.

— Чому ти так вважаєш? — Він усе ще уникає дивитися на мене, однак я не проти. Насправді так говорити з ним навіть легше, бо немає відчуття, ніби він здатен прочитати мої думки одним-єдиним пильним поглядом.

— Ти жадаєш, щоб Зевс поплатився, однак не за рахунок твоїх людей. А вони справді *твої* люди. Я бачила, як ти поводишся з Джорджі, з Джульєттою та Метью. І так з усіма, чи не так? Вони всі пройшли б крізь вогонь заради тебе, а ти захищаєш їх своєю великою, набурмосеною особою.

— Я не набурмосений.

— Ти — саме втілення набурмосеності.

Він пирхає.

— Навряд я небайдужіший за твою матір. Це вона — та, хто забезпечує місто їжею та всім необхідним.

— Так, це вона. — Я не в змозі приховати гіркоту в голосі. — Вона дуже добре виконує свою роботу, але робить усе це не з милосердя душі. Вона женеться за владою і статусом. Відчуття, що вже *достатньо,* завжди десь там, за обрієм. Вона мала намір продати мене Зевсу. В її світобаченні це не так, але ж насправді саме цим і були ті заручини — транзакцією. Вона любить мене, але щодо всього іншого це відчуття вторинне.

Аїд не квапиться відповідати, і, підвівши на нього очі, я вловлюю на його обличчі дивний вираз. Майже… стурбований. Я напружуюся.

— Ти знаєш щось, чого не знаю я?

— І не мало.

Відмовляюся відволікатися на цей недолугий жарт.

— Аїде, будь ласка. Ми в цьому разом, так чи інакше, до кінця зими. Розкажи мені.

Що довше він вагається, то більше мене охоплює тривога. Він вичікує, допоки ми не опиняємося в його спальні і між нами та всіма іншими в будинку не зачиняються двері, перш ніж нарешті відповісти.

— Твоя мати поставила свого роду ультиматум.

Не знаю, чому мене це дивує. Ну звісно, вона таке вчинила. Вона радіє моїй втечі не більше, аніж Зевс. Всі її ретельно продумані плани пішли за вітром через неслухняну доньку. І, знаючи, де я перебуваю, так просто вона це не полишить. Я борсаюся, поки Аїд обережно не ставить мене на ноги. Та від того стійкішою не почуваюся.

— Розкажи мені, — повторюю.

— Якщо я не поверну тебе, вона перекриє постачання до Нижнього міста.

Кліпнувши очима, чекаю, поки ці слова складуться в щось, що матиме сенс.

— Але ж… У Нижньому живуть тисячі й тисячі людей. Людей, що не мають жодного стосунку до тебе, мене чи Тринадцятьох.

— Так, — відповідає він просто.

— Вона погрожує заморити їх голодом?

— Так. — Він не відводить очей і не дає мені нічого, окрім правди, про яку я попросила.

Очікую на продовження, та він мовчить. Напевно, це кінець. Звісно, ми не маємо права продовжувати втілювати наш план у життя, коли стільки людей може від того постраждати. Бар’єр, що відокремлює Олімп від решти світу, занадто сильний, аби люди могли перетнути його заради припасів, не кажучи вже про те, що частина ролі Деметри — домовлятися про вигідні ціни, щоб забезпечити доступ до необхідного продовольства всім незалежно від доходу. Якщо ці продукти не надходитимуть, люди голодуватимуть.

Я не можу повірити, що вона на таке здатна, але моя мати ніколи не блефує.

Повільно вдихаю.

— Я мушу повернутися.

— Ти *хочеш* повернутися?

Я безпорадно сміюся.

— Іронія, якщо це можна так назвати, полягає в тому, що єдине, що ми з матір’ю маємо спільного, — це те, як ми дивимося на перспективу. Єдине, чого я хочу, так це вирватися з цього місця та з’ясувати, хто я, окрім як середня дочка Деметри. Якщо немає потреби заради виживання грати певну роль, то якою я могла б бути?

— Персефоно…

Проте я не слухаю.

— Певно, це робить мене такою ж егоїсткою, як і вона, еге ж? Ми обидві хочемо того, чого хочемо, а на те, як за це поплатиться решта людей, нам начхати, — хитаю головою. — Ні. Я на таке не піду. Не допущу, щоб твої люди страждали за мою свободу.

— Персефоно. — Аїд долає простір між нами й м’яко, але рішуче стискає мої плечі. — Ти хочеш повернутися?

Не можу йому брехати.

— Ні, проте не бачу, як це…

Він киває, наче я відповіла йому не лише на це одне запитання.

— Тоді не повернешся.

— Що? Ти ж тільки-но сказав…

— Гадаєш, я такий наївний, щоб довірити Тринадцятьом здоров’я та благополуччя свого народу? Ми завжди були за крок від того, щоб розлютити одного з них і спричинити подібний конфлікт. — Його губи смикаються, хоча очі залишаються холодними. — Мої люди не будуть голодувати. Нижнє місто має достатньо ресурсів. Можливо, на деякий час стане некомфортно, але ніхто не зазнає непоправної шкоди.

Що?

— Звідки у вас припаси?

— Ми з Тритоном маємо негласну домовленість. — Він не здивований, не розлючений — не відчуває жодної з емоцій, що проймають мене зараз. Він навіть не хвилюється.

Мене ж продовжує охоплювати шок.

— Ти… ти домовився з правою рукою Посейдона, щоб обійти Тринадцятьох. Як давно це триває?

— Відколи я взяв правління на себе в сімнадцять років. — Він витримує мій погляд. — Я краще за багатьох знаю, що не можна покладатися на добру волю Тринадцятьох. Це було лише питанням часу, коли хтось із них спробує використати моїх людей, аби завдати мені шкоди.

Я дивлюся на нього новими очима. Цей чоловік… Боги, він ще складніший, ніж я підозрювала. Справжній лідер.

— Ти знав, що це може статися, коли погодився допомогти мені.

— Я знав, що це досить вірогідно. — Піднісши руки до мого обличчя, він проводить великими пальцями по моїх вилицях. — Колись давно я пообіцяв собі, що більше не дозволю тим виродкам із Верхнього міста зашкодити будь-чому, що належить мені. Окрім війни, вони мало що можуть зробити такого, що могло б суттєво вплинути на наше життя.

Як усе склалося б, якби замість Зевса Олімпом керував Аїд? Я ледве можу уявити собі саму ідею. Аїду справді *не байдуже*.

Я цілую його, не встигнувши зрозуміти, що роблю. Це не частина плану й не хитрощі — це нічого, окрім як бажання показати йому…

Навіть не знаю. Щось. Щось, що я не можу висловити вголос. Він завмирає на пів подиху, а потім кладе руки мені на стегна й притискає до себе. Цілує мене у відповідь з тією ж шаленістю, що вирує і в моїх грудях. Це почуття межує з відчаєм або навіть із чимось ще глибшим.

Я відсторонююсь достатньо, щоб сказати:

— Ти мені потрібен.

Проте він уже почав рухатися, підводячи мене спиною до ліжка. Аїд споглядає моє майже оголене тіло і гарчить:

— Я хочу бачити тебе голою.

— Сподіваюся, ти готовий почекати.

— Не готовий. — Він тягнеться до внутрішньої кишені свого піджака й дістає маленький ніж. — Не рухайся.

Я завмираю. Затамовую подих, коли він просовує лезо під першу лямку. Шкірою відчуваю, що воно напрочуд тепле, мабуть, через близькість до його тіла. Під гострим вістрям лямка легко піддається. А за нею ще одна, і ще, і ще, аж поки я не постаю перед Аїдом повністю оголена. Він складає ніж і відступає на крок, окидаючи мене поглядом із голови до ніг і назад.

— Отак краще.

Він підходить до вимикача світла й клацає на нього, ігноруючи мій мовчазний протест. Я хочу бачити. Пройшовши повз мене до вікон, Аїд розсуває важкі штори. Мої очі досить швидко адаптуються, і я розумію, що принаймні трохи бачити все ж можу. Вогні міста заливають кімнату слабким неоновим сяйвом.

Наближаючись до мене, Аїд роздягається. Піджак і сорочка. Черевики й брюки. Він зупиняється за метр від мене, і я не можу втриматися, аби не потягнутися до нього. Може він і показує мені те, що я так прагну побачити, але мені потрібно дещо важливіше — відчути його шкіру на моїй.

Однак перш ніж я встигаю доторкнутися до його грудей, він ловить мою руку й кладе її собі на шию. Скоротивши відстань між нами, Аїд притискає мене до себе. На його шкірі ледь помітно відчуваються рубці від грубих шрамів, але варто йому знову поцілувати мене, як я

забуваю про все на світі, окрім бажання якнайшвидше відчути його в собі.

Він підхоплює мене, і я обвиваю ногами його талію. У новій позиції його член опиняється саме там, де мені потрібно, але перш ніж я встигаю зовсім втратити розум і скористатися його положенням, він починає рухатися. Моє всеосяжне бажання зростало відтоді, як я вперше його побачила. Займатися сексом на очах у натовпу — непогано, але це заледве втамувало жагу. Тоді ми зробили це для репутації. Зараз ми робимо це для *нас*.

Аїд підводить нас до ліжка й забирається на нього. Він бере мене за руки та кладе їх на узголів’я.

— Тримай їх тут.

— Аїде, — я задихаюся, неначе пробігла чималу відстань. — Будь ласка. Я хочу доторкнутися до тебе.

— Тримай руки тут, — повторює він, стискаючи мої зап’ястки.

Йому не потрібно повторювати. Я вже киваю. Що завгодно, аби це продовжувалося, аби ця мить не закінчувалася.

— Гаразд.

Аїд відсувається назад, опускаючись на коліна між моїми розведеними стегнами. Його обличчя в тіні, але я впевнена, що він добре бачить мене завдяки світлу, що пробивається крізь вікна. Він накриває мої груди, але не затримується на них надовго, опускаючись нижче й цілуючи чутливе місце трохи нижче мого пупка. Далі він наближається до моєї кицьки. Я відчуваю його уривчасте дихання клітором — здається, ніби в цю мить він так само схвильований, як і я. Може, навіть більше.

— Я матиму тебе, маленька сирено. В усіх позах, усіма способами.

Не знаю, він говорить це мені чи промовляє сам до себе, але мені байдуже. Я міцно хапаюся за узголів’я ліжка й намагаюся не рухатися.

— Тоді візьми мене.

Ці слова — відлуння того, що я сказала йому на троні, але зараз вони набувають іншого сенсу. Я не можу прикидатися, ніби хочу цього тільки заради нашої спільної репутації.

Ні, я просто хочу *його*.

Моє прагнення чути скупий хрипкий сміх Аїда перетворюється на серйозну залежність. І ще більше мені подобається, коли він видає його в безпосередній близькості від моєї кицьки. Аїд проводить по мені язиком. Його гарчання стає для мене єдиним попередженням, перш ніж він хапає мене за стегна та розводить їх убік та вгору, повністю відкриваючи мене. Він не смакує, не дражниться, не спокушає мене. Він кидається за моєю кицькою так, ніби йому більше ніколи не випаде такої нагоди. Ніби мій оргазм потрібен йому більше, ніж наступний вдих.

Кожен мій видих обертається на схлипи. Я не можу думати, не можу рухатися, не можу нічого робити, окрім як підкорятися його наказу триматися та отримувати задоволення, яке він доставляє мені кожним рухом свого язика. Мене починає трясти і я не можу це спинити.

— Аїде!

Він не відповідає, натомість продовжуючи ті самі рухи, від яких бажання охоплює мене все дужче й дужче. Відчуття аж занадто приємні. Я хочу, щоб це не закінчувалося, хочу обіцяного апогею, просто *хочу*. Аїд жадібно всмоктує мій клітор ротом і вводить у мене два пальці. Я кінчаю так бурхливо, що здається, ніби все в мені зараз відключиться.

І цей оргазм немов знімає з нього напруження, бо тепер він неспішно ковзає вустами по моєму животу, підіймаючись до округлостей моїх грудей і цілуючи їх. У мене все ще паморочиться в голові, але кожен дотик, разом із тяжкістю його тіла на моєму, повільно тягне мене назад на землю. Я облизую губи.

— Аїде.

Він робить паузу.

— Так?

— Можна я тепер доторкнуся до тебе? Будь ласка?

Відчуваю його уривчасте дихання на своїй шиї.

— Ти й так торкаєшся.

— Я не те маю на увазі, і ти це знаєш. — Я не відпускаю узголів’я, не порушую його наказу без дозволу. Цей момент здається важливим, ніби ми стоїмо на порозі чогось *великого*. Хоча в цьому немає жодного

сенсу. Адже це лише секс — акт, який можна розкласти на базові складові. Я жадаю його, тож природно, що хочу торкатися. І не хочу, щоб це припинялося, тому, звісно, не порушуватиму його наказу.

Але все не так просто.

Аїд дуже цілеспрямовано ховається від мене. Від мого погляду, від дотику, від усього. Я не мала б ненавидіти цю останню барикаду між нами — не тоді, коли він докладає стільки зусиль, аби принести мені задоволення. Але я її ненавиджу. Я хочу від нього всього, так само як і він від мене. У мене в грудях щось стискається.

— Аїде, будь ласка.

Він так довго вагається, що мені здається, ніби знову збирається відмовити. Та врешті-решт лається та тягнеться по мою руку, аби притиснути її до своїх грудей, після чого повторює те саме з другою рукою. Його шкіра понівечена, в одних місцях занадто гладка, а в інших — рифлена. Шрами. Я торкаюся шрамів.

Не кажучи ні слова, повільно проводжу руками вздовж його грудей вниз і назад угору. Аїд не ворушиться. Не впевнена, чи він узагалі дихає. Щось — хтось — завдав йому болю, і дуже сильного. Навіть не бачачи масштабу пошкоджень, я можу сказати, що йому пощастило залишитися живим.

Можливо, одного дня він довіриться мені настільки, що я зможу побачити його повністю.

Вигнувшись йому назустріч, я цілую його. Зараз нам не потрібні слова. Він миттєво розслабляється в моїх обіймах, і в моїй голові проноситься смутна підозра, що він очікував, ніби я його відштовхну. Дурненький. Кожна його частинка, яку я відкриваю, кожна найменша особливість і таємниця, змушують мене хотіти його ще більше. Аїд — це головоломка, на дослідження якої я можу витратити все життя, але так і не скласти повної картини.

Шкода, що маю на це лише три місяці.

Він переривається поцілунок, щоб дотягнутися до тумбочки й дістати презерватив. Я забираю в нього упаковку й відштовхую його, поклавши руку йому на груди.

— Дозволь мені.

— Ти не вмієш підкорятися, — бурмоче він, але в його голосі чути хрипкий сміх.

— Неправда. — Я розриваю обгортку презерватива. — Насправді я дуже добре вмію підкорятися. І так само добре вмію говорити про те, що хочу й коли. Це називається бути адаптивною.

— Та невже? — сичить він, коли я проводжу рукою по його члену. Тож я повторюю рух.

— Аїде?

Він натужно сміється.

— Так?

— Пообіцяй, що незабаром я зможу зробити тобі мінет. Дуже незабаром. Зараз я надто прагну відчути, як ти входиш у мене, але цього я теж хочу.

Простягнувши руку, він проводить великим пальцем по моїй нижній губі.

— Коли б тобі не закортіло взяти мій член у рота, стань на коліна й попроси ввічливо. Якщо я буду налаштований доброзичливо, навіть дозволю тобі відсмоктати.

Я стискаю його великий палець.

— Гаразд, я на це заслужила.

— Надягай презерватив, Персефоно. Негайно.

Виявляється, я теж не в настрої продовжувати дражнитися. Скатую презерватив по всій його довжині. І ледве встигаю прибрати руки, як Аїд штовхає мене назад на ліжко. Раніше я б сказала, що не люблю, коли зі мною отак розпускають руки, хай навіть і обережно. Та виявляється, мені просто потрібно було знайти для цього правильного чоловіка. Він перехиляє мене на бік і закидає мою ногу собі на руку, а сам стає навколішки між моїми стегнами. Це дивна поза, але я не маю часу коментувати, бо за мить він уже входить у мене. Він занурюється в мене по самі вінця, і ми синхронно видихаємо.

Аїд дає мені не більш якоїсь миті на те, щоб пристосуватися, перш ніж починає трахати мене. Його довгі, ритмічні рухи повністю притискають мене до ліжка.

— Доторкнися до себе, — гарчить він. — Я хочу відчути, як ти кінчаєш навколо мого члена. Ніяких свідків. Ніяких глядачів. Цього разу тільки для мене.

Я роблю, як він велить, зісковзуючи рукою вниз, щоб попестити свій клітор. Відчуття просто неймовірні. Здається, все, що ми робимо разом, просто неймовірне. Бути з Аїдом — це наче опинитися в гарячковому сні, від якого не хочеться прокидатися. Я хочу, щоб це ніколи, ніколи не припинялося.

Аїд трохи змінює кут нахилу і прискорюється, змушуючи мене відчувати таку насолоду, яку я не в силі стримати.

— О боги.

— Не зупиняйся. Не смій зупинятися. — Враження таке, ніби він вириває ці слова з моїх грудей і, проговорюючи їх, повертає мені їх назад.

Я б не змогла, навіть якби й хотіла. З моїх губ злітають звуки, знову і знову складаючись у його ім’я. Він нахиляється, підкоряючи моє тіло своїй волі, і припадає до моїх вуст, коли я кінчаю. Його поштовхи стають грубішими, менш плавними, а потім він наздоганяє мене, піддаючись піку насолоди.

Мої кістки наче розпливаються, хоча я намагаюся не переривати поцілунок. З палкого він змінюється на щось більш ніжне, майже любляче. Ніби так Аїд без слів говорить мені, наскільки він мною задоволений. Раніше я б не подумала, що мені потрібно щось подібне, але зараз воно осідає в моїх грудях нерівним уламком.

Аїд нарешті відхиляється.

— Не рухайся.

— Не змогла б, навіть якби й хотіла.

Його грубий сміх слідує за ним до ванної кімнати. За кілька секунд Аїд повертається. Я дивлюся, як він прямує до ліжка, і шкодую, що кімната не освітлена краще. Бо так він ледве нагадує людину. Це радше інкуб, посланий для того, щоб виконувати мої темні бажання, і з першими променями сонця він зникне.

— Залишся.

Аїд зупиняється.

— Що?

— Залишся. — Я сідаю, горло починає стискати щось схоже на паніку. — Не йди.

— Персефоно. — Він підходить до ліжка й, забравшись на нього, пригортає мене до себе. — Маленька сирено, я нікуди не йду. — Доводиться трохи пововтузитися, щоб ми обоє вмістилися під ковдрою, та весь цей час Аїд продовжує торкатися мене. Врешті, коли ми влаштовуємося кожен на своїй половині, він обіймає мене зі спини.

Лише коли його тепло зусібіч огортає мене, я видихаю.

— Дякую тобі.

— Та куди б я пішов? Це ти в моєму ліжку.

Хочу розсміятися, та не можу. Натомість проводжу долонями по його руках.

— Але врешті ти підеш. Або, точніше, я піду, — рано чи пізно, хай би як добре нам було, це *закінчиться*.

— Так.

Я заплющую очі, зневажаючи те, наскільки мене розчаровує його відповідь. Чого я очікувала? Ми знайомі менш як тиждень. Єдина причина, чому я так наполягала на цій угоді, полягала в тому, щоб я змогла стати по-справжньому вільною. Перескакувати від заручин із Зевсом до цієї угоди з Аїдом… Це не свобода. Я це розумію, і все ж мої очі починає підозріло пекти від думки, що все скінчиться.

Проте поки цього ще не сталося.

У мене ще є трішки часу, і я планую сповна насолодитися кожною секундою.

РОЗДІЛ 17

АЇД

Я прокидаюся на світанку. Розплющуючи очі, бачу у своєму ліжку Персефону, і це викликає в мені почуття, до суті яких я побоююся заглиблюватися. Мені подобається, що вона тут. Це *заспокоює* мене, що вже саме по собі якась маячня. Я був не в змозі протистояти її очам, у яких читав мало не благання, аби я лишився на ніч. Та й вона в той момент ще відходила від припливу адреналіну, викликаного публікою та сексом. Навіть якби ми не були в моєму ліжку, я б не залишив її в такому стані на самоті.

Хоча це ніяк не впливає на той факт, що мені подобається бачити її золотисте волосся, що розкинулося на подушці поруч із моїм. Вона спала непокійно — про це свідчить ковдра, що нагромадилася навколо її талії, залишивши груди оголеними та підставленими ранковим променям сонця, що проникають крізь вікна. Цієї картини майже достатньо, щоб я забув про все й розбудив її своїми губами.

Майже.

Я опускаю очі на свій торс, на те місиво шрамів, що залишилися від пожежі, яка вбила моїх батьків. Це спогад, якого я не в змозі позбутися, бо він викарбуваний на самій моїй шкірі. Зітхнувши, я підхоплююся з ліжка, обережно підібгавши ковдру навколо Персефони, щоб вона не змерзла, та йду запинати штори. Далі швидко приймаю душ, і ось я вже вдягнений. Збираюся спуститися до свого кабінету на першому поверсі, але зволікаю. Якщо залишу її тут, чи не сприйме Персефона це за недбале ставлення з мого боку? Важко сказати. Дідько, та мені ж має бути все одно. Хай який чудовий був у нас секс, але ми не в стосунках. Забувати цю істину, забувати про те,

що у нашого зв’язку є термін придатності, — це прямувати до катастрофи.

Я повторюю собі цю істину, навіть коли сідаю за свій письмовий стіл у кабінеті біля спальні, яким майже не користуюся. Швидко перевіривши телефон, знаходжу в ньому півдюжини повідомлень. Проскролюю їх, зупиняючись на одному від Гермеси.

> **Гермеса**: *Обов’язкова зустріч о дев’ятій. Не пропусти її, Аїде. Я говорю це з не характерною мені серйозністю.*

Я здогадувався, що до цього дійде, хоча очікував, що вона відбудеться значно раніше. Глибоко вдихнувши, відкриваю ноутбук. Кілька хвилин іде на те, щоб завантажилася операційка, та я все одно підключаюся за десять хвилин до початку зустрічі. Решта учасників, як того й слід було очікувати, вже на місці.

Екран розділяється на чотири віконця. Перше — це я у дзеркальному відображенні. Друге — Гермеса з Діонісом, все ще у вчорашньому одязі, і, здається, сидять на готельному ліжку, поїдаючи «Чітос». На третьому — Посейдон, дебелі плечі якого поглинають мало не весь кадр. Під рудим волоссям і бородою помітно розлючений вираз обличчя, ніби він хоче бути тут не більше, ніж я. В останньому віконці видно решту з Тринадцятьох — вісім осіб, що сидять за столом для нарад. Позаяк після смерті останньої Гери Зевс ще не одружився, одне місце вільне.

Уявляю за цим столом Персефону, і в животі у мене все перевертається.

Зевс сидить по центру, і від моєї уваги не ховається той факт, що його крісло встановлене трішки вище за решту. Хоча формально влада належить всій групі, він завжди бачив себе сучасним королем. Праворуч від нього — Афродита з її бездоганною шкірою та світлим волоссям, що спадає на плечі ретельно укладеними хвилями. Ліворуч від нього — Деметра.

Я розглядаю матір Персефони. Звісно, мені вже доводилося бачити її раніше. Неможливо уникнути її зображення на шпальтах світської

хроніки та у стрічках новин. У її проникливих горіхових очах та формі підборіддя я бачу дещицю Персефони, хоча з віком контур обличчя Деметри дещо втратив тонус. У своєму брючному костюмі вона видається величною, мов королева, і, судячи з виразу її обличчя, ось-ось почне вимагати мою голову на тарілці. Чудово.

Протягом тривалої миті ніхто не говорить. Я відкидаюся на спинку крісла. Порушувати тишу першим аж ніяк не збираюся. Не я скликав цю зустріч. Зевс вимагав моєї присутності, тож хай, бляха, сам і починає.

Ніби почувши мої думки, він нахиляється вперед.

— Поверни мою наречену.

— Пакту не було порушено, і тобі це відомо. Вона втекла від тебе — тікала так, що збила ноги в кров і мало не замерзла до смерті, бо їй хотілося забратися від тебе подалі. Вона перетнула Стікс із власної волі. І вільна повернутися, коли захоче. — Я підкреслено вдивляюся в обличчя всіх присутніх, перш ніж продовжити. — Але вона не хоче. Тож ти зараз лише марнуєш наш час.

— Ти розбещуєш мою дитину, чудовиську!

Зводжу брови, почувши Деметру.

— Ти була готова продати свою *дитину* чоловікові, за яким закріплена репутація вбивці власних дружин. Тож не кидаймося зараз камінням.

Деметра охає, але це все — гра на публіку. Не знаючи її достатньо добре, я не можу зрозуміти, чи то на її обличчі вираз провини, чи ж просто люті. Та мені й байдуже. Персефона ладна на все, аби тільки забратися подалі від цих людей, і я радше напорюся на вістря меча — буквально, — аніж віддам дівчину цим людям проти її волі.

Зевс повільно хитає головою.

— Не випробовуй мого терпіння. Попередній Аїд…

— Ти маєш на увазі мого батька? Якого ти вбив. Через що цей пакт узагалі й уклали. — Я нахиляюся вперед. — Якщо збираєшся погрожувати мені, то вигадай щось краще, — зустрічаюся поглядами з рештою Тринадцятьох. — Я дотримуюся пакту. Персефона вільна приходити та йти, коли їй заманеться. Ми закінчили?

— Доведи це, — гарчить Деметра.

Я відчуваю її позаду себе за мить до того, як Персефона легенько торкається мого плеча. На екрані монітора я бачу її поруч із собою, загорнуту в мою ковдру. Її волосся скуйовджене, на шиї та грудях — тій їх частині, що можна розгледіти, — червоні плями від моєї бороди. Вона нахиляється та дивиться в екран.

— Я там, де хочу бути, мамо. З Аїдом мені *дуже добре*. — Вона тягнеться через моє плече й закриває ноутбук.

Я повільно обертаюся, дивлячись на неї.

— Ти обірвала зв’язок під час дзвінка з Тринадцятьма.

— У сраку їх.

Не знаю, мені сміятися чи зв’язати її та відвезти кудись, де вона буде захищена від неминучої помсти Зевса.

— Персефоно.

— Аїде, — вона копіює мій докірливий тон, — вони не повірили б тобі, якби не побачили всього на власні очі, а половина з них і досі не вірить. Дозволяючи Зевсу розводити балаканину, ми лише марнуємо час. Ти маєш мені подякувати.

— Я маю тобі подякувати?

— Так. — Вона моститься у мене на колінах, сідлаючи мене. — Нема за що?

Я кладу руки їй на стегна.

— Вони й гадки не мають, яка ти насправді, чи не так?

— Ні, — із задумливим виразом на обличчі вона проводить руками по моїх грудях. — Але і я не дуже знаю, яка я насправді. Сподівалася, що як заберуся з Олімпу, то зможу це з’ясувати.

Я накриваю її руки своїми.

— Ти заберешся з Олімпу. — Мені боляче це казати, але голос не видає мене. Я дав обіцянку, і хай як би мені подобалося бути з нею ці останні кілька днів, я дотримаю свого слова. У нас є час до квітня. Цього буде достатньо.

Має бути достатньо.

Вона усміхається мені скупою сумною усмішкою.

— Незабаром маю зателефонувати сестрам, щоб вони знали, що зі мною все гаразд, якщо тільки ти не хочеш, аби вони взяли будинок штурмом.

— Я дістану тобі телефон сьогодні. — Я роблю паузу. — Такий, що не буде прослуховуватися.

— Дякую. — Вона обдаровує мене прекрасною усмішкою. Я витріщаюся, відчуваючи щось подібне до шоку. Я бачив Персефону хитрою, сонячною та гнівною. Але такою, як оце, я її ще не бачив ніколи. Невже вона щаслива? Боюся питати, аби не з’ясувалося, що це чергова версія її звичної маски.

Персефона притискається до мене зі швидким поцілунком, а потім зісковзує з моїх колін на підлогу й стає навколішки між моїми стегнами. Вона вичікувально дивиться на мене, і я відкладаю вбік свої заплутані почуття, аби зосередитися на тому, що діється тут і зараз.

— Тобі чогось хочеться, маленька сирено?

Вона проводить руками по моїх стегнах і прикушує свою нижню губу.

— Ти обіцяв, що якщо я стану на коліна й чемно попрошу, то зможу взяти в рота. — Вона тягнеться до застібки на моїх брюках. — Я б дуже, дуже хотіла твого члена, Аїде. Будь ласка.

Я ловлю її руки.

— Ти ж знаєш, що не зобов’язана цього робити.

— Так, знаю. — Вона дивиться на мене зухвалим поглядом, ніби потурає мені. — Говорити мені, що я не мушу робити те, чого не хочу, — смішно, бо з тобою я *хочу* робити все. Геть усе.

Вона говорить лише про секс, але моє серце все одно глухо калатає у відповідь, ніби прокидаючись від тривалого сну. Іржаве, невикористовуване, але все ще живе. Я відпускаю її, мої руки тремтять, і я притискаю їх до підлокітників крісла.

— Тоді хто я такий, щоб тебе спиняти.

— Тішуся, що ти погоджуєшся з моїм баченням речей. — Персефона розстібає мої брюки й дістає мій член. Вона облизує губи. — Ох, Аїде. Шкода, що я не маю жодних художніх здібностей, бо я б залюбки тебе намалювала.

Я все ще переварюю цю чудернацьку думку, коли вона нахиляється та бере мій член у рота. Я очікував… Сам не знаю, чого я очікував. Уже варто було б зрозуміти, що Персефона ніколи не буває такою, якою я її собі уявляв. Вона відсмоктує мені так, наче хоче смакувати й насолоджуватися кожним сантиметром. Я відчуваю, як від теплого, вологого ковзання її рота напружується кожен м’яз мого тіла. Стримуюся, аби не ворушитися, аби не заважати їй отримувати задоволення від цього моменту, аж поки вона не закінчує своє дослідження та не підіймає на мене погляд.

Її очі потемнішали, а на щоках з’явився рум’янець.

— Аїде?

— Так?

Вона масажує мої стегна подушечками пальців.

— Припини бути таким до біса ввічливим зі мною та скажи, чого ти хочеш.

Від шоку я відповідаю чесно.

— Я хочу трахати тебе в рота, поки тобі сльози на очі не навернуться.

Вона обдаровує мене чарівною усмішкою.

— Ну от. Невже це було так важко? — Персефона відхиляється на кілька сантиметрів. — Ти вдаєш із себе великого злого вовка, але з моменту нашого знайомства був зі мною дуже обережний. Однак це не обов’язково. Обіцяю, я зможу витримати все, що ти мені даси. — Вона дозволяє ковдрі навколо себе впасти на підлогу. Ця дівчина каже, що хотіла б намалювати мене, але вона й сама — витвір мистецтва, живе втілення сирени, якою я її називаю.

Починаю підозрювати, що з радістю дав би такій жінці втопити себе.

Я повільно підводжуся на ноги, пригладжуючи її волосся. Трясця, вона така гарна, що мені перехоплює дух. Я хочу її більше, ніж будь-чого іншого у своєму житті, і поки що не готовий надто вдумуватися в це відкриття. Накручую її волосся на кулак та злегка тягну його.

— Якщо буде занадто, лясни мене по стегну.

— Занадто не буде.

Торкаюся великим пальцем її нижньої губи.

— Розтули рота.

Персефона — саме втілення розпусної насолоди, коли я вводжу свій член їй між вуст. Спочатку я рухаюся повільно, даючи їй можливість звикнути до кута нахилу, але темне бажання зробити саме так, як я їй описав, пересилює мене. Прискорюючись, я починаю глибше трахати її в рота. Прямо в горлянку. Вона заплющує очі.

— Ні. Не роби так. Дивись на мене, коли я трахаю тебе в рота. Побач, що ти зі мною робиш.

Персефона одразу розплющує очі. Вона розслабляється, повністю підкоряючись мені цієї миті. Я знаю, що це не триватиме довго, від чого стає ще солодше. З кожним поштовхом насолода зростає, погрожуючи розірвати мене на друзки. Почуття стає ще сильнішим, коли з куточків її очей починають котитися сльози. Я обхоплюю її обличчя долонями, ніжно змахуючи вологу великими пальцями, навіть не дивлячись на те, що цієї секунди поводжуся, як звір, що ледь себе стримує.

Це занадто. І цього ніколи не буде достатньо.

— Зараз кінчу, — вичавлюю я.

Вона проводить руками по моїх стегнах, легенько стискаючи їх. На знак згоди. Більшого мені й не треба. Намагаючись не заплющувати очей і насолоджуватися кожною миттю її дарунку, я проникаю в її охочий рот і таки кінчаю. Персефона ковтає все, не зводячи з мене очей. Вона дивиться на мене, так наче справді *бачить*. Так, наче їй це принесло таке ж задоволення, як і мені.

Я ще ніколи не відчував, що належу комусь так до біса сильно, як зараз.

Не знаю, що мені із цим робити, як переварити це почуття. Змушую себе відпустити її. Вона ж ліниво підсмоктує мені наостанок, перш ніж відхилитися та облизати губи. Сльози скочуються її щоками, а на обличчі з’являється усмішка. Вигляд у неї дуже задоволений собою. Не знаючи, як реагувати на цей контраст, я зводжу її на ноги та міцно цілую.

— Ти — просто подарунок.

Вона сміється в мої губи.

— Я знаю.

Я підводжу її до дверей моєї спальні.

— У мене є справи на сьогодні.

— Справді? — Персефона обхоплює мене руками за шию й усміхається, не виказуючи жодних ознак каяття. — Гадаю, ти маєш їх виконати.

— М-м-м… — Я підхоплюю її за задню частину стегон і підіймаю, щоб вона впала на ліжко. — За кілька хвилин стаю на коліна на краю ліжка й розводжу її ноги. Її кицька така красива, рожева й дуже, дуже волога. Великими пальцями розсуваю вбік її статеві губи та видихаю прямо в клітор.

— Тобі сподобалося, як я трахав тебе в рот.

— Дуже, дуже сподобалося. — Вона трохи підіймає голову, щоб подивитися на мене. — Я ж казала, що витримаю все, що ти даси. Однак мені варто уточнити. Я *жадаю* всього й будь-чого, що ти робитимеш зі мною.

Трясця, як же вона мені довіряє. Досі не знаю, чи заслуговую я подібного ставлення.

Не зводячи з неї очей, обводжу її клітор кінчиком язика.

— Думаю, справи можуть трохи зачекати. — Усмішка, якою вона мене обдаровує у відповідь, — це вже достатня винагорода, але з тим, як вона мало не вібрує від бажання осідлати моє обличчя…

Взагалі-то, це з біса хороша ідея.

Я підтягую її вище на ліжко, а сам залажу на матрац.

— Ходи сюди.

Персефона вже підкорюється, по моїй наводці сідлаючи мої груди. Я сповзаю нижче — і ось вона, саме там, де мені й треба.

— Не стримуйся, маленька сирено. Ти й сама знаєш, що хочеш бути поганою.

Вона обережно ворушить стегнами, і я винагороджую її довгим лизанням. Невдовзі Персефона вже скаче на моєму роті, переслідуючи власний оргазм, навіть коли я сам розчиняюся в її смаку. Вона кінчає, викрикуючи набір звуків, підозріло подібний на моє ім’я, а її тіло наді мною здригається, поки вона притискається до мого язика.

Цього недостатньо. Скільки, бляха, разів я буду про це думати, перш ніж визнаю, що достатньо *ніколи* не буде? Не має значення. Принаймні ще один раз.

Я перекидаю її назад на ліжко й продовжую вилизувати їй, гнаний необхідністю… навіть не знаю чого. Я хочу бути впевненим, що хай куди б вона пішла та скільки б часу минуло, вона завжди пам’ятатиме про це.

Завжди пам’ятатиме *мене*.

РОЗДІЛ 18

ПЕРСЕФОНА

Ми з Аїдом не вилазимо з ліжка майже до обіду, і врешті робимо це тільки тому, що мій шлунок починає бурчати, і Аїд це, здається, сприймає як особисту образу. Відтак я опиняюся на кухонному острівці, оточена такою кількістю їжі, що її вистачило б на трьох. Я саме беру чергову скибочку картоплі фрі, коли до кухні заходить Гермеса.

Скидаю догори брови.

— Ти коли-небудь у себе вдома буваєш?

— Дім — це таке мінливе явище. — Вона киває на новенький телефон, що лежить на столі біля мого ліктя. — О, то в тебе *таки є* телефон. Твої бідолашні сестри використовують мене як кур’єра, бо не можуть до тебе додзвонитися.

Витріщаюся на пристрій, після чого переводжу погляд на неї.

— Тебе сюди прислали сестри?

— Вочевидь, ти мала вийти на зв’язок кілька днів тому, а коли не зробила цього, вони подумали найгірше. І ще Психея надіслала повідомлення. — Вона прочищає горло, і з її вуст починає лунати голос моєї сестри. — Я зможу затримати Каллісто ще максимум на день чи два. Набери мене як тільки зможеш, щоб ми змогли її заспокоїти. Вони з мамою багато сварилися, а ти знаєш, як *це* в них буває. — Гермеса усміхається й краде одну зі скибочок картоплі з моєї тарілки. — Кінець повідомлення.

— Ем, дякую. — Я чула, що вона таке вміє, але побачити на власні очі все одно було якось моторошно.

— Така моя робота. — Вона вихоплює ще один шматочок. — Отже, ви з Аїдом шпекаєтеся по-справжньому, а не для годиться. Я не здивована, але водночас дуже, дуже здивована.

Я не маю наміру ділитися секретами з жінкою, чия основна робота — їх збирати. Здіймаю брови.

— Ви з Діонісом здаєтеся занадто близькими як на просто друзів. А правда, що він не дуже цікавиться сексом?

— Натяк зрозуміла. — Вона сміється. — Краще набери сестер. Дуже не хотілося б, щоб Каллісто утнула щось таке, що вибісить Зевса.

Від цієї думки у мене всередині все холоне. Психея знає, як грати в ці ігри. Еврідіка на всі лади відволікається на свого хлопця. Але Каллісто? Якщо Каллісто й наша мати зіткнуться лобами, не впевнена, що місто це переживе. А якщо вона піде по Зевса…

— Я їм подзвоню.

— Гарна дівчинка. — Поплескавши мене по плечу, Гермеса покидає кухню. — Певно, щоб помучити якусь іншу душу. Та попри це вона мені подобається. Може, Гермеса і грає на якомусь зовсім іншому рівні, та принаймні вона цікава. І, гадаю, вони з Діонісом щиро турбуються про Аїда. Не знаю, чи цього достатньо, аби вони не стали на бік решти Тринадцяти, якщо до того дійде, але це вже клопіт для іншого дня.

Закинувши в рота останній шматочок, хапаю телефон, який мені дав Аїд, та прямую з кухні коридором до кімнати, яку я знайшла під час швидкого огляду першого поверху. Гадаю, це вітальня, але вона більше схожа на маленький затишний куточок для читання з двома зручними кріслами, велетенським каміном та кількома книжковими полицями, заповненими усім — від нон-фікшену до фентезі.

Умостившись у темно-фіолетове крісло, вмикаю телефон. У ньому вже збережені контакти моїх сестер і встановлений додаток для відеочату. Роблю глибокий вдих і набираю Психею.

Сестра відповідає одразу.

— О, дякувати богам. — Вона відкидається назад. — Вона тут!

Позаду неї з’являються Каллісто й Еврідіка. Ніхто, дивлячись на нас чотирьох, не подумав би, що ми родички. Технічно, ми всі зведені.

Мати пройшла через чотири шлюби, перш ніж досягла своєї мети — стати однією з Тринадцятьох — і перестала потребувати чоловіків для задоволення своїх амбіцій. Ми всі маємо її горіхові очі, але на цьому схожість між нами закінчується.

Еврідіка, здається, от-от заплаче, її світло-коричнева шкіра вже вкривається плямами.

— Ти жива.

— Так, жива. — Мене пронизує почуття провини. Я так переймалася тим, щоб підібратися якомога ближче до Аїда, що забула зв’язатися зі своїми сестрами. Егоїстично. З мого боку це егоїстично. Хоча з іншого боку — а як іще назвеш мій план покинути Олімп назавжди? Я відганяю цю думку.

Каллісто нахиляється вперед та охоплює мене критичним поглядом.

— У тебе чудовий вигляд…

— Зі мною справді все добре. — Хай як би кортіло применшити ситуацію, але я мушу бути з ними цілковито чесною. — Ми з Аїдом уклали угоду. Він оберігатиме мене, доки я не зможу зникнути з Олімпу.

Каллісто примружує очі.

— Якою ціною?

А ось і головне запитання. Витримую її погляд.

— Якщо я спатиму з Аїдом, Зевс вважатиме мене менш бажаною та не стане переслідувати, коли я поїду. — Сестри мовчки дивляться на мене. Я зітхаю. — І так, я розлючена на матір і розлючена на Зевса, і мені кортіло донести до них свою позицію.

Психея нахмурюється.

— Тут ходить чутка, ніби ви з Аїдом, ну, займалися сексом на очах у половини Нижнього міста. Я думала, що то люди просто повторюють якусь нісенітницю, але…

— Це правда. — Я відчуваю, як у мене починає палати обличчя. — Наш план не спрацював би, якби ми просто прикидалися. Треба було зробити все по-справжньому.

До розмови долучається Еврідіка, моя мила й невинна сестра, голос якої зараз звучить тихо й несамовито.

— Ми вирушаємо по тебе прямо зараз. Якщо він вважає, що може примусити тебе…

— Ніхто мене ні до чого не примушує. — Я підіймаю руку. Варто одразу це прояснити. Мені слід було передбачити, що будь-які туманні пояснення лише розпалять їхні захисні інстинкти. — Я розповім вам усю правду, але ви мусите вислухати мене й перестати бурхливо реагувати.

Психея кладе руку на плече Еврідіки.

— Розкажи нам, а потім ми вирішимо, як нам реагувати.

Кращої пропозиції я точно не отримаю. Зітхнувши, розповідаю їм усе. Як я наполягла на угоді. Як Аїд постійно мене няньчить. Який у нас *чудовий* секс.

Я не згадую історію стосунків Аїда із Зевсом і шрами на його тілі, котрі, без сумніву, залишилися внаслідок пожежі, що вбила його батьків. Пожежі, винуватцем якої є, звісно, *Зевс*. Я беззаперечно довіряю своїм сестрам, але щось у мені повстає проти того, щоб ділитися цією історією. Не те, щоб це було таємницею, але саме так вона відчувається — наче це знання, яке ми з Аїдом поділяємо і яке ще більше нас пов’язує.

І…

Вагаюся, але, зрештою, з ким ще я могла б про це поговорити?

— Тут я відчуваю, що можу дихати на повні груди. Мені не треба прикидатися з Аїдом, не треба весь час бути ідеальною та сонячною. Я відчуваю, що… ніби нарешті починаю розуміти, ким є насправді під тією маскою.

Еврідіка дивиться на мене очима-сердечками.

— Тільки ти можеш втекти прямісінько в ліжко сексуального красеня, ладного на все, аби захистити тебе. Ти справді благословенна богами, Персефоно.

— Коли вони оголосили про заручини, я так не почувалася.

Щасливий вираз Еврідіки згасає.

— Ну так, можу уявити, що не почувалася.

Психея дивиться на мене так, ніби бачить уперше.

— Ти впевнена, що це не якась хитромудра пастка? Ті захисні механізми ти розвинула в собі *не просто так*.

Я стримую інстинктивне бажання заперечити та змушую себе поміркувати про це.

— Ні, це не хитромудра пастка. Він ненавидить Зевса так само, як і я. І розуміє, що, зламавши мене, тільки мені ж і зашкодить. Та й узагалі він не така людина. Він не такий, як решта Тринадцятеро, — от у чому я впевнена на всі сто. Я так довго виживала у владних колах Олімпу, бо довіряла своїм інстинктам і вміла брехати крізь зуби. З Аїдом мені немає потреби вдаватися до брехні. Ба більше, інстинкти підказують мені, що він — безпечна гавань.

— Ти впевнена? Бо ми ж усі знаємо, що в тебе був інтерес до титулу Аїда впродовж…

— Не в *Аїді* проблема. — Я не хочу розповідати їм, що мені стало відомо про нашу матір, але вони мають знати. — Мати пригрозила перекрити постачання продовольства до всього Нижнього міста, доки він не поверне мене.

— Ми в курсі. — Каллісто запускає руку у своє довге темне волосся. — Вона тільки про це й говорить, відколи ти пішла, сама себе доводить до сказу.

— Вона хвилюється, — каже Еврідіка.

Каллісто пирхає.

— Вона *злиться*. Ти кинула їй виклик, підсунувши під носа гарбуз на очах у решти Тринадцятьох. Вона зі шкіри пнеться, намагаючись зберегти обличчя.

— І хвилюється. — Еврідіка стріляє в нашу старшу сестру поглядом. — Прибирає постійно.

Я зітхаю. Маму легко уявляти лиходійкою на рівні Зевса, але вона *справді* нас любить. Просто не дозволяє цій любові стати на заваді її амбіціям. Вона може віддавати накази з кам’яним виразом обличчям, наче генерал, що має йти в бій, але коли хвилюється, то починає прибирати. Це єдине, що її видає.

Та зрештою, це нічого не змінює.

— Їй не варто було так зі мною чинити.

— Цього ніхто не заперечує. — Психея здіймає руки. — Ніхто *нічого* не заперечує. Ми просто хвилюємося. Дякую, що вийшла на зв’язок.

— Бережіть себе. Я скучила за вами.

— Ми теж за тобою скучили, — Психея усміхається. — Не переймайся через нас. Ми контролюємо тут усе настільки, наскільки можемо. — Вона завершує дзвінок ще до того, як я встигаю усвідомити її останні слова.

Не перейматися через них.

Я взагалі-то й *не* переймалася через них. До цього моменту.

Набираю їх знову. Лунають довгі гудки, перш ніж Психея відповідає. Цього разу Каллісто й Еврідіки поруч немає, а сама Психея вже не видається такою бадьорою, як декілька хвилин тому. Я хмурюся.

— Що відбувається? Чого саме ти мені не розповідаєш?

— З нами все гаразд.

— Ти продовжуєш це казати, але звучить так, ніби ти намагаєшся мене заспокоїти, а *я не спокійна*. Кажи як є. Що відбувається?

Вона озирається через плече, і в кімнаті дещо темнішає, наче вона причинила двері чи вікно.

— Мені здається, що хтось стежить за Еврідікою. Власне, не тільки за нею. Каллісто нічого не сказала, але вона напружена навіть більше, ніж того вимагає ситуація. І мені здалося, що я бачила одну й ту саму жінку останні три рази, коли виходила з пентхауса.

Моєю спиною каскадом пробігає мороз.

— Вони знають, що я тут. Нащо їм вистежувати мене через вас?

Психея стискає губи та врешті каже:

— Думаю, вони хочуть пересвідчитися, що ніхто з нас не спробує втекти.

— Навіщо б мати… — Я замовкаю. — Не вона. Зевс.

— Я теж так думаю. — Психея запускає пальці у волосся, починаючи його скручувати. Цей нервовий жест у неї з дитинства. Вона налякана.

І все через мене. До моєї втечі Зевс нікого з нас не переслідував. Заплющую очі, намагаючись прокрутити в голові можливі сценарії, можливі причини, нащо йому це потрібно, окрім як для того, щоб

стежити, аби сестри лишалися у Верхньому місті. Висновок, до якого я доходжу, мені не подобається.

— Ти ж не думаєш, що вона віддасть одну з вас йому заміж замість мене, ні? — Бо якщо так, то я *мушу* повернутися. Жодна з моїх сестер не вийде замість мене заміж за цього монстра, навіть якщо мені доведеться взяти удар на себе, аби цього не сталося.

— Ні, — вона хитає головою раз, а потім повторює цей жест завзятіше. — Точно ні. Оголосивши заручини, вони загнали себе в глухий кут. І тепер *не зможуть* змусити одну з нас посісти твоє місце, не виставивши самих себе при тому на посміховисько. А це якраз та єдина річ, на яку ні мати, ні Зевс не підуть.

Це дає полегшення, але не таке сильне, як того хотілося б.

— Тоді чому?

— Думаю, він може спробувати виманити тебе на інший берег Стіксу. — Психея не зводить із мене очей. Такою серйозною я ще ніколи її не бачила. — Ти не можеш цього зробити, Персефоно. Хай би що трапилося, ти маєш триматися вашого з Аїдом плану і забратися з Олімпу. У нас тут усе під контролем.

Мене пронизує холод. Як далеко зайде Зевс, аби повернути мене назад? Я була так зосереджена на тому, як він може спробувати повернути мене, що не розглядала ситуації під іншими кутами. Мати ніколи не скривдить своїх доньок, навіть якщо любить переставляти нас, наче пішаків на шаховій дошці. Вона здатна створити для нас відчуття певної небезпеки, але ж вона не монстриця. Маю підозру, що якби мене все ж видали заміж за Зевса, у неї був напоготові якийсь запасний план, за допомогою якого я б не закінчила подібно іншим Герам. Хоча це не має значення, бо вона навіть не спромоглася мене запитати.

Але Зевс?

Його репутація не надумана. Навіть якщо вбивства дружин можна назвати лише чутками, то те, як він розправляється зі своїми ворогами, — факт. Зевс тримає Олімп у залізному кулаку не добротою та чуйністю, уникаючи жорстких рішень. Люди коряться йому, бо бояться. Бо він дає їм для того привід.

Психея, певно, побачила страх на моєму обличчі, тому що нахиляється вперед і стишує голос.

— Я серйозно, Персефоно. З нами все гаразд, і ми все тримаємо під контролем. Навіть *не смій* повертатися через нас.

Почуття провини, яке я так старанно стримувала останні дні, чіпляється мені в горлянку. Я так сконцентрувалася на своєму плані, на кінцевій меті, що навіть не зупинилася на хвильку замислитися про те, що поплатитися за все можуть мої сестри.

— Я — найгірша сестра.

— Ні, — хитає вона головою. — Анітрохи. Ти хочеш вибратися звідси, і тобі слід це зробити. Ми всі троє могли б поїхати, якби захотіли.

Від цього мені не стає краще. Навпаки, може, навіть гіршає.

— Перебуваючи в тому пентхаусі, бути серед тих людей… Я від того почуваюсь так, ніби тону.

— Знаю. — В її темних очах читаю співчуття. — Ти не мусиш переді мною виправдовуватися.

— Але я егоїстка…

— Припини. — В голосі сестри чую жорстку нотку. — Якщо хочеш когось звинувачувати, то хай це буде мати. Або Зевс. Боги, та хай це навіть будуть усі Тринадцятеро разом узяті. Ми не обирали таке життя. Ми просто намагаємося в ньому вижити. Кожна з нас по-своєму. *Не вибачайся* переді мною, і точно вже не називай себе егоїсткою.

У горлі першить, але я відмовляюся ревіти через жалощі до себе. Вимучую посмішку.

— Ти доволі кмітлива як на меншу сестру.

— Маю за приклад двох старших сестер-розумниць. — Вона дивиться кудись убік. — Маю йти. Телефонуй, якщо тобі буде щось потрібно, але не смій змінювати заради нас свої плани.

Несамовитість в її голосі гарантує, що я не посмію. Змушую себе кивнути.

— Не буду. Обіцяю.

— Добре. Бережи себе. Люблю тебе.

— І я тебе.

Коли вона вимикається, я втуплююся поглядом у порожній камін, роздумуючи, а чи не припустилася я жахливої помилки.

РОЗДІЛ 19

АЇД

Коли я закінчую свої справи й вирушаю на пошуки Персефони, небом уже скрадаються сутінки. Наша територія максимально підготовлена до того, що на нас чекає. Я попередив своїх людей, що можуть бути перебої з поставками, і наказав планувати все відповідно до нових обставин. Шпигуни у Верхньому місті перебувають у стані підвищеної готовності та в разі чого мають прослизнути назад через річку в безпечне місце. Всі вистежують і вичікують, що чинитимуть далі Зевс із Деметрою.

Я втомлений. Страшенно, бляха, втомлений. Тією втомою, що підкрадається непомітно і з кожним наступним кроком тягне тебе вниз.

Навіть не підозрював, як сильно мені кортить побачити Персефону, аж поки не заходжу до маленької бібліотеки й не бачу її там. Вона згорнулася клубочком на дивані і читає книгу. Вбрана у яскраво-блакитну сукню від Джульєтти. Тихенько потріскує камін, і загальна буденність цього всього мало не збиває мене з ніг. На якусь мить я дозволяю собі уявити, що *отака* картина зустрічатиме мене наприкінці кожного дня. Що замість того щоб плентатися до спальні й завалюватися у своє ліжко на самоті, я матиму оцю жінку, що чекатиме на мене.

Відкидаю ці фантазії. Я не можу дозволити собі хотіти подібних речей. Ні загалом, ні конкретно з нею. Тимчасово. Все це зараз *тимчасово*.

Беру себе в руки й проходжу далі в кімнату, дозволяючи дверям м’яко зачинитися в мене за спиною. Персефона підводить очі, і заціпенілий вираз на її обличчі змушує мене одразу попрямувати до неї.

— Щось не так?

— Окрім очевидного?

Сідаю до неї на диван — достатньо близько, аби вона зрозуміла запрошення, але й досить далеко, щоб дати їй простір, якщо вона його потребує.

Не встигаю я всістися, як Персефона вже забирається до мене на коліна й підтягує до себе ноги, вмощуючись на моїх стегнах. Обійнявши її, кладу підборіддя їй на голову.

— Що сталося?

— Гермеса передала мені повідомлення від сестер.

Мені про це, звісно ж, відомо. Гермеса, може, й має дивовижну здатність прослизати повз моїх охоронців, але навіть вона не в змозі сховатися від камер.

— Ти їм подзвонила, і розмова тебе засмутила.

— Можна й так сказати. — Вона потроху розслабляється в моїх руках. — Тож я просто сиділа тут і варилася в жалості до самої себе. Я егоїстична засранка, яка затіяла весь цей безлад, бо хотіла стати вільною.

Ніколи не чув у її голосі стільки гіркоти. Обережно погладжую її по спині і, коли вона зітхає, повторюю рух.

— Твою матір ніхто не змушував ставати Деметрою. Вона сама цього захотіла.

— Та знаю. — Вона обводить ґудзики на моїй сорочці пальцем. — Кажу ж, це жалість до себе, чому практично немає прощення. Але я хвилююся за сестер і боюся, що зробила тільки гірше, коли втекла замість того, щоб просто підкоритися задуму матері.

Не знаю, якими словами можна розрадити її. Один із побічних ефектів того, що я є єдиною дитиною та сиротою, полягає в тому, що мої соціальні навички дуже такі собі. Я вмію залякувати, погрожувати й командувати, але втішати — поза межами моєї компетенції. Пригортаю її ближче до себе, наче це хоч якось допоможе їй почуватися менш розбитою.

— Якщо сестри в тебе хоча б наполовину такі ж здібні, як і ти, то з ними все більш ніж гаразд.

У неї вихоплюється надривний смішок.

— Гадаю, вони навіть здібніші за мене. Принаймні Каллісто й Психея. Еврідіка ще така *юна*. Ми її оберігали всі ці роки, і тепер я питаю себе, чи не було це помилкою з нашого боку.

— Через Орфея.

— Думаю, він не погана людина. Просто себе та свою музику любить значно більше, аніж мою сестру. Я ніколи цього не прийму. — Говорячи, вона розслабляється, залишки напруження покидають її. Все, що для цього було потрібно, — це відволікти її. Може, я і не такий безнадійний у втішанні, як мені гадалося. Відкладаю цю думку на потім, хоч і кажу собі, що вона безглузда. Наш годинник невпинно тікає, нагадуючи, що ми з Персефоною маємо лише залишок зими. Після того вже буде неважливо, що я знаю, як заспокоювати цю дівчину, коли вона засмучена. Бо її вже не буде поруч.

Відчуваю спокусу відволікти її сексом, однак не знаю, чи їй він наразі потрібен.

— Хочеш ненадовго забратися звідси?

Те, як вона пожвавлюється, підтверджує, що це вдала пропозиція. Персефона підіймає на мене свої великі горіхові очі.

— Справді?

— Так, справді. — Придушую бажання сказати їй, щоб вдяглася тепліше. Ми не підемо далеко, та й останнє, чого мені зараз хочеться — це тиснути на неї з будь-якого приводу, коли вона вже й так почувається настільки вразливою. Я допомагаю їй злізти зі своїх колін, притримуючи за руку, поки вона підводиться на ноги. — Пішли.

Персефона усміхається у відповідь.

— Знову якась секретна місцина типу оранжереї?

Досі не віриться, наскільки інтимним мені здається, що я показав їй те місце. Ніби вона побачила ту частину мене, про яку більше ніхто не знає. І замість того, щоб відвернутися, вона наче зрозуміла, яку роль оранжерея відіграє в моєму житті. Я повільно хитаю головою.

— Ні, це дещо інше. Невеличкий екскурс за завісу Нижнього міста.

Її очі спалахують ще більше.

— Ходімо.

П’ятнадцять хвилин по тому ми вже йдемо вздовж вулиці, тримаючись за руки. Частина мене гадає, чи не варто відпустити її, але робити цього я, бляха, не хочу. Мені подобається відчувати її долоню у своїй, подобається, як сплетені наші пальці. Я веду її на схід від будинку, крокуючи з такою швидкістю, щоб вона не надто втомлювалася. Бо хай там як, а Персефона ще не повністю оговталася від тієї ночі, що привела її до мене. Чи, може, я просто шукаю привід піклуватися про неї.

Ми йдемо в невимушеній тиші, але я бачу, що її думки все ще зайняті сестрами. Щодо цього я не можу сказати нічого, що по-справжньому заспокоїло б її, тому вирішую дати їй дещо, що ненадовго відволіче від цих думок.

— Ми майже на місці.

Вона нарешті дивиться на мене.

— То ти скажеш мені, про яке таке *місце* йдеться?

— Ні.

— Оце ти дражнило.

Я стискаю її руку.

— Можливо, мені просто подобається вираз твого обличчя, коли ти стикаєшся з чимось уперше.

Важко розгледіти в напівтемряві сутінків, але здається, вона червоніє.

— Знаєш, якщо ти хочеш відволікти мене, то секс — це завжди хороша ідея.

— Матиму на увазі. — Я завертаю у вузький провулок. Персефона без вагань слідує за мною до великих металевих дверей наприкінці вулиці. Кидаю на неї погляд. — Нервуєш?

— Ні, — швидко відповідає вона. — Я з тобою, а ми обоє знаємо, що ти не дозволиш, аби зі мною щось сталося.

Я кліпаю.

— Ти настільки в мені впевнена?

Вона усміхається, частина тривоги в її очах розсіюється.

— Звісно, впевнена. Ти ж грізний Аїд. Ніхто з тобою не жартує, а отже, і зі мною теж, допоки ми разом. — Вона нахиляється вперед, притискаючись грудьми до моєї руки. — Так?

— Так, — відповідаю я ледь чутно. Навіть не можу насолодитися її фліртом, бо мене надто зачепило те, що вона так невимушено сказала. «*Я з тобою, а ми обоє знаємо, що ти не дозволиш, аби зі мною щось сталося*». Немов усе аж так просто. Немов так воно і є.

І це правда. Я ладен робити надможливе, щоб тільки вберегти Персефону. Але якимось чином, коли вона промовляє це вголос, усе стає набагато реальнішим.

Вона довіряє мені.

Я вказую на двері, просто для того, щоб щось зробити.

— Зараз ще достатньо світла, щоб повивчати колони, якщо хочеш.

— О, — все ще тримаючи мене за руку, вона розглядає білі постаменти обабіч дверей. Я натомість дивлюся на неї, вже знаючи, що вона побачить: гулянку в чарівному лісі із сатирами й німфами, що їдять, п’ють і насолоджуються життям. Персефона нарешті обертається, усміхаючись мені.

— Черговий портал.

— Портал?

— Покажи мені, що ховається по той бік, Аїде.

Я штовхаю двері — і зойк Персефони практично губиться в метушні, що відкривається нам. Персефона починає протискатися повз мене, але я утримую її руку.

— Немає потреби поспішати.

— Говори за себе, — широкими очима вона оглядає посталу перед нами картину.

Взимку критий ринок працює майже щоночі. Його стеля височіє в темряві над нами, а саме приміщення — величезний склад, стінами якого прокочується луна. Точніше, прокочувалася б, якби він стояв порожнім. У цю ж пору року тут завзято метушаться покупці й продавці. Вузькими рядами стоять напівстаціонарні кіоски. Всі вони однакового розміру, але власники зробили кожну особливою за допомогою яскравих навісів і вивісок, що обіцяють практично все: від продуктів до мила, від десертів до різних дрібничок. У кожного із цих бізнесів є крамнички в Нижньому місті, але тут вони продають зразки своєї продукції.

Одні тримають крамниці ще з часів мого дитинства. Другі володіють своїми лавками протягом кількох поколінь. Весь склад повниться галасом покупців і продавців, а також сумішшю апетитних ароматів різноманітної їжі.

Використовуючи цей шум за привід, я обіймаю Персефону за талію та притягую до себе, аби спитати її на вухо:

— Голодна?

— Так. — Вона все ще не зводить очей із ринку. Сьогодні тут не так людяно, як у вихідні, але рядами все одно тісниться доволі багато людей. — Аїде, що це за місце?

— Зимовий ринок. — Я вдихаю її літній аромат. — У теплу пору року все це дійство переїжджає до спеціально відведеного для цього кварталу в місті. Ринок працює щовечора, хоча деякі продавці бувають тут тільки час від часу.

Обернувшись, вона дивиться на мене.

— Це наче цілий таємний світ. Можемо… можемо оглянути його? — Її цікавість та втіха — як бальзам на душу, якого я навіть не знав, що потребую.

— Саме для цього ми сюди й прийшли. — Я знову відтягую її назад, коли Персефона поривається поринути в натовп. — Спочатку поїмо. Це моя єдина умова.

Персефона усміхається.

— Так, сер. — Вона підскакує навшпиньки й цілує мене в щоку. — Відведи мене до свого улюбленого фудкорту.

І ось воно знову — відчуття, що я ділюся з цією дівчиною тією частиною себе, яку більше ніхто не бачить. Що вона цінує та насолоджується тими куточками мене, які не є суто Аїдом — правителем Нижнього міста, примарним членом Тринадцятьох. У такі моменти, як от цей, здається, ніби вона справді бачить мене — і це відчуття безмежно п’янить.

Ми опиняємося біля кіоску з гіросами[9], і я киваю Дем’єну за прилавком. Він усміхається до мене.

— Давненько не бачив вас.

— Вітаю. — Я підштовхую Персефону ближче до прилавку. — Дем’єне, це Персефона. Персефоно, це Дем’єн. Його сім’я готує гіроси в Олімпі вже скільки? Три покоління?

— П’ять. — Він сміється. — Хоча, якщо ви запитаєте мого дядька, то він скаже, що ближче до десяти, а ще, що наш родовід можна простежити аж до якогось грецького шеф-кухаря, що служив самому Цезарю.

— Я в це вірю, — сміюся, як він того від мене й очікує. Ми обмінювалися цими репліками вже десятки разів, але Дем’єнові приємно, тож я більш ніж згоден потурати йому. — Нам два звичайних.

— Зараз будуть, — він збирає гіроси за кілька хвилин, упродовж яких я із задоволенням спостерігаю за його плавними, відточеними багаторічною практикою рухами. Досі пам’ятаю, як приходив сюди ще підлітком і спостерігав, як тато Дем’єна вчив його приймати замовлення та готувати гіроси, з якою любов’ю та терплячістю він це робив — я заздрив їм. У них чудові стосунки — мені хотілося увібрати в себе хоча б якусь часточку того настрою, особливо в ті свої тривожні підліткові роки.

Дем’єн простягає нам гіроси.

— За рахунок закладу.

— Навіть не думай, — я дістаю з кишені готівку й кладу її на прилавок, ігноруючи його невпевнені протести. Це ми теж робимо майже кожного разу, коли я тут буваю. Взявши гіроси, простягаю один Персефоні. — Сюди, — я веду її до краю торговельних рядів, де вздовж стіни стоять кілька столиків зі стільцями. Подібні зони для відпочинку розкидані по всьому приміщенні, тож незалежно від того, де людина купує їжу, їй не потрібно далеко йти, щоб знайти місце, де можна сісти й поїсти.

Підвівши очі, бачу, що Персефона дивиться на мене з дивним виразом на обличчі. Хмурюсь.

— Що?

— Як часто ти сюди навідуєшся?

Шкіру починає поколювати — маю неприємну підозру, що то я червонію.

— Зазвичай мінімум раз на тиждень. — Коли вона просто продовжує дивитися на мене, змушую себе стримуватися, аби не зачовгати ногами. — Місцевий галас мене заспокоює.

— Але це не головна причина.

І знову вона демонструє надзвичайну проникливість. Дивно, але я не проти відповісти їй більш розгорнуто.

— Це лише невелика частка населення Нижнього міста, але мені подобається спостерігати, як люди тут займаються своїми справами. В цьому є якийсь особливий смак буденності.

Вона розгортає свій гірос.

— Бо вони захищені.

— Так.

— Бо *ти* їх захищаєш. — Вона відкушує, перш ніж я встигаю відповісти, і з її вуст зривається безсоромний сексуальний стогін. — Боги, Аїде. Це дивовижно.

Ми їмо в тиші, і нормальність цього моменту вражає мене в саме серце. На якусь хвильку ми з Персефоною можемо побути двома звичайними людьми, які живуть свої життя, не боячись, що весь Олімп обрушиться, досить нам зробити один хибний крок. Це могло б бути наше перше чи третє побачення, чи взагалі соте після десяти років разом. Заплющивши очі, відкидаю цю думку. Ми — не звичайні, і це — не побачення, і коли настане час, Персефона покине Олімп. І за десять років я, можливо, буду насолоджуватися гіросами на цьому самому місці на самоті, як і незліченну кількість разів до того, а вона буде десь далеко й житиме те життя, яке їй завжди було призначене.

Життя, залите сонячним світлом.

З характерним звуком Персефона зіжмакує порожню обгортку від їжі. З цілеспрямованим виразом вона нахиляється до мене.

— Покажи мені тут усе.

— Побачити все-все нам за сьогодні не вдасться. — Перш ніж вона встигає понуритися, я продовжую: — Але ти можеш пороздивлятися трохи зараз і потім приходити сюди раз на декілька днів, доки не побачиш усе, що хотіла.

Усмішка, яку вона мені дарує, сповнена такої щирості, що мені здається, ніби нею вона розтрощила мені грудну клітку та стиснула в кулак моє серце.

— Обіцяєш?

Неначе я можу відмовити їй у такій простій радості. Неначе я можу відмовити їй у *будь-якій* радості.

— Обіцяю.

Всю наступну годину ми блукаємо між прилавками, після чого я відводжу Персефону назад до виходу. Упродовж цього часу вона встигає причарувати кожного зустрічного, і зрештою ми несемо додому пакети, наповнені цукерками, сукню, що припала їй до душі, і трійцю скляних статуеток для її сестер. Я почуваюся мало не винуватим, так скоро завершуючи нашу прогулянку, але мудрість цього рішення стає очевидною дорогою додому. Коли ми дістаємося нашого кварталу, Персефона вже спирається на мене.

— Я не втомилася.

Стримую усмішку.

— Звісно.

— Правда. Я просто бережу енергію.

— Гм-м-м. — Зачинивши за нами двері, оглядаю її. — Тоді, гадаю, мені варто стримати порив узяти тебе на руки й віднести до ліжка.

Персефона прикушує нижню губу.

— Ну, зрештою, якщо ти *хочеш* мене віднести, то, думаю, я можу звести свої протести до мінімуму.

Відчуття, що вона стискає моє серце, тільки сильнішає.

— У такому разі… — Я підхоплюю її на руки прямо з пакетами, насолоджуючись зойком, що зривається з її вуст. І тим, як вона довірливо схиляє голову мені на груди. І взагалі — нею.

На другому поверсі вагаюся, куди йти далі, але вона притуляється та цілує мене в шию.

— Неси мене до ліжка, Аїде. — Не до її ліжка. До мого.

Коротко кивнувши, продовжую підійматися сходами до своєї спальні. Кладу Персефону на ліжко й відходжу назад.

— Хочеш, я розпоряджуся, щоб твої речі перенесли сюди?

Вона знову чарівно прикушує свою губу.

— Це занадто зухвало з мого боку? Я знаю, що минула ніч — це одне, але зараз я, певно, нав’язуюся?

Можливо, але мені до вподоби те, як вона викроює собі місце в моєму домі та в моєму житті.

— Я б не пропонував, якби не хотів бачити тебе тут.

— У такому разі — так, дякую. — Вона тягнеться до мене. — Йди до ліжка.

Ловлю її руки, перш ніж вона почне розстібати мою сорочку.

— Розклади поки свої покупки. Спочатку треба зробити обхід, а потім уже все інше.

— Обхід. — Вона вдивляється в мене, як завжди бачачи занадто багато.

Я напружуюся, очікуючи запитань, чому я відчуваю потребу перевіряти замки, коли в мене одна з найкращих систем безпеки, яку можна купити за гроші, і цілий штат охоронців. Натомість вона просто киває.

— Роби, що вважаєш за потрібне. Я зачекаю.

Хоча мені кортить поквапитися, я знаю, що не зможу заснути, поки не перевірю належним чином усі входи й виходи на першому поверсі. Особливо зараз, коли тут Персефона, котра довірила мені свою безпеку. За всією логікою, це знання мало б додати ваги на мої плечі, але я почуваюся напрочуд комфортно. Ніби так і має бути. Але в цьому немає жодного сенсу, тож я відкидаю цю думку.

Дорогою зупиняюся в кімнаті охорони, щоб переговорити зі своїми підлеглими, але, як і очікувалося, в них немає ніяких новин. Ми не знаємо, яким буде наступний крок Зевса, утім хай би що він задумав, навряд чи буде втілювати ці плани сьогодні.

Настане час, і вже *мені* потрібно буде робити наступний крок, але я ще не готовий. Не зараз, коли у нас із Персефоною все так добре складається. Краще дати Зевсу потушкуватися та подивитися, до чого він вдасться, а вже потім щось робити.

Відмазка звучить до біса тупо, бо так воно і є. Але мені все одно. Відкидаю ці думки та прямую назад до своєї спальні. Не знаю, чого я

очікував, але точно не побачити, як Персефона міцно спить у моєму ліжку.

Я стою та просто споглядаю цю картину, дозволяючи побаченому пройняти мене. Як вона згорнулася клубочком на своїй частині ліжка, кулаком притиснувши ковдру до грудей. Як її волосся вже перетворилося на скуйовджену масу на подушці. Як вона лежить спиною до того боку ліжка, на якому я спав минулої ночі, неначе чекає, коли я пригорнуся до неї, обійнявши ззаду.

Потираю великим пальцем собі в грудях, немовби це допоможе полегшити тугу, що в них розгортається. Мені кортить приєднатися до неї в ліжко прямо зараз, але змушую себе підійти до шафи, роздягнутися та попрямувати до ванної кімнати, щоб виконати свою вечірню рутину.

Коли я повертаюся, вона лежить у точнісінько тій самій позі, у якій я її залишив. Вимикаю світло й розслаблено вмощуюся під ковдрою. Можливо, я надаю цьому забагато значення. Вона вже спить, але раніше згадувала, що не дуже любить обійми. Те, що вона тут, не означає, що це запрошення…

Персефона тягнеться назад і хапає мене за руку. Вона підсувається, притягуючи мене до себе, й зупиняється лише тоді, коли ми притискаємося один до одного від грудей до стегон. Вона підтягує мою руку до себе, щоб огорнути нею себе разом із ковдрою, і сонно зітхає.

— На добраніч, Аїде.

Я кліпаю в темряву, більше не в змозі заперечувати той факт, що ця жінка безповоротно змінила моє життя.

— Добраніч, Персефоно.

9 Традиційна грецька страва, у якій, як правило, м’ясну й овочеву начинки загортають у хліб (піту). Подібна до турецького донер-кебаба й мексиканського тако.

РОЗДІЛ 20

ПЕРСЕФОНА

Минає день, за ним другий, а потім один одного починають змінювати тижні. Я проводжу час то в одержимому очікуванні наступного кроку матері й Зевса, то відволікаючись на всі ті відкриття, що дає проживання з Аїдом. За дверима кожної кімнати його будинку на мене чекають нові дослідження та секрети, що проникають у саме серце. Тут і там — всюди розставлені полиці, що так і ломляться від книжок зі зламаними від численних перечитувань корінцями. Я підкорюю по одній кімнаті на день, розтягуючи цю подорож, відчуваючи, що все ближче й ближче підходжу до пізнання людини, яка володіє цим місцем.

Кілька разів на тиждень ми відвідуємо зимовий ринок, і Аїд дозволяє мені тягати його за собою, наче улюблену плюшеву іграшку, доки я досліджую все довкола. Він також показує мені й інші приховані перлини Нижнього міста. Мені випадає побачити десятки колон, кожна з яких зображає унікальні сценки, що натякають на бізнеси, двері яких вони обрамляють. Мене ніколи не втомлює спостерігати за тим, як вираз обличчя Аїда змінюється з настороженого на трохи розчулений, коли він розуміє, наскільки я ціную ці подорожі. Завдяки їм я відчуваю, що краще розумію Нижнє місто, безумовно, але також вони відкривають для мене і володаря цих територій.

А ночі? Ночі мої сповненні зовсім іншого пізнання цього чоловіка.

Згорнувши книгу, яку я насправді не читала, підіймаю на нього очі. Він сидить на іншому боці дивана зі стосом паперів і ноутбуком. Якщо я трохи примружуся, то можу майже уявити, що ми звичайні люди. Що він приніс свою роботу додому. Що мене цілком влаштовує роль

домогосподарки чи будь-який інший ярлик, який відповідає моєму нинішньому статусу.

— Ти там щось надто напружено думаєш, — каже він, не підводячи очей.

Я гортаю книжку.

— Дуже хороша книжка. Справжня головоломка, — звучу я не надто переконливо.

— Персефоно, — його серйозний тон вимагає від мене відповіді. *Правдивої* відповіді.

Слова вириваються з мене, перш ніж я встигаю їх стримати.

— Ти так більше й не водив мене до свого секс-підвалу.

— Це не секс-підвал.

— Аїде, те місце — буквально втілення секс-підвалу.

На цих словах він врешті відсуває ноутбук і зосереджується на мені. Його брови супляться.

— Ми ж добре проводимо час.

— «Добре проводимо» — це м’яко сказано. Мені подобається вивчати твій будинок і Нижнє місто. І вивчати *тебе*. — Мої щоки починають палати, та я продовжую: — Але ти казав, що люди мають сприйняти нас всерйоз, а як вони можуть це робити, якщо ти не ставишся до мене так, як від тебе очікують?

— Я не хочу ділити тебе з вуаєристами з Верхнього міста. — Він промовляє це так просто, ніби його слова не справляють ефекту бомби. Аїд стягує з мене ковдру, під якою я скрутилася клубочком, та кидає її на підлогу. — Хоча ти маєш рацію. Можливо, вони досі нічого не зробили, бо ми їх не підштовхнули.

Я трохи тану, відчуваючи, як його рука стискає мою щиколотку. З ним завжди так. Я все чекаю, коли ця пристрасть спаде, коли постійний доступ один до одного притупить наше сексуальне тяжіння. Цього ще не сталося. Якщо вже на те пішло, то останні кілька тижнів я хочу його ще більше. Я наче собака Павлова. Він торкається мене — і тієї ж миті я починаю його хотіти.

Про що ми говорили?

Подумки змушуючи себе отямитися, стараюся зосередитися.

— Ми намагаємося змусити їх діяти?

— Ми намагаємося нашкодити їм. Або принаймні йому. — Аїд ковзає рукою по моїй литці, підхоплює мене під колінко та притягує до себе. Після вечері в чарівному маленькому ресторанчику далі по вулиці ми одразу піднялися до його кімнати, тож я все ще в одній із кокетливих суконь, що її мені зшила Джульєтта. Судячи з палкого погляду, яким Аїд окидає мене, зібгане до самих стегон моє вбрання йому подобається навіть більше. — Покажися.

Тремтячими руками я підіймаю сукню — лише трохи, щоб він зміг зазирнути під неї.

Він здіймає брову.

— Гляньте на неї, вдягла трусики, як чемна дівчинка.

— Так, іноді я люблю дражнитись. — Дозволяю спідниці впасти мені на талію та відсуваю трусики вбік. Неважливо, що Аїд уже бачив і вивчав своїми вустами кожен сантиметр мого тіла. Робити отак *відчувається* як щось спокусливо-порочне, і піддаватися цьому відчуттю вже перетворилося на залежність, якої я навряд колись зможу позбутися. Однак зараз я не можу про це думати, не можу осягнути, що буде *потім*.

Потім, коли скінчиться зима. Коли я здобуду свою свободу. Коли назавжди піду з життя Аїда.

Він підтягує мене до себе ще на кілька сантиметрів та опускається між моїми розведеними стегнами. Від одного його погляду я відпускаю трусики, та спираюся на лікті. Аїд впивається поцілунком у шовк. З моїх вуст вихоплюється стогін.

— Боги, як добре.

Судячи з усього, він анітрохи не зацікавлений у тому, щоб прибрати мої трусики зі свого шляху — натомість Аїд працює язиком прямо через тканину, роблячи мене достобіса вологою.

Лише коли я починаю важко дихати й ледве стримуюся, щоб не рухати стегнами, він підводить очі.

— Завтра у нас буде вечірка.

— Ве… вечірка.

— Угу. — Він нарешті, *нарешті* відсуває трусики вбік і повільно й старанно цілує мою кицьку. — Скажи мені, чого ти хочеш. Опиши це в деталях.

Мені доводиться стримувати стогін.

— Що?

— Зараз.

Витріщаюся на нього. Він хоче, щоб я описала, чого хочу прямо зараз, поки він трахає мене язиком? Схоже, що так. Прикушую нижню губу, намагаючись зосередитися на хвилях насолоди, які він розганяє по моєму тілу. У мене було багато часу, щоб пізнати власні смаки та смаки Аїда, але це, здається, геть інший рівень.

— Я, ах, хочу…

Не хочу йому казати.

Занурюю пальці в його волосся та піднімаю стегна, щоб дати йому кращий доступ. Та наступний лизок так і не настає. Попри мою хватку, Аїд легко відсторонюється від мене. Насупивши брови, він вдивляється в моє обличчя.

— Після всього того, що ми виробляли останні кілька тижнів, чого такого ти можеш хотіти, щоб зараз не наважуватися сказати?

— Мені подобається бути з тобою. Мені подобається те, що ми робимо разом.

Він хмуриться ще дужче.

— Персефоно, якби я не був готовий дати тобі все, що захочеш, я б не питав.

Я не хочу казати. Дуже, дуже не хочу. Це занадто неправильно, занадто непристойно, навіть для нас. Знаю, це вкрай лицемірно — звинувачувати Аїда в тому, що він стримується зі мною, а потім брати й робити з ним те ж саме, але це відчувається, як щось інше. Це і *є* інше.

Поки я борюся із собою, він сідає й притягує мене до себе на коліна. Притиснута спиною до його грудей, я сиджу, розвівши ноги й притиснувши їх до зовнішнього боку його стегон. Так само, як тієї ночі, коли він змусив мене кінчити, а потім я скакала на його члені на очах у всіх.

Тієї самої ночі, що породила фантазію, яку я боюся озвучити.

Просунувши руку мені в трусики, Аїд намацує долонею мою кицьку та вводить у мене два пальці. Тоді він завмирає, утримуючи мене на місці в найінтимніший з усіх можливих способів.

— Ти напружена, маленька сирено. Це пробуджує в тобі якісь спогади?

— Звісно, ні. Чому ти так вирішив? — Я відповідаю надто швидко й надто схвильованим голосом, аби моя бравада звучала бодай трохи переконливо.

Він цілує мене в шию та підсовується до вуха.

— Скажи мені.

— Не хочу.

— Гадаєш, я тебе засуджуватиму?

Річ не в тім. Стогну, коли він загинає пальці вздовж моєї внутрішньої стінки. І ось так просто правда виливається з моїх вуст.

— Я не хочу робити нічого, чого не хочеш ти.

Він застигає на одну довгу мить, а потім я шкірою відчуваю його сміх.

— Я вгадав, чи не так? — Ще один чуттєвий рух подушечками пальців. Його голос гуркоче в моєму вусі. — Скажи. Розкажи мені, яка фантазія грає у твоїй голові після тієї вечірки.

Мій опір розсипається на крихти. Я заплющую очі.

— Я хочу бути на помості. Не в темному кутку з тобою. А прямо там, у світлі прожекторів, поки ти трахаєш мене у всіх на очах. Де ти заявляєш на мене права й робиш своєю, де всі можуть це бачити.

Він продовжує пестити мою точку G.

— Ну, хіба важко було?

— *Так*. — Хапаю його за передпліччя, але й сама не можу сказати, чи роблю це для того, щоб відштовхнути, чи ж для того, аби він продовжував мене торкатися. — Я знаю, що тобі не подобається бути отак на видноті.

— М-м-м. — Прикусивши мочку мого вуха, він притискає основу долоні до мого клітора. — Ти думаєш, існує щось, чого б я тобі не дав, поки ти моя? Все, що, бляха, *завгодно*, маленька сирено.

Мені бракує слів, але це нічого, бо в нього, вочевидь, їх вистачає на нас обох. Він продовжує свої повільні рухи, неухильно посилюючи мою насолоду, роблячи її все яскравішою і яскравішою — так, ніби у нас є весь час у світі.

Хоча час — це те єдине, чого у нас немає.

Вільною рукою він стягує бретельки сукні з моїх плечей, дозволяючи їй спасти мені на талію. Чомусь зараз, коли я напівроздягнена, а він трахає мене пальцями, ситуація здається мені навіть збудливішою, ніж якби я була оголена. Аїд завжди знає, що заводить мене найбільше, і ніколи не соромиться втілювати це в реальність.

— Я нахилю тебе через стілець і задеру тобі спідницю, щоб усі бачили твою маленьку жадібну кицьку. І широко розведу тебе пальцями.

— Так, — видихаю я.

— Я зроблю це, любове моя. Зроблю все, що захочеш. — Він зловісно сміється. — Хочеш скажу по правді?

— Так.

— Мене теж заводить ця фантазія. — Він вводить у мене третій палець. — Якщо я захочу роздягнути тебе й трахати, поки ти не почнеш благати змилуватися, то саме це я й робитиму. Тому що мені це подобається. Тому що тобі це принесе насолоду. І тому що хай би що ти попросила, я дам тобі все. Розумієш?

— *Так*. — Ось вона — та причина, яку я ніяк не могла збагнути, чому подібна темна перспектива настільки мене приваблювала. Я мала б здогадатися, що він усе зрозуміє і що не треба в ньому сумніватися.

Аїд підхоплює мене та нахиляє над бильцем дивана. Задравши спідницю сукні, він стягує мої трусики до самих стегон.

— Не ворушись. — Він відсторонюється на кілька секунд, і я чую хрускіт обгортки від презерватива. І ось він входить у мене — один неймовірний сантиметр за іншим.

Така поза сприяє тіснішому проникненню, а трусики заважають мені розвести стегна. Більш базового бандажу не придумаєш, але і він робить секс у тисячу разів гарячішим. Обхопивши руками мої стегна, Аїд починає трахати мене. Я намагаюся міцніше вхопитися за бильце,

але мої пальці ковзають по шкірі, не знаходячи опори. Аїд не зволікає. Він притискає мене до своїх грудей, однією рукою стискаючи мені горло, а другою знаходячи мій клітор. Кожен його дотик солодко пронизує мене, від чого я злітаю до нових висот насолоди.

Його голос звучить так тихо, що я швидше відчуваю його, аніж чую.

— Твоя кицька — моя, і я можу робити з нею все, що захочу. На людях. Наодинці. Скрізь, де захочу. Вона належить *мені* так само, як і вся ти, маленька сирено.

— Якщо я твоя… — І це правда. Поза всякими сумнівами. Не можу перевести подих, ледве вичавлюю із себе наступні слова: — Тоді ти — теж мій.

— Так, — звучить його різкий голос у моєму вусі. — Бляха, так, я твій.

Я бурхливо кінчаю, звиваючись під натиском його пальців і члена. Аїд знову нахиляє мене через бильце дивана і сам кінчає серією різких поштовхів. Після цього він виходить із мене, однак не встигаю я відчути порожнечу, як він уже підхоплює мене на руки. Після нашого першого візиту до зимового ринку я перестала вдавано жалітися на його манеру за будь-якого приводу брати мене на руки. Ми обоє розуміємо, що з мого боку це була б брехня, бо я насолоджуюся цим не менш ніж — судячи з усього — він.

Дістався спальні, яка вже встигла стати нашою спільною, він ставить мене на ноги. Перш ніж Аїд встигає за звичкою вимкнути світло, я хапаю його за зап’ясток.

— Аїде?

— Так?

Бажання відвести погляд і відпустити його майже непереборне, але після того, як він наполіг, щоб я була з ним чесною та відкритою, я не можу не вимагати того ж самого у відповідь. Зустрічаюся з ним поглядом.

— Не гаси світло… Будь ласка.

Він застигає — здається, навіть перестає дихати.

— Тобі цього не хочеться.

— Я б не просила, якби не хотіла. — Знаю, що не маю наполягати, та не можу нічого вдіяти. — Ти гадаєш, що я відвернуся від тебе?

Його дихання збивається.

— Річ не в тім.

Але так це відчувається. Проте якщо я скажу йому про це, то лише поставлю в скрутне становище. Я хочу його довіри так само, як він, здається, прагне моєї. Тиснути на нього — не найкращий спосіб її отримати. Неохоче відпускаю його зап’ясток.

— Гаразд.

— Персефоно… — Він вагається. — Ти впевнена?

Щось тріпоче в моїх грудях — таке ж невагоме й мінливе, як надія, однак якимось чином сильніше.

— Якщо ти не проти, то так.

— Добре. — Його руки опускаються до ґудзиків сорочки й зупиняються. — Добре, — повторює він. І повільно, дуже повільно починає роздягатися.

І хоча я наказую собі не витріщатися, не можу втриматися та не почати пожирати його очима.

Я відчувала його шрами на дотик, але при світлі вони виглядають просто страхітливо. Від величезної небезпеки, у якій він тоді опинився, від болю, який пережив, у мене перехоплює дух. Опіки охоплюють більшу частину його тулуба й правого стегна. На ногах видніється кілька менших шрамів, але їх не порівняти з тими, що вкривають його груди й спину.

Це Зевс зробив із ним таке.

Цей виродок мало не вбив маленьку дитину так само, як убив батьків Аїда.

Від бажання пригорнути й захистити цього чоловіка мій голос робиться несамовитим.

— Ти прекрасний.

— Не треба мені брехати.

— Я серйозно. — Простягаю руки й обережно притискаю їх до його грудей. Десятки разів я торкалася його тут, але вперше роблю це, бачачи його як є. Частина мене гадає, що сталося з ним за роки після

пожежі, що змусило його так ретельно ховатися, навіть під час сексу — і від цього бажання захистити його лише посилюється. Я не можу вилікувати шрами цього чоловіка, ні внутрішні, ні зовнішні, але ж хоч якось я можу допомогти?

— Для мене ти прекрасний. В тому числі зі шрамами, бо вони — частина *тебе*. Це нагадування про те, що ти пережив — про те, який ти сильний. Цей виродок намагався вбити тебе дитиною, але ти вижив. Ти переможеш його, Аїде. Ти переможеш.

Він ледь помітно посміхається.

— Я не хочу його перемогти. Я хочу, щоб він здох.

РОЗДІЛ 21

АЇД

Я прокидаюся в обіймах з Персефоною. Ці перші секунди після пробудження, огорнуті її теплом, уже встигли стати моєю улюбленою частиною дня. Хай би що вона казала, насправді Персефона дуже навіть любить обійматися, і хай як би ми засинали, в ці темні години вона завжди пригортається до мене. Раз за разом, кожну ніч ми проводимо разом у моєму ліжку.

Якби я був людиною, сповненою надій, то розцінив би це як ознаку чогось більшого. Проте це не так. Їй подобається те, що ми робимо разом. І навіть *я* їй подобаюся, принаймні деякою мірою. Але єдина причина, чому ми зараз разом, полягає в тому, що наші стежки ведуть в одному напрямку — змусити Зевса заплатити. Щойно ми цього досягнемо, між нами все скінчиться.

Ми обоє не дурні, і розуміємо, що останні кілька тижнів — це не більш ніж затишшя перед бурею. Всі вважають Зевса загоністим і зухвалим, але він так поводиться, лише щоб відволікти увагу від того, що коїть за лаштунками. Впродовж трьох тижнів він відвідував вечірки та вдавав, ніби нічого не сталося. Деметра ж не втілила своєї погрози публічно, але поставки в Нижнє місто помітно скоротилися. Якби ми роками не готувалися до подібного перекриття, то зараз мій народ страждав би.

І все через гордощі.

Я прибираю золотисте волосся Персефони з її обличчя. Якби я був кращою людиною… Однак я не такий. Я став на цей шлях і мушу пройти його до кінця. І мені варто було б радіти, що вона хоче втілити в життя ту фантазію, що я змалював їй учора. Може, того факту, що

вона спить зі мною, і недостатньо, щоб спровокувати Зевса, але щоразу, коли вона скакатиме на моєму члені на людях, ми наближатимемося до цієї точки. Щоразу, як сарафанне радіо розноситиме чутки про те, що коїлося в моїй ігровій кімнаті, цінність Персефони в очах Зевса падатиме. Блискучий хід, навіть якщо я роблю його не з блискучих міркувань.

Вона хоче цього. Я хочу задовольнити її бажання. Для мене цього достатньо.

Персефона ворушиться на мені й розплющує свої горіхові очі. На її обличчі розквітає усмішка.

— Доброго ранку.

Глухий стукіт у моїх грудях, який дедалі частіше лунає в її присутності, стає сильнішим. Не можу не усміхнутися їй у відповідь, навіть попри те, що якась частина мене жадає вискочити з ліжка й крокувати кудись без упину, допоки я себе не опаную. Те, що я ніколи так не почувався, ще не означає, що я не розумію, що коїться.

Я закохуюся.

Може, мені вдасться врятуватися від цього почуття, якщо зараз дам задню, але впевненості в тому я не маю. У будь-якому разі, це не має значення. Я не зупинюся, поки не буду змушений, незалежно від того, скільки болю це спричинить під кінець. Знову пригладжую її волосся.

— Доброго ранку.

Вона пригортається ближче та кладе голову на мої вкриті шрамами груди, ніби їхній вигляд її не відштовхує. Хто знає? Може, так і є. Але в такому разі вона — виняток. Колись давно в мене були стосунки, у яких я оголився перед своїм партнером, але його реакція була достатньо сильна, аби я більше такого не повторював. Можливо, інші люди були б більш толерантні, але я ніколи не давав їм шансу.

Такого шансу, як оце зараз даю Персефоні.

— Усе гаразд? — Її рука ворушиться, ніби прагнучи доторкнутися до мене, але потім так і лишається лежати на моїй талії, стримуючись. Поважаючи те, як важко мені лежати зараз при світлі дня з виставленими напоказ шрамами. — Ти цього тижня майже не розповідав про поставки й пов’язані із цим справи.

Повільно видихаю та намагаюся розслабитися. Не знаю, хочу, щоб вона торкалася мене, чи ні. Взагалі, судячи з усього, ні чорта не знаю, коли йдеться про цю жінку. Тож зосередитися на більшій проблемі, що лежить за межами цієї спальні, — це зараз майже розрада.

— Ми перебуваємо в стані очікування. Поставки продовжують скорочуватися, але до цього ми були готові. А Зевс навіть не намагався порушити наші кордони.

Вона напружується.

— Я не можу повірити, що мати здатна на таку жорстокість. Мені дуже шкода. Я щиро думала… — Вона безрадісно сміється. — Не знаю, про що я думала тієї першої ночі. Що ніхто не помітить, якщо я зникну? Озираючись назад зараз, це здається дуже недалекоглядним.

— Ти була не так недалекоглядна, як налякана, і просто відреагувала відповідно. — Та, вже добре знаючи Персефону, я розумію, що для неї діяти без попереднього плану — це щось з розряду непростимого гріха. — І це свідчить тільки про те, що ти — людина. Іноді люди лякаються та тікають. Не варто картати себе.

Вона важко видихає, але її очі все ще дивляться кудись за межі цієї кімнати.

— Я не маю права бути людиною. Не тоді, коли все моє майбутнє висить на волосині. І навіть тоді мені варто думати про інших, а не тільки про себе.

Отже, ми знову чіпляємо цю тему.

Я обіймаю її та притискаю до себе.

— Ти довіряєш мені, Персефоно?

— Що? — Вона витягує шию, аби побачити моє обличчя, її темні брови зводяться докупи. — Що за запитання таке?

— Закономірне. — Намагаюся не затримувати дихання, очікуючи на відповідь.

Хвала богам, вона не змушує мене чекати довго. Зненацька посерйознішавши, Персефона киває.

— Так, Аїде, я тобі довіряю.

Поколювання в грудях стає лише сильнішим. Таке відчуття, ніби моє серце намагається продертися крізь затверділу оболонку, щоб дістатися

до неї. Ще трохи — і я досягну того стану, коли ладен буду сам собі розтяти груди й вийняти з них своє серце, аби тільки мати змогу подарувати його їй. Якого біса зі мною коїться? Вона поїде звідси. Від самого початку було обумовлено, що поїде.

Та я й уявити не міг, що дорогою прихопить моє знівечене серце.

— Аїде?

Кліпнувши, відштовхую від себе це нове відкриття.

— Якщо довіряєш мені, то повір, коли кажу, що ти справляєшся з обставинами, у яких опинилася, краще, ніж зміг би будь-хто інший на твоєму місці.

У відповідь вона знову бурмоситься.

— Все не так просто.

— Все саме так просто.

— Ти не можеш просто так вирішити й тим самим стерти всі сумніви з моєї голови.

У мене вихоплюється смішок.

— Не став би, навіть якби міг. Ти мені подобаєшся, коли стаєш складною.

Персефона переміщується, закидаючи ногу мені на стегна й підтягуючись, щоб осідлати мене. Зі скуйовдженим волоссям і тілом, освітленим слабким ранковим сонцем, що проникає крізь штори, вона схожа на якусь весняну богиню, всю таку теплу й земну.

Її погляд зустрічається з моїм.

— Оскільки ми вже торкнулися теми довіри, я хочу поговорити про контрацепцію. — Вона завмирає, наче не помічаючи, як твердішає під нею мій член. — Точніше, про те, що я воліла б, аби ми перестали користуватися презервативами.

Мені перехоплює подих.

— Ти не мусиш цього робити.

— Знаю, Аїде. Я не зобов’язана робити з тобою те, чого не хочу.

Легкість, з якою вона це говорить, змушує мене відчувати… Вона сама по собі просто змушує мене відчувати. Дуже сильно. Я ніжно проводжу руками по її стегнах.

— Я регулярно здаю аналізи.

Вона киває, ніби нічого іншого від мене не очікувала й повністю вірить мені на слово. Довіра, яку вона до мене виявляє, трохи приголомшує. Персефона накриває мої руки своїми.

— У мене нікого не було після моєї колишньої дівчини, і я потім перевірялася. І зараз у мене спіраль.

— Ти не мусиш цього робити, — повторюю я. Мені хочеться бути з нею без обмежень понад усе, але водночас я не бажаю, аби вона погоджувалася на те, до чого не готова на всі сто відсотків. Та я справді мав би вже знати Персефону краще.

— Аїде, — вона не рухається, — *ти* хочеш цього? Бо якщо ні, то все гаразд. В тому, що стосується контрацепції, багато що тримається на довірі, і якщо тобі це некомфортно, то нічого страшного. Правда.

Шокований, якусь мить я просто витріщаюся на неї. Коли востаннє хтось переймався *моїм* комфортом? Уявлення не маю. Жоднісінького, бляха. З моїми колишніми партнерками це *я* завжди відігравав домінантну роль, був відповідальною стороною, придумував сценки й керував ними. Мені подобається ця роль, подобається, коли мені підкоряються, але я навіть не усвідомлював, наскільки *втомився* від усього того, поки Персефона не виказала мінімальний інтерес до моїх побажань.

Вона знову нахмурилася.

— О боги, я переборщила, так? Пробач. Забудь, що я казала.

Перш ніж вона встигає злізти з мене, я міцніше стискаю її стегна.

— Зачекай. Дай мені секунду.

— Не поспішай. — Вона каже це так покірно, що я майже сміюся.

Нарешті я опановую себе.

— Гадаю, ми хочемо одного й того самого. — Я говорю поволі, обдумуючи кожне слово. — Якщо ти раптом передумаєш, ми повернемося до презервативів.

— Або ж якщо передумаєш ти. — Вона радісно усміхається і, обхопивши мої зап’ястки, повільно веде мої руки вгору, щоб покласти їх собі на груди. — Краще не відкладати на завтра те, що можна зробити вже зараз.

— Цілком згоден.

Вона здіймає брови.

— Невже? Навіть *трошки* не посперечаєшся? Яке розчарування.

Обхоплюю долонею її за потилицю та притягую до себе, щоб зустрітися з нею губами. Хай би як сильно мені подобалося сперечатися з нею, зараз я не в настрої. Її довіра до мене так приголомшує, що я не знаю, як із тим бути. Це не щось настільки ж оманливо просте, як казати один одному правду. Цієї миті вона відчуває себе в безпеці, бо вірить моєму слову.

Персефона притискається до мене, жадібно відповідаючи на мій поцілунок. Я обхоплюю її за сідниці, піднявши так, щоб мій член опинився прямо біля її кицьки. Завмираю, даючи їй достатньо часу, на випадок, якщо вона передумає. Та мені справді варто було вже навчитися. Вона сама стала на цей шлях і готова з нетерпінням мчати вперед, як зазвичай робить по життю.

Персефона робить стегнами повільні кругові рухи, вводячи в себе голівку мого члена. Вона нахиляється, щоб прошепотіти мені на вухо:

— Це таке розпусне відчуття, правда? Ти такий твердий, це зводить мене з розуму. — Вона знову крутить стегнами. — Поговори зі мною, Аїде. Скажи, як добре тобі зі мною. Обожнюю, коли ти сиплеш сексуальні непристойності мені у вуха, знаходячись у мені.

Мені це теж подобається. Я дозволяю своїм рукам спуститися вниз по її сідницях, щоб погладити те місце, де їхні вигини зустрічаються з верхньою частиною стегон.

— Ти така туга й волога, маленька сирено. Думаю, тобі подобається бути розпусною.

— Так. — Вона неквапливо опускається на мене на ще кілька сантиметрів.

— Не прикидайся скромною. Ти хотіла мого члена. Тепер візьми його.

Застогнавши, вона з розмаху опускається вниз, повністю занурюючи мене в себе. Запустивши пальці в її волосся, я притягую її до себе, щоб ще раз поцілувати. Це бурхливо і, трясця, досконало. І стає ще краще, коли вона починає рухатися, крутячи стегнами, намагаючись при тому

не переривати поцілунку. Я вже можу сказати, що цього буде недостатньо.

Відпускаю її та, підштовхуючи назад, притискаю руку поміж її грудей, закликаючи сісти.

— Скачи на мені.

Підкорюючись, вона вигинає спину й починає рухатися на мені повільними, декадентськими рухами. Я дивлюся, як мій член занурюється в її кицьку, і ледь стримуюся, щоб не кінчити від одного цього видовища. Відчувати її без перепон, знати, як безмежно вона мені довіряє, — все це надто п’янить. Я не в змозі думати. Враження таке, ніби покинув власне тіло, бо єдине, на що я зараз спроможний, — це триматися за неї, поки вона неквапливо й старанно мене трахає.

Вона — золота богиня, а я — звичайний смертний, який ніколи не заслуговуватиме на неї.

Персефона знову бере мене за зап’ястки, кладучи одну з моїх рук собі між стегон.

— Торкайся мене. Будь ласка, Аїде. Змусь мене кінчити. — Другу руку вона кладе собі на горло, нахиляючись до мене. — Не зупиняйся.

Бляха-свята-муха.

Напружую руку, дозволяючи їй контролювати тиск та за бажанням сильніше притиснутися горлом до моєї долоні, а великим пальцем другої руки починаю обводити повільні кола навколо її клітора. Від задоволення вона заплющує очі й майже одразу кінчає, стискаючи мій член своєю кицькою. Це вже занадто. Іншим разом я рухатимусь повільніше, протримаюсь довше, але зараз усе, чого я хочу, — це наздогнати її. Глибоко ввійшовши в неї, я даю насолоді переповнити мене.

Персефона ловить своїми губами мої, ловить *мене* в цілунку, який сповільнює все довкола й повертає мене назад у власне тіло, клітинка за клітинкою. Обнімаю її, пригортаючи до себе. Власне серце здається мені закривавленим та беззахисним, і це мало б налякати, але натомість якогось біса я відчуваю полегшення. Не розумію цього стану, але мені й не треба.

Цілую її в чоло.

— Ходімо в душ, а потім до справ.

— Серйозно? — Вона розтягується на мені, і я п’янію, відчуваючи її шкіру на своїй. — Я гадала, що, може, ми могли б прогуляти й лишитися в ліжку.

— Якщо зробимо так, то не зможемо піти сьогодні до оранжереї.

Вона так несподівано підводить голову, що мало не заряджає мені в підборіддя.

— Оранжереї?

Щасливий вираз її обличчя розсіяв будь-які сумніви, що їх я мав щодо своїх планів на сьогоднішній день.

— Так.

Не встигаю я оговтатися, як вона вже встала.

— Що ж, тоді чого ми чекаємо? Давай ворушитись.

Проводжаю поглядом її дупку, поки вона крокує через кімнату, зникаючи у дверях ванної. За кілька секунд вмикається вода й лунає її голос.

— Йдеш? Думаю, ми заощадимо час, якщо помиємося разом. — Лукавство в голосі видає її з головою.

Встаючи з ліжка й, прямуючи до ванної кімнати, ловлю себе на думці, що усміхаюся.

— Заощадимо час та воду. Звучить як план.

РОЗДІЛ 22

ПЕРСЕФОНА

Ми з Аїдом проводимо в оранжереї чарівну годину, після якої дорогою додому робимо кілька зупинок, щоб він міг усе перевірити й водночас потрапити на очі місцевим. Він не пояснює прямо, чому ми блукаємо рядами будівельного магазину одразу після того, як зробили те саме в невеличкому продуктовому, але я бачу, як люди спостерігають за ним. З тим, як він ретельно відзначає кожну спустілу полицю, не сумніваюся, що подумки Аїд складає список проріх у ланцюжку поставок та шукає способи залатати їх, аби його люди не страждали.

Може, він різкий і прямолінійний аж до грубості, але немає жодних сумнівів, що його народ готовий цілувати землю, по якій він ходить. Я вже збилася з рахунку, скільки разів власники крамниць подякували йому за те, що він піклується про них у скрутну хвилину.

Ба більше, люди тут співпрацюють, аби подбати один про одного. Я віддалено пам’ятаю подібне з часів до переїзду в Олімп, але після років, проведених у Верхньому місті, це здається мені чимось новим і незвичним. Не те щоб у Верхньому всі були самозакохані чи злі. Зовсім ні. Радше вони беруть приклад із решти Тринадцятьох і дуже, дуже добре розуміють, що насправді ніколи не перебувають у повній безпеці.

Ще одна відмінність з-поміж мільйона тих, що відрізняє Аїда від Зевса.

Покинувши будівельний магазин, ми крокуємо далі вулицею. Як і завжди під час наших прогулянок, я кладу свою долоню в його, бо це видається мені найприроднішою річчю на світі. Він переплітає наші пальці, і це здається чимось настільки правильним, що на кілька кроків

мені перехоплює подих. Я розтуляю рота, щоб сказати… Навіть не впевнена, що саме.

Та перш ніж зрозуміти, бачу перед собою вивіску. Різко зупиняюся.

— Що це?

Аїд простежує за моїм поглядом.

— Це зоомагазин. Належить одній сім’ї вже три чи чотири покоління, якщо я правильно пам’ятаю. Не рахуючи тих трьох, що керують ним зараз. — Він ділиться цією історичною довідкою так само легко, як раніше розповідав про сім’ю, що володіє кіоском з гіросами на зимовому ринку, навіть не усвідомлюючи, як дивовижно те, що він усе це тримає у своїй пам’яті.

— Можемо зазирнути? — Я навіть не намагаюся приховати хвилювання в голосі. Коли він підводить одну брову, пробую пояснити. — Ми мали двох песиків, коли я була маленька. Вони були службовими собаками, звісно — на фермі, промисловій чи ні, ніхто і ніщо не мало простоювати — але я їх любила. У хмарочосі ж тримати улюбленців суворо заборонено, ясна річ. — Я ледве стримуюся, щоб не почати підстрибувати, як дитина. — Будь ласка, Аїде. Я просто хочу подивитися.

Його брова здіймається ще вище.

— Я чомусь тобі не вірю, — проте його обличчя осяює одна з фірмових неквапливих усмішок. — Звісно ж, можемо зайти, Персефоно. Ну ж бо, веди.

Коли ми заходимо всередину, над нашими головами дзвенить дзвоник. Я вдихаю запахи тварин і деревної стружки й відчуваю, як мене охоплює суміш ностальгії з якоюсь незрозумілою мені емоцією. Я нечасто згадую своє життя до того, як мати стала Деметрою і ми переїхали до міста. Вона б нізащо нас не залишила, а тужити за життям, яке вже не було моїм, здавалося мені чимось безглуздим. Краще й простіше було зосередитися на майбутньому і своєму шляху до свободи.

Навіть не знаю, чому саме зоомагазин повертає ці спогади, але серце наче застрягає мені в горлі, поки я блукаю першими рядами, дивлячись на морських свинок та яскравих птахів. Ми доходимо в кінець до

прилавка й бачимо за ним двох симпатичних темношкірих жінок, що стоять, схиливши голови над комп’ютером. Одна з них, вдягнена у вицвілі джинси й помаранчевий в’язаний светр, усміхається, побачивши Аїда.

— Нарешті вирішив дослухатися до моєї поради?

— Привіт, Гейл. — Він проходить повз мене, і вона обіймає його. — Ми просто робимо обхід.

— А, он воно що, — вона відмахується. — У нас усе гаразд. Ти більш ніж подбав про це. — Поклавши руки Аїдові на плечі, вона зазирає йому в очі. — Ми підтримуємо тебе. Хай там що.

Ось вона знову — ця безумовна вірність, яку викликає Аїд. І досягає він її не погрозами чи пустими обіцянками. Його люди підуть за ним на край землі просто тому, що він поважає їх і робить усе можливе, аби забезпечити необхідним. Спостерігати за таким — це сильно.

Він киває.

— Я це ціную.

Знову усміхнувшись, вона опускає руки.

— То які шанси, що сьогодні нарешті настав той день, коли я вмовлю тебе взяти одного чи двох песиків, щоб ти не блукав тим своїм гігантським будинком на самоті?

Я підхоплююсь.

— Песиків?

Вона нарешті дивиться на мене, і її погляд трохи холоднішає.

— За винятком Старого Джо ми зазвичай не тримаємо собак у крамниці. — Вона вказує на собачу лежанку, на якій, як мені здавалося, лежить купа рушників. Та вмить та купа підіймає голову й виявляється зовсім не рушниками, а комондором[10]. Потрусивши головою, він змахує шерсть з очей і широко позіхає.

— О боги, — шепочу я. — Аїде, глянь на це неперевершене створіння.

— Та бачу, — сухо відгукується він.

Гейл знизує плечима.

— Як я вже казала, ми зазвичай не тримаємо тут собак, але Джессі знайшла коробку з цуценятами біля Кипарисового мосту. Я не знаю, чи

це хтось із Верхнього міста вирішив викинути їх там, чи хтось із наших, але… — вона зітхає. — Іноді люди бувають справжніми засранцями.

Почувши це, я нарешті відриваю погляд від собаки.

— Хтось просто кинув їх там? — Я не маю жодного стосунку до цих собачок, яких ще навіть не бачила, але не можу заперечувати, що бачу в цьому якусь дивну іронію долі. — Ми можемо на них подивитися?

— Так. — Вона тицяє великим пальцем собі через плече. — Вони ось там. На вигляд достатньо дорослі, щоб їх можна було годувати не тільки молоком, тож хоч із цим пощастило.

Я вже рушила, прослизнувши повз Аїда та Гейл, у напрямку, на який вона вказала. І справді, під стіною стоїть велика коробка. Я нахиляюся, заглядаю всередину — і охаю.

— *О боги.*

Їх там троє, всі геть чорні. Я не зовсім впевнена в породі — підозрюю, що це дворняжки, — але вони дуже милі й сплять купкою в одному кутку. Я починаю простягати руку, однак зупиняюся, щоб подивитися на Гейл.

— Можна?

— Звісно, — холод в її погляді розсіюється, і я більш ніж упевнена, що тепер вловлюю в її темних очах веселість. — Я так розумію, ви любите собак.

— Я люблю, щоб у тварин були рівні можливості, — опустившись на коліна, я простягаю руку, аби ніжно погладити цуценя, що лежить зверху. — Котів я теж люблю. Рибок — так-сяк.

— Зрозуміло. — Тепер Гейл ледь стримує сміх, але все гаразд. Я не проти здаватися їй смішною.

— Аїде, *подивись*.

Він опускається на коліна поруч зі мною.

— Я дивлюся, — його голос звучить якось так дивно, що я навіть відриваюся від цуценят. *Божечки, вони такі м'якенькі.*

Вдивляюся в його обличчя. Вираз у нього мало не страдницький.

— Що не так?

— Нічого.

Я морщу носа.

— Кажеш «нічого», але твій вираз обличчя говорить про щось зовсім інше.

Він зітхає, але не роздратовано. Більше схоже на те, що поступається.

— Вони дуже милі. — Нахилившись, Аїд обережно бере одного з них на руки. Тепер у нього *справді* вигляд страдницький. — Їх не можна було так лишати.

Краєм ока помічаю, що Гейл повертається до жінки за комп’ютером, яка, певно, є її матір’ю, даючи нам принаймні ілюзію приватності.

— Таке часто трапляється, особливо якщо собаки нечистокровні. Для заводчиків це, по суті, зайві роти, які треба годувати і з яких ніякого зиску. Це паскудно.

— Паскудно, — відлунює він мої слова. Цуценя тулиться до його грудей і, позіхнувши, вмощується у нього на долонях. Аїд гладить його по голові одним пальцем, ніби боїться нашкодити. — Це жахливо — бути небажаним.

Моє серце болісно стискається. Не встигнувши обдумати, я промовляю:

— Тобі варто взяти песика. Вона має рацію щодо великого порожнього будинку, і ніхто не дарує любов так, як собака. Ти й оговтатися не встигнеш, як він чи вона підкорить твоє серце.

Аїд роздивляється цуценя, все ще методично його погладжуючи.

— Це погана ідея.

— Чому?

— Бо легше залишатися байдужим.

Я б засміялася, якби це було доречно. Аїд може вдавати із себе байдужого, та насправді він — найбільш небайдужа людина з усіх мені відомих. Він так старається тримати всіх на відстані, але явно не помічає, з яким тріском провалюються ці його спроби. Не впевнена, що саме я маю сказати йому про це, що саме мені варто розсунути завісу та вказати йому на те, як він насправді живе. Я — не постійна складова Аїдового життя. Від цієї думки на душі стає порожньо.

Раптом я сповнююся рішучості переконати його взяти цього цуцика. Думка про те, що після мого від’їзду Аїд блукатиме коридорами свого

будинку на самоті, наче господар порожнечі та смутку… Вона нестерпна. Я не можу цього допустити.

— Аїде, тобі варто взяти цуценя.

Він нарешті підіймає на мене очі.

— Для тебе це важливо?

— Так. — Коли він просто чекає, я даю йому крихту правди. — У кожного має бути домашній улюбленець хоча б раз за життя. Це справжнє благословення, і я думаю, що воно зробить тебе щасливим. А мені приємно думати про щасливого тебе, Аїде. — Останні слова звучать майже як зізнання. Як секрет тільки між нами двома.

Аїд довго дивиться на мене, і я гадки не маю, що криється за його темними очима. Чи думає він, як і я, про те, що наш кінцевий термін неухильно наближається? Неможливо сказати. Нарешті він повільно киває.

— Можливо, собака — це не така вже й погана ідея.

Я затамовую подих.

— Справді?

— Так. — Його увага переключається на двох інших цуценят. — Йому буде страшенно самотньо без своїх друзів.

— Ем… — Я майже впевнена, що мої очі ось-ось вилізуть з орбіт. — Що?

Замість того, щоб відповісти прямо, він кличе голосніше.

— Гейл? — Коли вона знову підходить, Аїд киває на цуценят. — Ми візьмемо їх усіх.

Вона піджимає губи.

— Не мені вказувати тобі, що робити.

Він скидає бровою.

— Коли це тебе зупиняло?

— Три собаки — це багато, Аїде. А троє цуценят? Ти замахуєшся на більше, ніж можеш потягнути. — Вона вказує на песиків. — І вони погризуть усе твоє дороге взуття.

Він непохитний. Коли вже сам став на цей шлях, то його не зупинити.

— Я дам персоналу надбавку за ризик. Усе буде гаразд.

На мить мені здається, що вона продовжуватиме сперечатися, але врешті Гейл знизує плечима.

— Не приходь до мене плакатися за тиждень-другий, коли в них почнуть різатися зуби.

— Не прийду.

Наостанок окинувши його поглядом, вона хитає головою.

— Краще набери когось зі своїх людей, щоб допомогли їх зібрати й перевезти. У тебе нічого не підготовлено для цуценят, тож нам треба буде багато чого тобі дати.

— Домовилися. Ми зробимо все, що ти вважаєш за потрібне.

Вона йде, все ще хитаючи головою та бурмочучи собі під ніс щось про впертих чоловіків. Я повертаюся до Аїда й не можу втриматися від щирої усмішки.

— Ти береш трьох собак.

— *Ми* беремо трьох собак. — Він легко підводиться на ноги, все ще притискаючи цуценя до себе. — Ти вже мала б знати, що я не в змозі тобі відмовити, Персефоно. Ти дивишся на мене своїми великими горіховими очима — і я перетворюся на пластилін у твоїх руках.

Я пирхаю. Нічого не можу із собою вдіяти.

— Ти верзеш дурню.

— Слідкуй за мовою, — бурмоче він, дивлячись на мене веселими очима.

Я заходжуся сміхом. Запаморочення, що охоплює мене, — це чисте, нічим не розбавлене щастя. Почуття, на яке я не маю права, особливо з усім тим, що нависає над нашими головами, але від того воно здається лише ціннішим. Хочеться вчепитися в цей момент, відштовхнути реальність і дозволити собі безперервно в ньому перебувати.

Бо хай би що він казав, ці собаки насправді не мої. Вони його, зрештою, так і має бути. Я буду з ними до кінця зими, але не більше. Потім я поїду, і вони лишаться з Аїдом, як його маленька зграя. Стануть йому компанією, яку, сподіваюся, він допустить до себе, навіть якщо триматиме всіх інших на відстані.

Моя маленька бульбашка щастя миттєво здувається. Він заслуговує набагато більшого, ніж те, що йому дало життя. Він заслуговує бути

щасливим. І оточеним друзями та близькими, які наповнять його величезний будинок сміхом і пригодами. Він дуже *хороша* людина, навіть якщо в очах Олімпу він лиходій — принаймні тієї частини Олімпу, яка в нього хоча б вірить.

Знадобилося добрих тридцять хвилин, щоб зібрати необхідні речі, а потім з’явилися люди Аїда — Харон із двома хлопцями — та допомогли відвезти все це додому. Лише переступивши поріг, я усвідомлюю, що навіть до сьогоднішнього дня вважала це місце *домівкою*. Що воно здається мені рідніше, ніж пентхаус моєї матері у висотці, незалежно від того, чи є там мої сестри, чи ні.

Мене пронизує хвиля паніки. Хай як би мені подобалося проводити час з Аїдом, це місце *не може* бути домом. Я занадто багато чим пожертвувала й занадто великих жертв просила від сестер, щоб зараз не довести справу до кінця. Я маю поїхати, коли мені виповниться двадцять п’ять, маю забрати свій трастовий фонд і вирватися з Олімпу. Якщо я цього не зроблю… То який тоді сенс у всьому цьому?

Я проміняю одну красиву клітку на іншу.

А цього я не можу допустити.

10 Різновид вівчарки, що вирізняється довгою та кудлатою шерстю, через яку комондор здається більшим, ніж є насправді. Найближчі родичі цієї породи — українська вівчарка, половецька вівчарка та угорська вівчарка.

РОЗДІЛ 23

АЇД

— Аїде, ми спізнимося.

Я сиджу на підлозі з трьома чорними цуценятами, що граються на моїх колінах. Більшу частину дня вони освоювалися на новому місці. Ми вирішили звільнити для них кімнату біля внутрішнього подвір’я, щоб швидко виводити їх у туалет, коли знадобиться. Стільки всього треба було взяти до уваги, що це майже відволікло мене від того, що очікує на нас сьогодні.

Майже.

Я підводжу очі, і мені перехоплює подих. Персефона прекрасна в усьому, але в чорному вона просто *приголомшлива*. Контрастний колір відтіняє її золотисту шкіру та світле волосся. І не стільки приховує її яскравість, скільки створює ефект заблукалого сонячного променя, що якимось чином потрапив у підземне царство. Сукня облягає її, немов олія, що розтікається по грудях і стегнах, спадаючи додолу біля її ніг.

Вона схожа на королеву, чорт забирай.

— Аїде?

Даю собі подумки копняка, але все одно не можу відвести від неї очей.

— Ти така красуня.

Вона окидає себе поглядом, пригладжуючи руками тканину на стегнах.

— Джульєтта цією сукнею перевершила саму себе. Вона оманливо проста, але крій та тканина неймовірні.

Обережно знявши цуценят з колін, я підводжуся на ноги.

— На будь-кому іншому вона не виглядала б настільки неймовірно.

— Ну, тепер ти просто дражниш мене. — Але вона усміхається, ніби мої компліменти роблять її щасливою. Змушую себе стриматися та не обіцяти говорити їй компліменти щодня, якщо це викликає на її обличчі такий вираз. Чи помітила вона, як поступово розслабилася і розкрилася за останні кілька тижнів? Я помітив. Вона перестала так пильно добирати слова й сприймати кожну розмову як поле битви, з якого може не повернутися. Це ще одне яскраве свідчення її довіри до мене.

І того, наскільки безпечно вона зі мною почувається.

З поблажливим виразом Персефона киває на цуценят.

— Ти вже вигадав їм імена?

— Пси, — я кажу це несерйозно. Просто хочеться побачити, як вона закочує на мене очі.

І вона не підводить.

— Аїде, у тебе три собаки. Ти не можеш називати їх усіх «псами». Їм потрібні імена.

— Цербер[11]. — Я вказую на найбільшого з трьох — явного лідера навіть у його малому віці. — Цього зватимуть Цербер.

— Мені подобається, — вона усміхається. — Тепер давай назви решту двох.

— Я б хотів, щоб ти дала їм імена.

Вона насуплює брови, і вперше з моменту, відколи увійшла до кімнати, здається невпевнено.

— Не думаю, що це гарна ідея. — Тому що вона тут не затримається.

Інстинктивно я розумію, що варто відступити, варто захистити себе, але наближення нашого кінцевого терміну робить мене безрозсудним.

— Персефоно.

— Так? — Чи це надія в її голосі? Боюся припустити.

Я міг би й хотів би сказати зараз тисячу різних речей. Останні декілька тижнів із нею були найщасливіші за все моє життя, відколи себе пам’ятаю. Вона кидає мені виклик та водночас тішить, і підозрюю, що міг би провести із цією дівчиною десятиліття, а вона б однаково знаходила нові способи дивувати мене. Мене охоплює

раптове відчайдушне бажання, аби ця зима ніколи не закінчувалася, аби весна ніколи не наставала, аби вона лишилася зі мною тут навіки.

Але немає ніякого «навіки». Не для нас.

Підійшовши до неї, беру її обличчя в долоні.

— Якби ми були іншими людьми в інших обставинах, під кінець цієї зими я б упав на коліна й благав би тебе лишитися. Я б зрушив небо, землю та саме потойбіччя, аби тільки бути з тобою.

Вона кліпає своїми великими горіховими очима й облизує губи.

— Якби… — Її голос звучить так нерішуче, що мені хочеться водночас і обійняти її, і не ворушитися — в разі, якщо вона ніколи не закінчить це речення. Та вона не довго змушує мене чекати. — Якби ми були іншими людьми, тобі не довелось би благати. Я б пустила коріння прямо в цьому домі, і щоб змусити мене піти звідси, знадобився б якийсь катаклізм, не інакше.

Якби. Ключове слово, надважливе слово, яке з тим самим успіхом могло б бути стометровою стіною між нами й тим майбутнім, якого я так безтямно прагну.

— Однак ми не інші люди.

Її очі починають ледь помітно блищати.

— Ні. Ми не інші люди.

Тілом розливається тягар, коли правда осідає в моїх кістках. Я кохаю цю жінку. Мені треба докладати зусиль, аби не зробити саме те, про що я тільки-но сказав — впасти на коліна й благати її лишитися. Проте вчинити подібне буде несправедливо стосовно неї. Я не хочу ставати черговим тюремником, якого вона з часом зненавидить. Персефона бажає бути вільною, і єдиний спосіб для неї досягти цього — це покинути Олімп. Я не стану на заваді її планам. Відмовляюся так чинити.

Мій голос звучить хрипко, коли я нарешті добираю слова. Але не ті, які втримали б її поряд зі мною. Нехай я і кохаю її — бляха, від самої думки про це у мене паморочиться в голові, — але якщо зізнаюся їй в почуттях, це все змінить. Я не розставлятиму для неї такої пастки.

— Залиш мені частинку себе, маленька сирено. Дай цуценятам імена.

Піджавши губи, вона врешті киває.

— Гаразд, — Персефона відступає, і я відпускаю її. Дивлюся, як вона нахиляється, щоб погладити цуценят, які намагаються забратися їй на ноги. — Цей буде Харібда.

— *Харібда*?

Вона ігнорує мене.

— А ця маленька буде Сцилла[12].

Кліпаю.

— Імена прямо-таки… нічогенькі.

— Скажи? — Вона хитрувато посміхається мені. — Песики до них доростуть, упевнена.

Джорджі забігає до кімнати, кидає на нас один погляд і кладе руки собі на стегна.

— Що ви тут досі робите?

— Даємо цуценятам імена, — невимушено відповідає Персефона. — Знайомтеся: Цербер, Харібда і Сцилла.

Джорджі киває так, ніби ці імена — щось абсолютно нормальне й очікуване.

— Гарні сильні імена для гарних сильних собачок. А тепер забирайтеся звідси й дайте мені з ними погратися. — Досить було їй побачити нас у дверях із цуценятами, вона оголосила їх онуками, яких їй ніколи не дочекатися. Відчуваю, що доведеться боротися з нею мало не в рукопашну, аби відвоювати право проводити з ними час, але ми що-небудь вигадаємо.

Пропоную Персефоні свій лікоть, і вона кладе руку мені на передпліччя, граційна й велична, немов королева, якою я нарік її раніше. Крокуючи коридорами до підвальної зали, я дозволяю собі уявити, як усе могло б скластися, якби в цих стосунків не було кінцевого терміну. Якби вона правила поруч зі мною, моя темна королева Нижнього міста.

Я б не допустив, щоб вона вічно залишалася в тіні. Я би боровся, аби дати їй усе сонячне світло та щастя, які тільки зміг би знайти.

Але нам не судилося.

Зупинившись перед дверима, змушую себе зосередитися на тому, що чекає на нас зараз.

— Ти знаєш правила. Якщо передумаєш чи захочеш спинитися, скажи мені — і все закінчиться.

Вона обдаровує мене ледь помітною посмішкою.

— Знаю. — Якусь мить Персефона здається знервованою, однак майже одразу бере себе в руки. — Я готова.

— Якщо це не так, то нічого страшного.

Вона розтуляє рота, одначе ніби передумує казати те, що збиралася.

— Я хвилююся більше, аніж очікувала. Минулого разу ми займалися сексом в тіні, і навіть якщо хтось дивився, то це відчувалось зовсім інакше. Фантазія здається такою гарячою і справжньою, коли я уявляю її, однак знати, що все станеться насправді — це трохи… лякає.

Вдивляюся в її обличчя. Не можу зрозуміти, чи вираз на ньому — це приємне хвилювання, чи ж вона починає шкодувати, що запропонувала все це.

— Ти не зобов’язана цього робити.

— Знаю. — До її голосу знову повертається впевненість. — Знаю, що з тобою не мушу робити нічого, чого мені не хотілося б. — Вона глибоко вдихає і розправляє плечі. — Може подивимось, як воно піде, і вирішимо в процесі?

— Звучить як план. — Не розумію, що відчуваю зараз. Я не проти публічного сексу у сяйві прожекторів. Коли в ньому беруть участь правильні партнери й усі чітко розуміють, чого очікувати, це може бути до біса гаряче. Коли Персефона врешті зізналася, що прагне цього, я був не менш збуджений, аніж вона.

Попереднього разу я не почувався таким вразливим. Я розумів, що вона мені небайдужа, але щоб кохання? Я прожив без нього тридцять три роки, тож більшою мірою встиг переконати себе, що не спроможний на це почуття. І звісно ж, ця жінка зробила з мене брехуна.

Ми знову рушаємо, проходячи крізь двері всередину. Попри те, що запрошення я розіслав лише сьогодні вранці, приміщення вщент забите людьми. Може, вони й прийшли розважитись, але насправді більшість із них тут, щоб подивитися ще одне видовище, що його їм

влаштуємо я та світська обраниця, яку я поцупив у Зевса з-під носа. Якби ж то була правда. Тоді я міг би залишити її собі.

Взявши Персефону за руку, веду нас крізь натовп. Єдиний шлях до трону пролягає повз кілька рядів крісел і диванів. Так було задумано спеціально, аби гості дивилися на мене, як на тигра в зоопарку. Такого близького, що можна доторкнутися, хоча всім зрозуміло, що краще не пробувати. Крокуючи залою, я бачу знайомі обличчя. Ерос знову тут, по одну руку від нього сидить чоловік, по другу — жінка. Він дарує мені зарозумілу посмішку, коли ми проходимо повз. Судячи з усього, цього разу ніхто не починав вечірку без нас.

Всі чекають на шоу.

З кожним кроком хода Персефони стає все більш невпевненою. Озираючись назад, я бачу, що її горіхові очі осклянілі, хоча сонячна посмішка лишається на місці. Її *маска*. Трясця.

Мій трон, як завжди, порожній. Опускаюся на нього та всаджую Персефону собі на коліна. Від напруження вона вся аж тремтить, і це лише посилює мої підозри. Я підтягую її ноги, перекидаючи їх собі через стегна, наскільки можливо огортаючи її своїм тілом.

— Персефоно, зроби глибокий вдих.

— Я намагаюся. — Вона звучить так, ніби захлинається. Не в бажанні. Не в очікуванні. У страху.

Я беру її за підборіддя та підводжу її обличчя, поки вона не зустрічається зі мною поглядом.

— Я передумав.

— Що?

Маю розіграти все дуже обережно. Вона не подякує мені за те, що вирішив усе за неї, однак я не дозволю, аби вона йшла на це, просто «бо так треба». Будуть і інші ночі, інші можливості. Брати участь у чомусь, що їй нашкодить, я відмовляюся. Тож пильно дивлюся на неї.

— Я не в настрої трахати твою гарненьку кицьку на помості сьогодні.

У її очах спалахує полегшення, і вона сором’язливо посміхається.

— Я настільки прозора?

— Я навчився читати тебе краще за інших, — нахиляюся до неї. — Однак це правда. Я поки не готовий отак виставляти тебе напоказ.

Мені подобається, що ми залишаємося в тіні, що те, що у нас є, — тільки для нас. Пробачиш мені?

— Завжди. — Вона розслаблено притискається до мене, похапцем цілуючи в куточок рота. — В теорії це звучить так гаряче, але зараз, коли я тут…

— Якщо ти вирішиш, що ніколи не будеш готова втілити цю фантазію в реальність, — нічого страшного.

Вона відкидається назад.

— Але ти ж цього захочеш. Рано чи пізно.

Взявши її за руку, проводжу великим пальцем по її кісточках.

— Мене таке приваблює, так. Однак частина цієї привабливості полягає у *твоєму* задоволенні. Якщо тебе це не заводить, тоді нема про що говорити.

— М-м-м, — вона дивиться на наші руки. — Може, тоді ми могли б почати тут, у тіні, на троні? І наступного разу відштовхуватимемося звідси?

— Якщо хочеш, — обережно відповідаю я. Не додаю, що нам знадобиться набагато більше часу, ніж шість тижнів, аби втілити всі ті розпусні речі, які вона тримає у своєму вражаючому мозку. Це було б ударом нижче пояса, а я не хочу завдавати їй болю, навіть мимохідь.

— Але не сьогодні?

— Не сьогодні, — підтверджую я.

— Гаразд. — Вона, здається, розслабляється ще більше, потім краєчки її губ піднімаються в хитрій посмішці. — У такому разі, Аїде, я б дуже хотіла почати ніч із того, що ти трахнеш мене в рота, сидячи на своєму троні.

Я завмираю. Після того першого разу її губи десятки разів обхоплювали мій член, але сумніваюся, що коли-небудь призвичаюся чути, як вона каже такі розпусні речі. І ніколи не перестану жадати їх почути. Я не кажу їй, що ніч тільки починається. Вона показала мені свою вразливість, а тепер пропонує щось, чого ми обоє хочемо, аби повернути нам звичний настрій. Відпускаю її та відкидаюся на спинку трону, кладучи руки на підлокітники.

— Звісно, маленька сирено. Ставай на коліна.

Не гаючи часу, вона зісковзує з моїх ніг і робить, як сказано. Навіть навколішки вона від початку і до кінця — королева. Розстебнувши мої штани, вона витягує мій член. Маленька бешкетниця облизує губи й підводить на мене очі.

— Всі дивляться, так?

Мені нема сенсу перевіряти, щоб дізнатися відповідь, однак я все одно підіймаю очі. Тепер, зрозумівши, що плани змінилися, деякі фігури в тіні зосередилися на своїх сценках і вже трахаються на повну, але більшість гостей розвалилися на диванах із кріслами й дивляться в наш бік.

— Вони не можуть чітко все розгледіти, але за них це зробить їхня уява.

— М-м-м. — Персефона тремтить — цього разу від бажання. — Вони дивляться на нас і бачать, як ти паплюжиш власність Зевса.

— Ти не його власність. — Слова звучать різкіше, ніж задумувалось.

Вона обхоплює рукою основу мого члена.

— Знаю. — Персефона дарує мені неперевершену посмішку. — Зіпсуй мені макіяж, Аїде. Влаштуй гарне шоу, тільки для нас.

Для нас.

Ця дівчина в могилу мене зведе, якщо продовжуватиме говорити такі речі — ніби ми з нею вдвох проти всього світу. Ніби ми команда, пара, одне ціле. Однак я не виправляю її. Натомість дозволяю собі поринути у фантазію так само, як це робить вона. Фантазію про *нас*.

Накручую її волосся на кулак, а обличчю надаю холодного й стриманого виразу.

— Відсмокчи мій член, маленька сирено. Гарненько постарайся.

— Так, сер. — Не вагаючись, вона заковтує мене, аж поки їй не доводиться відсунути руку, аби доторкнутися губами до основи мого члена. Вона трохи задихається, але це її анітрохи не стримує. Я нічого не роблю, лише тримаю її за волосся, оскільки Персефона досить легко підхоплює ритм, практично задихаючись навколо мого члена з кожним підсмоктуванням. Але збоку все видається інакше. З розмазаною від сліз тушшю та слідами помади на члені й у кутиках її губ *може здатися*, ніби я примушую її.

Не треба навіть підводити очі, аби відчути, як у приміщенні зростає сексуальне напруження. Та я все одно дивлюся. Я оглядаю кімнату, поки Персефона силкується прийняти мій член собі в самісіньке горло — бачу тих, хто дивиться на цю сцену з жагою, і тих, у кого вигляд мало не стривожений.

Мені від цього гидко.

Кожного разу, коли я брав участь у подібних сценах, це було для того, щоб додати ще один штрих до міфу про Аїда, щоб зміцнити мою репутацію чоловіка, з яким не варто зв’язуватися. Вони й раніше дивилися на мене зі страхом, але це ніколи не турбувало мене, тому що їхній страх слугував певній меті. Персефона ж — не просто якась анонімна партнерка, що зіграє свою роль, а потім спокійнісінько повернеться до звичного життя. Не важливо, що їй ця вистава, її кінцевий результат так само потрібні, як і мені. Думка про те, що вони гадають, ніби я паплюжу наречену Зевса винятково заради помсти, ятрить мені груди, наче бите скло.

Той факт, що вони вірять, ніби щось настільки природне й приземлене, як *секс*, може заплямувати людину, лише заганяє ці осколки глибше.

Її пальці впиваються в мої стегна, і я переводжу погляд із зали на Персефону. Вона відривається від мого члена достатньо, аби сказати:

— Будь зі мною, Аїде. Тільки ми з тобою сьогодні маємо значення.

Вона має рацію. Я знаю, що це так. Заплющую очі на один вдих, другий і знову розплющую їх. Єдина, хто має значення в цій кімнаті, стоїть на колінах між моїми ногами, дивлячись на мене своїми горіховими очима — такими палкими, що дивно, як ми обоє досі не згоріли прямо на цьому місці. Вона виглядає прекрасно скуйовдженою, і знати, що вона дозволила собі мати такий вигляд заради мене? Це п’янить до чортиків.

— Я тут, — прочищаю горло, що раптово перехопило. — Я з тобою.

Посміхнувшись, вона знову бере до рота мій член, продовжуючи зводити мене з розуму від насолоди. Я не намагаюся стримуватися. Не тоді, коли Персефона так солодко відсмоктує мені, і не тоді, коли вона

перетворила цей акт на щось лише для нас замість шоу для *них*. Проводжу великими пальцями по її щоках, змахуючи сльози.

— Я от-от кінчу, — попереджаю її та водночас обіцяю. Вона одразу прискорює темп, смокчучи мій член так, ніби по той бік мого оргазму на неї очікує одкровення.

Я віддаюся відчуттям. Приміщення навколо звужується лише до нас із нею, і насолода бере гору. Вона ковтає, поки я кінчаю, та продовжує смоктати мені, аж поки не доводиться відсторонити її від мого члена. Персефона облизує губи й радісно мені усміхається.

— Я дуже, дуже люблю бачити тебе таким розпущеним.

А я дуже, дуже люблю тебе.

Якимось чином мені вдається стримати в собі ці слова. Я не можу сказати їй таке, не прикувавши до себе, не зруйнувавши все. Але… я можу їй показати. Можу зробити їй подарунок у відповідь на все, що вона дала мені за останні кілька тижнів, впритул до цього дійства. Ця жінка не заслуговує на те, щоб стояти на колінах. Вона заслуговує на поклоніння. Вона заслуговує сидіти на троні, як рівна мені.

І я маю намір посадити її на нього.

Я заправляю себе в штани.

— Підіймайся.

Вона певно очікувала знову опинитися у мене на колінах, бо її очі розширюються, коли я встаю і всаджую її на сидіння, яке щойно сам займав. На трон. Вона зводить брови, та я не даю їй часу на розпитування. Я просто опускаюся перед нею на коліна.

Її очі стають ще ширшими.

— Аїде, що ти робиш?

Якусь мить я можу лише дивитися на неї. Сукня струменить по її ногах до самої підлоги, а темний трон і приглушене освітлення створюють ефект ореолу навколо її світлого волосся. Навіть незважаючи на не дуже ідеальний макіяж, не можна заперечити силу, яку вона випромінює кожною клітинкою свого тіла. Раніше мені здавалося, що вона схожа на королеву, але я до біса помилявся.

Вона клята богиня.

11 У греко-римській міфології багатоголовий собака, охоронець брами Підземної країни тіней (Аїда), що перешкоджає душам мертвих покидати її.

12 У давньогрецьких міфах Сцилла, або ж Скілла, була красунею, яку через ревнощі чаклунка перетворила на чудовисько із собачими головами на поясі. Легенда каже, що вона жила в печері на березі Сицилійської протоки. А на протилежному березі жила Харібда, дочка Посейдона й Геї, що стала потворою через свою ненажерливість. Разом Сцилла й Харібда стерегли протоку, нападаючи на всіх мореплавців, що намагалися її перетнути.

РОЗДІЛ 24

ПЕРСЕФОНА

Я не можу змусити себе зустрітися очима з рештою присутніх у залі, тож зосереджую всю увагу на чоловікові, що стоїть на колінах біля моїх ніг. Невже він не розуміє, наскільки це неприродно? Так, він уже ставав переді мною на коліна, але тоді все було інакше. Наодинці, тільки між нами двома. Які б положення ми обоє не займали, в мене немає жодних сумнівів щодо його абсолютної домінантності. Він ніколи по-справжньому не *підкорявся* мені.

І зараз також не підкоряється.

Однак зі сторони видається саме так — це єдине, що має значення для наших споглядачів. Вони дивляться, як Аїд, один із Тринадцятьох, стає на коліна перед жінкою, що сидить на *його* троні. Я гадала, ніби ми заявляємо всім про те, що я належу йому й тільки йому, але те, що коїться зараз, вибивається з цього плану.

— Що ти робиш? — шепочу я.

— Віддаю шану.

Я не розумію, про що він, однак Аїд не лишає мені часу на роздуми. Підхопивши поділ сукні, він проводить руками вздовж моїх ніг, забираючи тканину із собою. Оголюючи мої щиколотки, коліна й, нарешті, згортаючи сукню навколо моїх стегон.

Це зовсім не схоже на наш попередній раз у цій залі. Тоді я не турбувалася про скромність, бо так шаленіла від бажання, що мені було байдуже, хто побачить, що ми робимо в тіні. Але зараз положення Аїда надає цьому акту таємничості.

Ніби все це тільки для нас.

Він дивиться на мене так, немов ніколи раніше не бачив, немов у цьому рівнянні сильнішою є я, а він справді віддає шану комусь вищому за ієрархією. У цьому немає жодного сенсу, але відчуття розгубленості не притлумлює мого бажання. Особливо коли він проводить великими пальцями з внутрішнього боку моїх стегон, спонукаючи мене розвести їх для нього.

Його увага зосереджується на моїй кицьці.

— Ти любиш смоктати мій член.

— Є таке. Але тобі це й так відомо. — Ми обоє говоримо тихо, ледь чутно, пошепки. Це надає особливої інтимності цьому моменту попри спрямовані на нас погляди. — Аїде… — Я не знаю, що сказати. Не знаю, що *маю* сказати. — Що ми робимо?

Він відповідає ротом, та не за допомогою слів. Аїд схиляє голову й цілує мою кицьку. Довгим, неквапливим поцілунком, що витісняє всі запитання з моєї голови. Вони зачекають. Зараз найголовніше — це насолода, і він дає її вкрай щедро. Підхопивши мою ногу, Аїд кладе її на підлокітник крісла, широко розкриваючи мене для себе. Мій оргазм не є його метою — це ясно навіть попри бажання, що співає в моїй крові. Аїд може й вилизує мені, але він робить це так, наче йдеться тільки про *його* задоволення. Якимось чином від цього все відчувається ще гарячішим.

А потім я підводжу очі.

На нас спрямовані всі без перебільшення погляди в цьому приміщенні. Люди припинили займатися тим, чим займалися до того, як ми з Аїдом почали наше маленьке шоу. Їхня жага просочується в мене, розпалюючи мою власну ще більше. Зустрічаючись з ними поглядами, бачачи в їхніх очах заздрість і бажання, я відчуваю, як мене переповнюють відчуття сили й пристрасті.

Хтось із них жадає бути мною.

Інші хочуть бути тим, хто стоїть на колінах біля моїх ніг.

Не давати їм цього — це ні з чим незрівнянне почуття. Ми правильно зробили, що залишилися в тіні, що не виставили себе на загальний огляд. Так набагато краще — плекати їхню фантазію про заборонений плід, який кожен у кімнаті може бачити, але не торкатися.

Кожен, окрім Аїда.

Він всмоктує мій клітор, обводячи його язиком. Це так шокує після його легких дотиків і дражливих облизувань, що я вигинаю спину, а з вуст у мене зривається стогін. Напруження в залі різко зростає, але я більше не дивлюся на глядачів. Ні, моя увага прикута лише до Аїда. Я запускаю пальці в його волосся і тягну, притискаючи його до себе.

Він гарчить прямо в мене, і це так розпусно, що я ледве витримую.

— Змусь мене кінчити, — шепочу я.

Секунду мені здається, що він може відсунутися і нагадати мені, що незалежно від того, наскільки ми рівні, зараз він тут головний. Проте Аїд цього не робить. А натомість… підкоряється.

Він вводить у мене спочатку один, а потім другий палець, обертаючи зап’ястком, шукаючи те місце, від якого всі мої кісточки розплавляться, і паралельно кінчиком язика обводить мій клітор рівненькими колами. Якщо до того він нарощував мою насолоду рівними хвилями, вилизуючи за моєю вказівкою, то тепер розкручує цунамі бажання, побороти яке в мене немає жодних шансів.

Та я й не збиралася.

Я кінчаю з його ім’ям на вустах, і цей вигук, здається, долинає до кожного куточка приміщення. Навіть коли він ніжними доторками повертає мене з небес на землю, мене трясе від відчуття, що ніщо тепер уже не буде таким, як раніше. Ми перетнули точку неповернення, про яку ніхто з нас не здогадувався. Тепер шляху назад немає. І не впевнена, що я хотіла б на нього ступати, навіть якби дорога залишалася відкритою.

Аїд нарешті спускає мою сукню на місце й підводиться. На перший погляд, він здається цілком зібраним… принаймні, поки я не бачу його очей. Вони дикі і світяться такою ж жагою, що вирує і в мене під шкірою. Цього було недостатньо. Все це ледве зняло якусь частку напруження.

Він простягає мені руку.

Якусь мить я просто дивлюся на неї. Наче такий простий жест, однак навіть у своєму приголомшеному стані я розумію, що це не так. Він не

вимагає. Він просить. Робить нас рівними. Єдине, чого я не розумію, — це *чому*.

Зрештою, це не має значення. Я вкладаю свою долоню в його й дозволяю йому поставити мене на ноги. Він обертається до решти присутніх, які вже припинили вдавати, ніби займаються чимось, окрім як просто витріщаються на нас. Це здається… дивним, але не обов'язково в поганому сенсі. Вони чекають на нашу милість, і чекатимуть стільки, скільки ми забажаємо.

То це отак відчувається влада?

Аїд змірює поглядом кожного з присутніх.

— Коли побіжите назад до своїх висоток і гламурного життя у Верхньому місті, подбайте про те, щоб розповісти всю правду про сьогоднішні події. Вона належить мені, — Його рука на мить стискається навколо моєї. — А я — їй.

Це не входило в план. Я навіть не впевнена, що *саме* в нього входило сьогодні — принаймні після того, як я перенервувала. Але Аїд оголошує мене своєю не так, як робив це від самого початку, щоб спровокувати Зевса.

Він дає зрозуміти, що між нами все взаємно.

Ми говорили про це наодинці, але показувати це *ось так* — зовсім інша річ. Я не знаю, що це означає. І оскільки не знаю, то можу лише намагатися контролювати свій вираз обличчя, поки Аїд веде нас до виходу і ми залишаємо приміщення. Ледве двері за мною зачиняються, як я бурмочу:

— Намагався сьогодні не ставити нас у центр уваги, га?

— У сраку їх. — Він насилу нагадує звичайного себе. — Вони прийшли сюди лише заради пліток, а я не в настрої гратися в злодія. — Він крокує коридором до сходів, мало не тягнучи мене за собою. — Вони не бачать мене. Ніхто, бляха, не бачить мене, окрім тебе.

Серце застрягає у мене в горлі.

— Що?

Проте він більше не говорить ні слова, аж доки ми не заходимо до його спальні і Аїд не зачиняє за нами двері. Я ніколи не бачила його

таким. Бачила розлюченим. І навіть трохи в паніці. Але отаким? Я не розумію, що коїться.

— Аїде, що не так?

— Я присягнувся, що не робитиму цього. — Він проводить руками по волоссю. — Між нами все непросто, але ці стосунки — найщиріші поміж усіх, що я коли-небудь мав з іншими людьми. Це щось означає, Персефоно. Навіть якщо для тебе ні, то для мене це щось означає.

Я все ще не розумію, але принаймні на це в мене є відповідь.

— Для мене це теж щось означає.

Це його трохи заспокоює. Він падає на диван і важко видихає.

— Дай мені хвилину. Річ не в тобі. Це все таргани в моїй голові. Мені просто… просто потрібна хвилина.

Та я не хочу давати йому хвилину. Я хочу зрозуміти, що його засмутило. Хочу все виправити. Він стільки всього мені дав за ці останні тижні — більше, ніж мені вкладається в голові. Тож я не можу просто стояти осторонь і заламувати собі руки, поки він страждає. Тож я роблю єдину річ, що спадає мені на думку.

Підійшовши до нього, я опускаюся перед ним на коліна. Коли він просто дивиться на мене, я втискаюся між його стегнами, змушуючи його або відштовхнути мене, або поступитися місцем. Він розсуває ноги з черговим болісним зітханням.

— Ти вже відсмоктала в мене сьогодні, маленька сирено.

— Це не те. — Якби я хоч на секунду подумала, що це допоможе, то із задоволенням взяла б у рота. Але сексом тут не зарадиш. У цьому я впевнена.

Натомість я притуляюся до його грудей та обхоплюю його руками так сильно, як тільки можу. Він завмирає так, що аж здається, ніби не дихає, одначе я щокою відчуваю, як здіймаються та опускаються його груди. Повільно, дуже повільно він обіймає мене — спочатку ніжно, а потім міцно притискаючи до себе.

— Буде боляче, коли ти підеш.

Він говорить так тихо, що я ледве вловлюю ці слова. Коли ж вони долинають до мене, то із силою ядерного вибуху.

Звісно, я підозрювала, що небайдужа йому. Аїд може бути страхітливим у багатьох сенсах, але він занадто чесний, щоб брехати мовою власного тіла. Він торкається мене так, ніби я щось значу для нього. Він привідкрив для мене завісу над закутками Нижнього міста, показав дорогі серцю місця, впустивши мене. Навіть забороняючи собі сильно вдумуватися в те, про що *це* може говорити, я все одно все помічала. Звісно ж, помічала.

Мені також не байдуже.

— Аїде…

— Я мав на увазі те, що сказав раніше. Я не проситиму тебе залишитися. Знаю, що це неможливо. — Він важко зітхає.

Я прикушую язика, перш ніж сказати щось іще. Він має рацію: я не можу залишитися, але це не змінює того факту, що я теж мала на увазі те, що сказала сьогодні ввечері. Якби ми були іншими людьми, це місце було б моїм домом, а цей чоловік — моїм.

— Три місяці здавалися мені вічністю, коли я погоджувалася на це.

Мій тихий сміх заглушає його сорочка.

— Тепер вони так не відчуваються. — Лишилося трохи менше двох місяців, що промайнуть умить. Достатньо відвести очі на хвилину-другу, і все — вони вже позаду, а відстань між нами лише зросте.

Я більше ніколи не побачу Аїда.

Чомусь з усім тим, що відбувається, *це* жодного разу не спадало мені на думку. Що я сумуватиму за цією людиною. Що, покидаючи його, почуватимуся так, ніби відриваю частину від самої себе. Дурні, дурні думки. Минуло лише кілька тижнів. Може, хтось із моїх сестер і здатен так сильно закохатися в людину за такий проміжок часу, та не я. Я розуміла межі угоди, коли так наполегливо переконувала Аїда погодитися на неї. Все мало бути лише для годиться, і лише тому, що іншого вибору в нас не було.

Він не обрав би мене, якби до нього я не належала Зевсу.

Він би навіть двічі не подивився на мене — дівчину, що втілює в собі все те, за що він ненавидить Верхнє місто. Ходячий сонячний промінчик — фальшивий образ, який я створила, аби отримувати від людей те, чого хочу.

Відкидаюся назад і намагаюся знову розсміятися. Сміх виходить надривним, більше схожим на ридання.

— Я… — Що мені сказати? Ніщо не змінить курс, яким ми йдемо. Шлях, що його ми ненадовго розділили, поки Аїдова потреба в помсті та моє прагнення до свободи перетинаються.

Це ніколи й не задумувалося як щось вічне.

Я мала б відчути полегшення, знаючи, що Аїд не проситиме мене залишитися, що він не стане каламутити воду чимось, чого жоден із нас не повинен хотіти. Однак цього не стається. Натомість з’являється якийсь дивний відчай, що шкребе мене зсередини, піднімаючись все вище й вище, аж поки не зривається з моїх вуст.

— Поцілуй мене.

Якусь мить він бариться, наче для того, щоб запам’ятати риси мого обличчя, аж ось скорочує мізерну відстань між нами та впивається в мене губами. Аїд цілує мене грубо, без сліду тієї ніжної турботи, яку він виявляв раз по раз. *Добре*. Я не хочу його ніжності. Я хочу, щоб пам’ять про нього була вплетена в фібри моєї душі.

Він підхоплюється на ноги й тягне мене за собою, практично не перериваючи поцілунку. Різкими рухами ми зриваємо один з одного одяг, розриваючи мою сукню, коли її тканина піддається недостатньо швидко, та змушуючи ґудзики з його сорочки летіти врізнобіч. Поки я скидаю туфлі, він, задкуючи, веде мене через кімнату до свого ліжка.

— Не можу чекати.

Киваю, не дослухавши. Зараз мені не потрібне некватливе зваблення. Мені просто потрібен він.

— Поквапся.

Він підхоплює мене, і я обвиваю його талію ногами. Трохи пристосовуємось, і його член входить у мене, а руки на моїх сідницях контролюють те, як я опускаюся на його довжину. Швидко, швидко, надто швидко. Та байдуже. Вигинаюся, намагаючись сильніше притиснутися до нього. Ми не припиняємо цілуватися, не можемо насититися. Нащо дихати, коли у мене є Аїд? Він — моє повітря.

Ця думка мала б злякати мене. І може, ще злякає, коли матиму час осягнути це все. Та зараз мною керує лише жага.

Він підіймає та опускає мене, використовуючи свою силу, щоб трахати мене стоячи. Вже цього достатньо, аби мені запаморочилося в голові. Відриваю від нього губи рівно настільки, щоб сказати:

— Більше. Сильніше.

Очікую, що він покладе мене на ліжко. Натомість він обертається та прямує до комода, щоб всадити мене на нього. Аїд обхоплює мене за горло, штовхаючи назад, щоб притиснути до стіни.

— Дивись. — Він звучить низько й грубо, ледве нагадуючи самого себе. — Дивись, як сильно я тобі зараз потрібен. Коли звільнишся та поженешся за отим життям своєї мрії, згадай, як тобі було добре, коли я наповнював тебе, маленька сирено. — Він врізається в мене, а потім виходить, його член блищить від моєї вологи. Я не можу відвести погляд. І не хочу.

Аїд продовжує спокушати мене своїми словами, заманювати мене ними в пастку.

— Колись, коли ти дозволиш якомусь мудаку спокусити себе й будеш скакати на його члені, згадай сьогоднішню ніч і знай, що він ніколи не зрівняється зі мною. Думай про мене, коли він буде в тобі.

Перевівши погляд на його обличчя, бачу на ньому вираз владної люті — не менш гарячий, ніж те, що він робить з моїм тілом. Я хочу зануритися в нього й ніколи не виринати. Але не можу. *Не можу*.

— Не будь жорстоким, — видихаю я.

— Я і *є* жорстокий. — Він знову різко входить в мене, притискаючи до себе так сильно, як це взагалі можливо, і грубо цілує мене. Відірвавшись на секунду, він додає:

— Ти *зруйнувала* мене, Персефоно. Вибачай, щоб його, якщо я хочу відплатити тобі тим самим.

Після цього вже нема про що говорити. Ми віддаємося своїм первісним бажанням у гонитві за взаємною насолодою. Коли я кінчаю, мені здається, ніби цей оргазм із мене вирвали, ніби я ніколи не зможу повернути його собі. Кількома секундами пізніше Аїд слідує за мною у безодню, притискаючи нас одне до одного й занурюючись обличчям мені в шию, поки кінчає.

Западає тиша.

Я тулюся до нього, заплющивши очі, не бажаючи зустрічатися з реальністю. Але вона нікуди не ділась і висить обабіч нашої згасаючої насолоди. Вона в прохолоді спальні, що торкається нашої спітнілої шкіри. В тому, як ниють різні ділянки мого тіла після того, що ми зробили один з одним. В уривчастому диханні Аїда, що сповільнюється, як і моє.

Нарешті він підіймає голову, уникаючи дивитися на мене.

— Мені шкода.

Варто на цьому й зупинитися. Ми можемо ходити по колу скільки завгодно, але це нічого не змінить у нашій ситуації, в нашому дедлайні. Натомість я важко сковтую.

— Мені ні.

РОЗДІЛ 25

АЇД

Я не можу заснути. Сон не приходить до мене навіть після того, як я, прийнявши душ, вмостився в ліжку з Персефоною, пригорнув її до себе й слухав, як вирівнюється її дихання. Я не можу позбутися страху, що почав наростати в мені відтоді, як я вийшов із неї. Власні різкі слова все ще дзвенять мені у вухах. Я перетнув межу, і хай навіть вона була в цьому разом зі мною, це не скасовує самого факту скоєного.

Я не хочу відпускати її.

Це нездійсненний сценарій. Втримати Персефону поруч із собою — це так само вірогідно, як і накинути ласо на Місяць. Навіть якби вона цього хотіла, ціна надто висока. Її мати ніколи не визнає, що люба донька може обрати Нижнє місто — обрати *мене* — замість тієї блискучої отрути, що пропонує двір Зевса. Вона продовжуватиме карати моїх людей, намагаючись тиснути на мене. Ми можемо протриматися кілька років самостійно, якщо не будемо надміру навантажувати ті лінії постачання, що я налагодив із Тритоном, але варто Посейдону чи Деметрі зрозуміти, що коїться, — і цей канал для нас закриється. Постраждають люди, безпека котрих залежить від мене.

А Зевс?

Поки Персефона лишатиметься зі мною, він не заспокоїться. Я гадав, що до цього моменту він уже розіграє свою партію, але цей старий виродок виявився хитрішим, ніж я очікував. Він піде проти мене, але зробить це так, що його не зможуть відстежити. І якщо мені не вдасться це довести…

Ні, існує тисяча причин, чому я маю дотриматись нашої з Персефоною угоди та розчистити для неї шлях до свободи. І лише одна, чому можу попросити її залишитися, — бо кохаю її. Але цього недостатньо. І ніколи не буде достатньо — не з тим, як усе складається проти нас.

Я настільки поринаю у свої роздуми, що не одразу помічаю, як дзвенить телефон. Підводжу голову, але то не мій рингтон.

— Персефоно.

Вона прокидається, кліпаючи на мене своїми великими горіховими очима.

— Аїде?

— Тобі хтось телефонує. — Поки вона намагається струсити залишки сну, я вислизаю з ліжка й беру з комода її телефон. Швидко глянувши на екран, бачу, що на ньому миготить ім’я Еврідіки. — Це твоя молодша сестра.

Мої слова приводять її до тями. Сівши, вона однією рукою відкидає назад волосся, а другою тягнеться до телефона. Я очікую, що вона захоче усамітнитися у ванній або вітальні, однак натомість Персефона вмикає гучний зв’язок.

— Еврідіка?

— Персефоно? Ох, дякувати богам. Ніхто інший не відповідав. — Від того, як панічно звучить голос дівчини, у мене на потилиці волосся стає дибки.

— Що трапилося?

— Хтось переслідує мене. Я мала зустрітися з Орфеєм у барі, але він так і не прийшов, а цей хлопець був надто настирний, тож я пішла, але… — Вона зі схлипом видихає. — Він переслідує мене. Таксі ніде немає. Я не знаю, що робити. До того навколо були люди, але зараз ми надто близько до річки, й на вулицях нікого. Я пробувала набрати Орфея, але він не відповідає. Персефоно, що мені робити?

Що наляканіше звучить її сестра, то сильніше Персефона стримує власні емоції, її голос стає діловим.

— Де ти зараз? Скажи точне місце.

— Ем… — У динаміку чується звук вітру. — Перехрестя Ялівцевої і П’ятдесят шостої вулиць.

Зустрічаюся поглядом з Персефоною. Її сестра неподалік від Стіксу, але недостатньо близько. Якщо вона намагатиметься перетнути річку, люди Зевса спробують перехопити її. А якщо це зроблю я, то порушу пакт.

— Їй треба дістатися річки, — тихо кажу.

Персефона киває.

— Тобі потрібно перетнути Стікс, Еврідіко. Ти розумієш? Якщо підеш вздовж Ялівцевої, побачиш міст. Я зустріну тебе там.

Еврідіка дійсно налякана, адже навіть не сперечається.

— Мені страшно, Персефоно.

— Ми вже йдемо.

Не забарившись, я поспішаю до шафи й натягую на себе перші-ліпші речі, що потрапляють під руку, після чого засовую за пояс пістолет. Сподіваюся, сьогодні він нам не знадобиться, але треба бути напоготові. Хапаю джинси й топ для Персефони. Коли заходжу до кімнати, вона кладе слухавку. Пишу Харону, щоб він із командою зустрів нас біля дверей. Нам треба розіграти все дуже обережно, але варто мені лише глянути на напружений вираз обличчя Персефони, і я розумію, що забуду про обережність та зроблю все можливе, аби її молодша сестра опинилася в безпеці.

— Це моя провина.

Я починаю хитати головою ще до того, як вона закінчує фразу.

— Ні, не бери це на себе.

— Як ти можеш так казати? Хіба це не звучало знайомо? Якийсь невідомий мужик жене налякану дівчину до річки? Та тут усе кричить криком, що це справа рук Зевса.

Вона має рацію, однак це нічого не змінює. Нам потрібно дістатися моста.

— Дізнаємося більше, коли вона буде в безпеці. Зосередься зараз на цьому.

Я майже очікую, що Персефона почне сперечатися, але натомість вона розправляє плечі й робить повільний вдих.

— Гаразд.

— Ходімо.

Ми поспішаємо вниз, де на нас уже чекають Харон та інші. До Ялівцевого мосту занадто далеко, і пішки туди швидко не дістатися, тож ми всі разом розсаджуємося у дві машини. Дорогою я не відпускаю руки Персефони. Немає сенсу намагатися розвіяти її напруження — не тоді, коли на кону хтось дорогий для неї. Єдине, що я можу зробити, — це запропонувати ту невелику розраду, яка мені доступна. Вона продовжує обдзвонювати різні номери та врешті-решт лається.

— Цей вилупок перенаправляє мене на голосову пошту. До того його телефон не був вимкнений, а тепер уже так.

Неважко здогадатися, про кого вона говорить.

— Орфей — не найнадійніша людина, — кажу я нейтрально, бо не впевнений, як їй зараз зарадити.

— Я *ніколи* йому цього не пробачу, — її очі холоднішають. — Сама його вб’ю, якщо з Еврідікою щось трапиться.

Нічого з того, що я міг би сказати, не буде особливо корисним. *«Я вб’ю його заради тебе»*, — це навряд чи те, що бодай хтось воліє почути, хай би якою схвильованою та розлюченою вона зараз була. Від необхідності придумувати кращу відповідь мене рятує те, що ми під’їжджаємо до мосту.

Ми рвучко зупиняємось та вибираємося з машини. Ніч відчувається однією з таких, коли стаються лихі речі: повітря холодне та щільне, низький туман тягнеться з річки й стелиться над землею. Він надає атмосфері моторошного відтінку й ускладнює нам видимість.

Це нагадує мені ніч, коли Персефона перетнула Стікс.

Я крокую за нею до великих колон, що стоять обабіч Ялівцевого мосту, чітко позначаючи кордони нашого берега річки. Це один із найкраще освітлених мостів, і я знаю, що вона видивляється на іншому березі свою сестру, так само як і я. Ми прибули швидко, але навіть пішки вона вже мала б дістатися сюди.

— Аїде. — Страх у голосі Персефони — це заклик, на який я не можу не зреагувати. Їй ніколи, ніколи не має бути страшно. Не тоді,

коли вона зі мною.

— Вона прийде. — Я не маю права стверджувати подібне. Мені нічого не відомо, окрім того, що Еврідіку переслідують.

Немов прикликана моїми словами, по той бік річки з туману виникає жіноча постать. Вона не біжить. Вона шкутильгає. Я не можу розгледіти деталей на такій відстані, але дівчина притискає руку до тіла, наче вона поранена.

Трясця.

Персефона хапає мене за руку й беззвучно скрикує. Вона встигає зробити один крок, перш ніж я обхоплюю її за талію.

— Ми не можемо перетинати міст.

— Ми… — Вона не встигає закінчити думку. За спиною Еврідіки з туману виринає чоловік, ніби хижий яструб, що переслідує поранену голубку. Персефона завмирає, і коли заговорює, її голос звучить моторошно спокійно. — Пусти мене.

Якщо відпущу, вона побіжить до сестри, тим самим, вірогідно, зігравши Зевсу на руку. Чи схоплять її одразу, чи гратимуть у довшу гру — неважливо. Це так чи інакше станеться.

Якщо втримуватиму, а з її сестрою щось станеться, то втрачу її задовго до кінця зими. Ба більше, не буду в змозі сам із собою жити, якщо стоятиму осторонь, поки цій дівчині завдають шкоди.

— Персефоно…

Переслідувач Еврідіки наздоганяє її та хапає за плече, розвертаючи до себе. Перелякана, вона різко скрикує. Я починаю рухатися ще до того, як усвідомлюю, що вже ухвалив рішення. Обертаюся та штовхаю Персефону в руки Харону.

— *Не дай* їй перетнути міст. — Я буду єдиним, хто заплатить ціну за сьогоднішні переступи. Не вона, бо я цього не допущу.

Вона лається та пручається, але Харон міцно притискає її до себе, утримуючи її руки по боках і знерухомлюючи, але не завдаючи болю. Цього достатньо. Я біжу через міст до її сестри, біжу так швидко, як уже дуже давно не бігав. Недостатньо швидко. Я розумію це на півдорозі.

Нападник кидає Еврідіку на землю. Вона вдаряється з такою силою, що у мене всередині все перевертається, але вона не лишається лежати на місці. І навіть не озирається на нього. Вона просто дивиться на сестру й починає повзти до мосту.

— Еврідіко!

Несамовитий крик Персефони надає мені крил. Як і чоловіку, що нависає над її молодшою сестрою. Його обличчя кривиться в лютій гримасі. Він не кричить, але його слова чутно попри відстань.

— Поклич сестру, Еврідіко. Викрикни її ім’я.

Я підозрював, що за цим стоїть Зевс, і слова цього незнайомця це підтверджують. Не знаю, у який момент витягую пістолет, але, добігаючи до колон по верхній бік мосту, відчуваю в руках його холодну вагу.

— Відійди від неї!

Нарешті, нарешті він дивиться на мене.

— Або що? — В його руці спалахує щось металеве, коли він нахиляється та хапає Еврідіку за волосся. — Ти не на тому березі річки, Аїде. Торкнешся мене — і будуть наслідки.

— Знаю. — Я натискаю на курок. Куля влучає йому в зап’ясток тієї руки, якою він тримає ножа, ударною хвилею відкидаючи його від Еврідіки.

Одного погляду на сестру Персефони достатньо, аби зрозуміти, що подолати відстань між нами вона не зможе. Моторошна порожнеча в її очах знайома мені надто добре. Я бачив таку саму в дзеркалі, коли був малий. Вона занурилась кудись усередину себе, загнана туди страхом і жорстокістю.

Вулиця здається безлюдною, але мене цим не провести. Люди Зевса пильнують його берег річки так само, як мої пильнують мій. Якщо я зійду з цього мосту, все буде скінчено. До Олімпу прийде війна.

Чоловік сідає, притиснувши зап’ясток до грудей і скрививши обличчя в злобній гримасі. Еврідіка надломлено схлипує. І точнісінько як попереднього разу, я знову не встигаю усвідомити, як ухвалюю рішення. Одна мить — і от я вже штовхаю його на землю та б’ю по пиці. Бляха, я взагалі не думаю головою. Єдине, що має значення, —

це усунути загрозу. Кожен удар підживлює в мені щось темне, ніби якщо я вдарю цього мудака досить сильно, то монстр у вежі Додона відчує це. Ще раз, і ще, і ще.

— *Аїде*. Аїде, *зупинись*. — Крик Персефони зупиняє мене. Руки болять. Скрізь кров. Він давно перестав рухатися, хоча його груди здіймаються та опускаються. Живий. Я обертаюся, щоб подивитися через міст. Харон все ще притискає Персефону до грудей, але вони обоє шоковані.

Вони обоє налякані.

Що я, в біса, роблю?

Відштовхнувшись від незнайомця, присідаю поруч із ридаючою дівчиною.

— Еврідіко.

Вона відсахнулася від мене.

— Не чіпай мене.

— Еврідіко, твоя сестра чекає на тебе. — У мене немає часу на делікатність. Я хапаю її за підборіддя, а сам відсуваюся в сторону, щоб вона змогла побачити Персефону по інший бік моста. Мої закривавлені кісточки навряд чи можуть когось заспокоїти, але вже запізно щось із цим робити. — Ти можеш іти?

Вона кліпає великими темними очима, випромінюючи такий сильний страх, що він, здається, от-от поглине нас обох.

— Не знаю.

— Я понесу тебе. Не пручайся. — Не даючи їй шансу зібратися з думками, просто підхоплюю дівчину на руки й поспіхом біжу назад через міст. Я був на території Зевса лише дві хвилини, але я не настільки наївний, щоб думати, що це не рахується. Навіть якщо не він це організував — а все вказує на те, що *саме* він, — Зевс *однаково* скористається можливістю, яку я йому щойно підкинув.

Гартую себе перед страхом Персефони. Вона щойно побачила, як я втратив будь-який контроль і жорстоко побив людину. Витріщається на моє обличчя, і вигляд у неї такий, наче вперше мене бачить.

— Аїде…

— Поговоримо, коли повернемося додому. — Все ще несучи Еврідіку, я прямую до машини. — Залазь усередину. Хутко.

Вряди-годи Персефона не сперечається. Випередивши мене, вона прослизає на заднє сидіння і бере сестру за руку, коли я обережно всаджую Еврідіку поруч із нею. Її горіхові очі сяють.

— Дякую, Аїде, — тихо промовляє вона. — Я розумію, чого це коштуватиме.

— Подбай про свою сестру. Зустрінемося вдома. — Я зачиняю дверцята, перш ніж вона встигає заперечити, і рушаю до Мінти. — Відвези їх додому. Замкни весь будинок. Нікого не впускай. Нікого не випускай. І хай тобі грець, якщо Гермеса сьогодні вночі прослизне за наш поріг.

Кивнувши, Мінта поспішає до водійського сидіння. Я проводжаю поглядом машину, доки вона не зникає з поля зору, а потім повертаюся до Харона.

— На нас очікують неприємності.

Шкіра Харона набула воскового відтінку.

— Ти перетнув річку.

— У мене не було вибору.

Він розтуляє рота, ніби хоче заперечити, але врешті хитає головою.

— Гадаю, це не має значення. Це вже сталося. Що нам тепер робити?

Я намагаюся перестати реагувати й нарешті *замислитися*. Чи піде Зевс у відкритий наступ, чи ж спробує викрутити мені руки, аби отримати те, що йому потрібно, уникнувши тотальної війни? Я не знаю. Я не можу, бляха, думати. Все, що я чую, — це відлуння крику Персефони. Все, що я бачу, — це безпомічні очі її сестри. І все, що я відчуваю, — це біль у кісточках моїх пальців від того, що я забив людину до напівсмерті.

Притискаю пальці до скронь. Що б сказав Андреас? Я пирхаю, щойно ця думка спливає в моїй голові. Андреас надере мені дупу за таку імпульсивність.

— Ми не можемо припускати, що вони прийдуть через мости. Треба забрати якомога більше людей з наших околиць. Якщо вони не схочуть їхати, не змушуй, але попередь. Війна наближається.

Харон вагається, та врешті киває.

— Хочеш, щоб я зібрав усіх наших у твоєму будинку?

Мене майже долає спокуса. Я хочу, щоб Персефона була в безпеці, і точно знаю, що вона стане мішенню. Бажання зміцнити нашу оборону так, щоб нічого не змогло пройти повз, надзвичайно сильне.

Але Персефона — не єдина людина в Нижньому місті, яка потребує захисту від того, що наближається.

Я змушую себе похитати головою.

— Ні, тримай подвійні патрулі біля річки. Клич усіх, хто тобі потрібен, щоб допомогти тим, хто хоче вибратися з потенційної зони конфлікту.

— Аїде. — Харону доводиться зробити паузу, аби прибрати страх зі свого голосу. — Усе Нижнє місто стане зоною конфлікту, якщо вони прийдуть по нас.

— Знаю. — Я стискаю його за плече. — Я витягну нас із цього, Хароне. Не сумнівайся.

Я просто поки не знаю, як саме це зроблю. Не можу діяти, поки Зевс не зробить свого ходу. Мене розриває між надією, що він не вдарить одразу, та страхом, що навпаки буде тягнути доти, доки ми всі не з’їдемо з глузду.

Всю дорогу до будинку я не можу позбутися страху, що, коли приїду, Персефони вже там не буде. Що Зевс якимось чином прослизне повз усі мої замки й забере її. Що вона зрозуміє, що я не в змозі по-справжньому захистити її, як обіцяв, та вирішить випробувати долю самостійно. Що вона розпізнає в мені того монстра, яким мене вважає решта Олімпу, і втече. Тисяча сценаріїв, кожен з яких підживлюється розумінням, наскільки потворно можуть розгортатися події. Коли ми тільки розпочали це все, я розглядав багато варіантів, як усе може бути, але в жодному з них не було того, що сталося сьогодні ввечері.

Деякі речі не можна повернути назад.

Коли я знаходжу її із сестрою та трьома цуценятами, що граються навколо них, у вітальні, то почуваюся так, наче мені врізали по пиці. Вони тут. І вони в безпеці. Поки що.

Я опускаюся на один зі стільців і ловлю на собі погляд Персефони. Вона кладе двох цуценят на коліна сестрі й сідає осторонь. Добре. Тиснути на Еврідіку зараз було б неправильним кроком. Вона щойно пережила… Що ж, ми не дізнаємося, що саме вона пережила, доки дівчина не оговтається достатньо, щоб розповісти нам. А на це піде деякий час.

Тож я сиджу й мовчки спостерігаю, як Еврідіка повільно повертається до тями. Спочатку вона погладжує цуценят, а потім здригається та зітхає так, що звук більше скидається на ридання.

— Мені було так страшно, Персефоно.

— Я знаю, люба. — Персефона дає Еврідіці покласти голову собі на коліна й починає обережними та заспокійливими рухами гладити її чорне волосся.

Проте в очах її немає і тіні спокою. Вона зустрічається зі мною поглядом, і такою несамовитою я її ще не бачив. Переді мною справжня темна богиня, що прагне відплати. Цей вираз зникає з її обличчя майже відразу, і мені нестерпна думка, що вона ховає від мене цей бік себе. На її губах з’являється щемлива посмішка, і вона вимовляє самими губами:

— *Дякую*.

У той момент я б повторив усе скоєне ще сто разів. Незважаючи на ціну. Заради неї воно того варте.

Трясця, заради неї я готовий на все.

РОЗДІЛ 26

ПЕРСЕФОНА

Сестра розповідає свою історію уривчасто. Про те, як вони з Орфеєм мали зустрітися в тому районі Верхнього міста, який вона не дуже добре знає. Як він так і не з’явився. І як ігнорував її повідомлення, а дзвінки переадресовував на голосову пошту, навіть коли їй ставало все страшніше, а незнайомий чоловік відмовлявся залишити її в спокої.

Я продовжую гладити її по скроні й волоссю, заспокоюючи єдиним доступним мені способом. Її долоні обдерлися після падіння, але вона була така налякана, що дотепер ледве звертала на це увагу. Руку вкривають синці після того, як він штовхнув її об стіну будівлі, перш ніж вона від нього відірвалася. Коліна теж у синцях — після того, як він кинув її на землю по той бік мосту.

Я помічаю та фіксую кожне окреме пошкодження. Хай як би мені хотілося звинуватити в них Орфея, лише одна людина несе за все відповідальність. Зевс. Навіть від самої лиш думки про його ім’я всередині мене спалахує лють. Я жадаю відплатити кров’ю за кров.

Коли Еврідіка замовкає, а очі її заплющуються, я нарешті знову переводжу погляд на Аїда. Він уже підхопився та загортає її в ковдру, що лежала на дивані ще з того останнього разу, коли я читала в цій кімнаті. Здається, ніби відтоді минула ціла тисяча років.

Він передає мені мій телефон.

— Дай знати сестрам, як зараз складаються справи.

Так. Звісно.

Я мала б сама про це подумати. Беру телефон, але не розблоковую.

— Ти пішов на величезну жертву, врятувавши її. — Він *стріляв* у того чоловіка. Побив його. І, думаю, якби я не вигукнула його ім’я, не

зупинився б. Не знаю, що відчуваю із цього приводу. Я хотіла, щоб той незнайомець страждав, але таке неконтрольоване насилля мене шокувало.

— Пусте.

— Не кажи так. — Важко не підвищувати голосу, але я надто болісно усвідомлюю, що голова сестри зараз спочиває на моєму стегні. — Ми розплатимося за наслідки, і мені не шкода, що ти врятував її, але я не дозволю тобі відмахнутися від цього. Дякую тобі, Аїде. Я серйозно.

Своєю великою долонею він обхоплює моє обличчя. У його темних очах — міріади не відомих мені думок.

— Мені шкода, що тобі довелося побачити, як я втрачаю контроль.

Я не хочу ставити це запитання, але змушую себе вимовити:

— Ти вбив його?

— Ні. — Він опускає руки. — І ти не розплачуватимешся за моє рішення. Я про все подбаю. — Перш ніж я встигаю заперечити, він проводить великим пальцем по моїй нижній губі, а потім покидає кімнату.

Стискаю щелепу, аби стриматися та не покликати його. І не сказати, що він не повинен справлятися з усім цим сам. Через *мене* він порушив пакт. Я не допущу, щоб він розплачувався за це сам-один.

Та передусім він має рацію. Мені потрібно повідомити сестрам про все, що сталося. Набираю та відправляю коротке групове повідомлення лише на Каллісто й Психею.

Вони не змушують мене довго очікувати на відповідь.

Психея: *Як добре, що з нею все гаразд!*

Каллісто: *От сраний виродок.*

З’являється зображення — скриншот одного з акаунтів Орфея в соцмережах. На ньому він широко всміхається в оточенні трійки вродливих жінок. Часова позначка на пості якраз відповідає тому часу, коли він почав перенаправляти мої дзвінки одразу на голосову пошту.

Психея: *Для нас він мертвий.*

Каллісто: *Коли я до нього доберуся, він БУДЕ мертвий.*

Я: *Не він несе головну відповідальність.*

Я: *А Зевс.*

Каллісто: *Пішов нахрін. Його я теж вб’ю.*

Психея: *Припини. Не можна так казати.*

Я: *Ми щось придумаємо. Наразі Еврідіка в безпеці, і тільки це має значення.*

Психея: *Будь ласка, тримай нас у курсі справ.*

Я: *Триматиму.*

Еврідіка совається та розплющує очі. То вона все ж таки не заснула.

— Вибач мені.

Я відкладаю телефон і фокусуюся на своїй молодшій сестрі.

— Тобі нема за що просити вибачення.

Вона перевертається на спину, щоб краще бачити моє обличчя. Мила невинність, яку я так звикла бачити в ній, зникла. Натомість з’явилася виснаженість від навколишнього світу, яку я понад усе хочу стерти. Вона робить глибокий вдих.

— Аїд не мав би перетинати річку.

— Окрім Тринадцятьох, мало хто вірить, що він існує. — Принаймні так було до того, як ми почали нашу кампанію з тицяння Зевса носом у те, що я тепер з Аїдом.

— Перестань. Знаю, я наймолодша, але не така наївна, як вам усім здається. Байдуже, що думає решта Олімпу. Важливо лише те, що думає Зевс. — Вона хапає мене за руку обома долонями. — Він збирається використати це, щоб дістатися до тебе, чи не так?

Він спробує.

— Не хвилюйся про це.

Вона хитає головою.

— Не відштовхуй мене, Персефоно. Будь ласка. Я цього не витримаю. Мені здавалося, якщо ігноруватиму все, що стосується Тринадцятьох, і просто буду щасливою, та… — В її голосі чуються сльози. — Гадаєш, Орфей мене підставив?

Може, я й плекаю в собі новонароджену ненависть до її хлопця, але мені дуже, дуже хочеться мати можливість відповісти на це запитання заперечно. Орфей ніколи не заслуговував на неї, але його єдиним

справжнім гріхом було лише те, що він — музикант, більше закоханий у самого себе, аніж у мою сестру. Він бабій. Але не чудовисько.

Однак якщо все ж це він здав її Зевсу?

«*Чудовисько*» — це буде дуже м’яко сказано.

Еврідіка, судячи з усього, не потребує від мене відповіді.

— Не можу не питати себе, чи він мав до цього стосунок. Бо вдень він поводився дивно, був більш відсторонений і розсіяний, ніж зазвичай. Думала, може в нього хтось з’явився. Напевно, краще б уже було так. Між нами все скінчено. Інакше ніяк.

— Мені шкода. — Я хотіла, щоб сестра пішла від Орфея, не озираючись, але не *отак*. Він би рано чи пізно неодмінно розбив їй серце, але зрада подібного рівня ранить дуже глибоко, і я навіть не знаю, як Еврідіка після цього оговтуватиметься. Ми захищали сестру з усіх сил, і от куди це нас привело. Я зітхаю. — Ну ж бо заварімо тобі чаю та пошукаємо таблетку снодійного.

— Добре, — шепоче вона. — Не думаю, що зможу заснути без неї.

— Знаю, люба. — Я підводжуся на ноги й тягну її за собою. Вона в безпеці. Цієї ночі ми всі в безпеці. Наші дії матимуть наслідки, але сьогодні із цим уже нічого не вдієш — тільки влаштувати сестру на ніч і бути поряд із нею.

Мені здавалося, що я зможу направити весь гнів Зевса на себе. Гадала, що, покинувши Олімп, нікого не наражу на небезпеку. Я почуваюся до біса наївною.

Навіть якби я поїхала сьогодні вночі, якби зникла без сліду, моїм сестрам довелося б зіткнутися з наслідками моїх дій. *Аїду* довелося б з ними зіткнутися. І всьому Нижньому місту. Я поводилася неймовірно егоїстично й наразила на небезпеку багатьох людей.

Вмикаю Еврідіці душ.

— Зараз повернуся, гаразд?

— Гаразд, — тихо відповідає вона.

Не знаю, чи правильно лишати її зараз на самоті, але вона справді не засне без чаю та снодійного. Впевнена, що як мінімум перше Джорджі тримає на кухні. А де знайти друге — мені хто-небудь підкаже.

Відчиняю двері й анітрохи не дивуюся, наткнувшись за ними на Аїда. Ще менше дивуюся, побачивши, що в руках він тримає чашку гарячого чаю та упаковку снодійного. Чомусь від того, як він передбачає будь-яку мою потребу, мені хочеться плакати. Сковтую, відчувши, як раптово запекло в горлі.

— Підслуховував?

— Зовсім трохи. — Він не усміхається, та вигляд у нього такий напружений, ніби очікує, що я зараз від нього відсахнуся. — Можна зайти?

— Звісно. — Я посуваюся, щоб дати йому дорогу. Горло стискає лише сильніше, коли він ставить чай і кладе таблетки на тумбочку й відступає. — Можеш обійняти мене? Хоча б на кілька хвилин?

І враз холодний вираз на його обличчі тане. Аїд простягає руки.

— Стільки, скільки тобі потрібно.

Занурившись у його обійми, притискаюся до нього. Мене трясе, і не впевнена, як давно. Ця ніч почалася з найвищої з висот, а потім стрімко впала в найнижчу з низин. Якби Аїд не порушив пакту, не знаю, чи зупинився б той чоловік. Я могла втратити сестру. Зариваюсь обличчям йому в груди, обіймаючи міцніше.

— Я ніколи не зможу віддячити тобі за те, що ти зробив сьогодні. Просто… дякую тобі, Аїде.

Незалежно від того, що ще станеться, я не дозволю йому самостійно розплутувати наслідки своїх дій.

Досить із мене тікати.

РОЗДІЛ 27

АЇД

Я очікував, що Персефона відвернеться від мене. Тепер вона знає, на що я здатний. І більше не має ілюзій, ніби я — хороша людина, що просто вимушена прикидатися поганою. Останні тридцять хвилин я провів, готуючись до цього, поки вона влаштовувала свою сестру нагорі.

А от чого я жодним чином не очікував, так це того, що вона шукатиме у мене розради.

— Пробач мені. — Персефона тяжко зітхає, стискаючи в кулаки мою сорочку на спині, ніби їй здається, що я будь-якої миті можу від неї відсахнутися. — Здається, відтоді як я прибула в Нижнє місто, тобі від мене самі проблеми.

— Ходи сюди. — Я притискаюся вустами до її скроні. — Ніколи не вибачайся за те, що увірвалася в моє життя, маленька сирено. Я не шкодую про жодну мить, проведену з тобою. І не хочу, щоб ти шкодувала.

— Гаразд, — відповідає вона пошепки. Поки вона мовчки тулиться до мене, ми чуємо, як у ванній кімнаті Еврідіка починає ридати — досить голосно, щоб її було чути навіть крізь шум води. Зрештою, Персефона зітхає. — Я не можу залишити її саму сьогодні.

— Знаю. — Я не хочу відпускати її, не хочу виходити із цієї кімнати. Маючи достатньо часу й відстані, вона може переглянути своє ставлення до того, що сталося цієї ночі. Я прочищаю горло. — Дякую, що покликала мене на ім’я. Я… я не знаю, чи зміг би зупинитися. — Я напружуюся, чекаючи неминучої відмови, яку принесе це зізнання.

Вона повільно киває.

— Саме тому я тебе й покликала. — Вона починає казати ще щось, але душ вимикається. Ми обоє спрямовуємо погляди на ванну кімнату. Сьогодні ця дівчина потрібна Еврідіці більше, ніж мені.

Я востаннє стискаю її в обіймах, після чого змушую себе відпустити її.

— Тут ти будеш у безпеці. Хай би що сьогодні змінилося, *це* залишається незмінним.

— Аїде… — Її нижня губа починає трохи тремтіти, однак Персефона опановує себе. — Він використає це, аби повернути мене й поставити тебе на коліна.

Я не можу брехати їй, навіть якщо заспокійлива брехня зараз була б не зайва.

— Він спробує. — Я розвертаюся до дверей. — Я не дам йому забрати тебе, Персефоно. Навіть якщо мені доведеться вбити його власноруч.

Вона здригається.

— Знаю. — В цих словах нема радості. Навпаки, вони звучать сумно. Ніби вона прощається.

Залишати її важче, ніж я очікував. Я не можу позбутися відчуття, що коли повернуся, її не буде поруч. Але хай там як, Зевс не ризикне втратити свою перевагу, завдавши удару сьогодні вночі. Коли він прийде по мене, йому знадобиться підтримка решти Тринадцятьох, а на це потрібен час.

Сподіваюся.

Біля входу до свого кабінету бачу Харона. Він зиркає на двері, і я, знаючи його достатньо добре, розумію, що він все ще злий через те, що сталося цієї ночі. Побачивши мене, він оговтується.

— Андреас чекає.

— Тоді не змушуймо його чекати ще довше.

Старий уже хитає головою, коли ми заходимо і я причиняю двері.

— Я так і знав, що цим діло завершиться. Він розчавить тебе так само, як до того — твого батька. — Його слова звучать дещо нерозбірливо, чому явно виною склянка з бурштиновою рідиною в його руці.

Зиркаю на Харона, але він знизує плечима. Тут нічого й не скажеш. У своєму поважному віці Андреас робить що йому заманеться. Мені потрібно, аби мої люди були напоготові, але спочатку я маю розібратися із цим. Зрештою, я його боржник. Я всім йому, бляха, завдячую.

— Я — не мій батько, — був час, коли ця істина скидалася на свербіж, якого я ніяк не міг позбутися. Андреас любив мого батька, був відданий йому до самої кості. Він завжди змальовував його, як когось грандіозного, від чого я, дорослішаючи, відчував на собі тягар чималих очікувань. Бо як же можна зрівнятися з *такою постаттю*?

Однак у тому й річ. Я не мушу змагатися з примарою чоловіка, котрий був моїм батьком. Його більше немає. Його немає вже *понад* тридцять років. Я — інша людина, і Андреасу час це визнати.

Опускаюся в крісло навпроти нього.

— Я — не мій батько, — повторюю повільно. — Він покладався на правила й закони, і це його вбило. Він не передбачив, на що спроможний Зевс, — це одна-єдина правда, з якою я ніколи не примирюся. Якщо він був такий чудовий, як стверджує Андреас, то чому не розгледів, якою змією є Зевс? Чому не захистив нас?

Відганяю від себе ці думки. Без сумніву, вони повернуться, щоб дошкуляти мені самотніми ночами, але зараз лише заважають зосередитися. Я не можу дозволити собі схибити.

— Я провів усе своє життя, вивчаючи Зевса. Гадаєш, не зможу передбачити його дій?

— А що ти можеш зробити? — Андреас звучить, наче привид самого себе, його колись гучний голос тепер кволий і надтріснутий. — Як ти можеш протистояти королю богів?

Я повільно підводжуся.

— Він не єдиний король Олімпу, — киваю Харону. — Відведи його до його кімнати й залиш когось, щоб наглянув. Після нам треба буде поговорити.

Ми ставимо Андреаса на ноги, і я обіймаю його за плечі.

— Відпочинь, старий. Нам ще треба у війні перемогти.

Андреас вдивляється в моє обличчя.

— Аїде? — Усмішка розколює його сухорляве лице. — Аїде, мій давній друже. Я сумував за тобою.

Не за мною. За моїм батьком. У мене щемить у грудях, однак я востаннє стискаю його за плечі й даю Харону вивести дядька з кімнати. Підходжу до свого столу, беру пляшку віскі, яку лишив по собі Андреас, але ставлю її на місце, не відкорковуючи. Наскільки б привабливою не була думка заспокоїти мої зашкарублі нерви, сьогодні треба бути пильним. І не лише сьогодні, а до самого завершення всього цього.

З ледь чутним скрипом у мене за спиною відчиняються двері, від чого на потилиці волосся стає дибки.

Всі мої інстинкти кричать про небезпеку, але замість того, щоб розвернутися та жбурнути пляшку віскі, я повільно обертаюся, вже підозрюючи, кого побачу. Лише одна людина здатна прослизнути повз мою охорону. Правду кажучи, я здивований, що цього разу вона скористалася дверима, а не з’явилася в моєму офісному кріслі, наче за помахом чарівної палички.

— Колись тобі доведеться розповісти мені, як ти обходиш мою охорону, навіть коли вона у посиленому режимі.

— Колись я, можливо, розгляну таку ідею. — На обличчі Гермеси немає її характерної посмішки. Вона вбрана у чорні вузькі штани й довгу фіолетову сорочку, схожу на щось середнє між чоловічою і сукнею. Це, мабуть, для того, щоб краще зливатися з тінню.

Обійшовши стіл, я спираюся на нього.

— Ти тут у службових справах, я так розумію.

— Так. — На її обличчі проступає щось схоже на жаль. — Ти переступив межу, Аїде. Ти не повинен був давати йому цей шанс. Це зв’язало нам усім руки, навіть тим, хто вважає тебе другом.

Чомусь саме це зачіпає мене. *Друзі*. Я ледве зміг визнати той факт, що вони з Діонісом можуть бути друзями, а тепер їх немає. Попри мою рішучість тримати себе в руках у мені прокидається образа.

— Не такі вже й хороші ми друзі, якщо опинилися по різні боки війни.

Вона звужує очі.

— Ти не знаєш, як воно у Верхньому місті. Там інший світ — зовсім не такий, як тут, унизу. Ти можеш бути доброзичливим королем Нижнього міста, але Зевс — це зовсім інша істота. Переходячи йому дорогу, сплачуєш значно вищу ціну, ніж більшість із нас спроможна сплатити.

Я задумуюсь над цим. Ми з Гермесою знайомі вже багато років, але за негласною угодою ніколи не обговорювали наше минуле. Я не знаю, звідки вона родом, нічого не знаю про її сім'ю та чи має вона її взагалі. Не знаю, яку ціну вона була б готова заплатити, щоб спробувати протистояти Зевсу.

З вуст зривається зітхання. Не хочу звучати таким до біса втомленим, але масштабність того, що насувається, поглине мене, якщо я буду надто багато про це думати. Я готувався до подібного розвитку подій відтоді, як став достатньо дорослим, щоб зрозуміти, що сталося з моїми батьками та хто несе за це відповідальність.

Але мої плани ніколи не передбачали Персефону. Щоб *вона* почасти розплачувалася за все це? Ні. Я цього не допущу. І начхати, що для цього треба буде зробити.

— Що ж, перейдімо до справи. — Помахом руки даю їй зрозуміти, щоб передала те повідомлення, з яким її, очевидно, сюди прислали. — Що бажає сказати старий виродок?

Кивнувши, Гермеса прочищає горло. Коли її голос починає лунати, він звучить вражаюче схоже на рокіт Зевсових інтонацій.

— У тебе є тринадцять годин, щоб повернути обох дівчат Дімітріу на правильний берег річки. Якщо ти цього не зробиш, то тебе та всіх, хто перебуває у твоєму підпорядкуванні, буде знищено. За жертви серед мирного населення я відповідальності не несу. Зроби правильний вибір, Аїде. — Гермеса видихає та пересмикує плечима. — Кінець зв'язку, — жарт кволо западає між нами.

Я зміряю її поглядом.

— Тринадцять годин?

— Чого Зевсу не бракує, так це театральності. По годині на кожного з Тринадцятьох.

— Він не відступить, навіть якщо я їх поверну. — Занадто довго цей старий чекав на таку можливість. Не знаю, що станеться, якщо я помру і в моєму роду не залишиться нікого, хто міг би успадкувати ім’я. Титул помре разом зі мною, і Зевс розділить владу над Нижнім містом із Посейдоном? Чи візьме на себе право призначити когось нового на *свій* розсуд? Жоден із варіантів не послужить інтересам мого народу.

— Ні, гадаю, що ні. — Суперечливі емоції на її обличчі говорять усе, що мені потрібно знати. Гермесі не подобається те, що відбувається, але вона не підставлятиметься під удар, щоб зупинити це. І я не впевнений, що їй таке під силу, навіть якби вона й захотіла.

Поки я все ще обмірковую відповідь, Гермеса нахиляється вперед і затягує мене в обійми.

— Будь ласка, будь ласка, будь обережним.

Я незграбно обіймаю її у відповідь, напівочікуючи ножа під ребро.

— Нічого не обіцяю.

— Цього я і боюся. — Вона востаннє стискає мене й відступає. Її темні очі трохи блищать, перш ніж вона встигає змахнути сльози. — Ти маєш що сказати у відповідь?

— Він отримає мою відповідь за тринадцять годин.

Вона розтуляє рота, ніби щоб посперечатися, але врешті киває.

— Щасти тобі, Аїде.

— Коли виходитимеш, скористайся парадними дверима.

— Але хіба ж так буде цікаво? — Вона посміхається мені, а потім іде, вислизає за двері, залишаючи мене гадати, що ж, у біса, я маю робити далі.

Незалежно від того, наскільки ретельно я готувався до цього, факт залишається фактом: плата буде високою. Щойно я пропущу встановлений дедлайн, Зевс завдасть сильного й швидкого удару, принесе на мою територію війну й змусить моїх людей заплатити за все найвищу ціну. Так він уполює двох зайців одним махом: заподіє мені болю та потенційно підірве їхню непохитну вірність, прокладаючи їм шлях до прийняття нового лідера, коли Зевсові зрештою вдасться мене усунути.

Однак я маю план. І повинен його дотримуватися.

РОЗДІЛ 28

ПЕРСЕФОНА

Однієї миті я сама в кімнаті, намагаюся вирішити, скільки часу дати сестрі побути у ванній — а вже наступної чую у себе за спиною шурхіт та, обертаючись, бачу на ліжку Гермесу. Притискаю руку до грудей, намагаючись заспокоїти серце, що ледь не вискакує назовні, але не дозволяю собі проявляти бурхливу реакцію — не тоді, коли вона так пильно спостерігає за мною.

— Гермесо.

— Персефоно. — Її обличчя зберігає підкреслено нейтральний вираз. — У мене є повідомлення для тебе. Ти його вислухаєш?

Нічого доброго із цього не буде, тому що існує тільки дві людини, які стануть використовувати Гермесу для передачі повідомлень. Кортить сказати їй, щоб ішла геть, та сховатися від того, що буде далі. Але я сильніша за це. І не дозволю собі засунути голову в пісок й ігнорувати наслідки своїх вчинків.

— Так.

Вона киває та схоплюється на ноги. Коли Гермеса починає говорити, її голос звучить по-чоловічому. Мені вистачає двох слів, щоб визначити його як Зевсовий.

— Війна наближається, Персефоно. Я знищу Нижнє місто та всіх, хто в ньому живе. Ти знаєш, що Аїд не встоїть проти сили, яку решта Тринадцятеро може задіяти на фронті. Повертайся зараз, приведи із собою свою сестру, і я перегляну свій наступ.

Я чекаю на продовження, але вона замовкає.

— Оце така його пропозиція? Він *перегляне*?

— Так. — Гермеса знизує одним плечем. — Судячи з усього, для нього це справедливо.

— І він явно має мене за дурепу. — Нічого Зевс не перегляне. Може, він і бажає повернути мене й Еврідіку — щоб догодити моїй матері, а чи щоб продемонструвати свою могутність, — але такої нагоди завдати удару Аїду він не проґавить.

Принаймні, якщо я не дам йому приводу для вагань.

Живіт скручує, а в голові паморочиться. Я пообіцяла собі, що не ховатимуся від наслідків своїх вчинків, але зрештою їхня ціна надто висока. Аїд більш ніж вправний, але коли йдеться про таку велику кількість краще озброєних ворогів? І навіть враховуючи його обережність — що буде з його людьми? З тими, кого я зустрічала останні кілька тижнів, поки Аїд показував мені Нижнє місто. Джульєтта, Метью, Дем’єн, Гейл. Усі ті, хто відвідують зимовий ринок, хто тримає кіоски, крамниці й бізнеси, що передаються з покоління в покоління.

Вони можуть постраждати. На війні *завжди* є жертви, і це завжди ті люди, які найменше заслуговують на подібне.

Але що, як я можу це зупинити?

Гермеса вже на півдорозі до дверей, коли я віднаходжу голос, хоча навряд він звучить, як мій власний.

— Гермесо. — Чекаю, поки вона повернеться до мене обличчям, перш ніж продовжити. Якщо я це зроблю, шляху назад не буде. Ціна, може, й занадто висока, але я не можу дозволити, щоб інші люди билися за мене в моїх битвах. Досить уже ховатися за репутацією Аїда. Настав час діяти. — Я хочу відправити повідомлення своїй матері.

***

Коли Гермеса йде, мені лишається тільки спостерігати, як хвилини перетікають у години, очікуючи відповіді від матері, і за цей час я встигаю засумніватися в собі тисячу разів. Турбота про Еврідіку потребує певної концентрації, але врешті сестра засинає в ліжку і я знову залишаюся наодинці з власними думками.

Не знаю, чи правильне рішення ухвалила. Словами не передати, як сильно мені хочеться обговорити цей план з Аїдом та щоб ми мали

змогу разом придумати якесь рішення. Гарне раціональне рішення, що виведе нас із цих підступних вод прямісінько до безпечної гавані.

Однак у тому й проблема. Я не почуваюся раціональною. Моя паніка з плином часу не вщухає. Якщо вже на те пішло, вона тільки посилюється. Зевс бажає отримати голову Аїда на тарілочці. Він мріяв про це роками, і от нарешті я підкинула йому таку нагоду.

Я не можу допустити, щоб Аїд помер.

Уявити світ, у якому його не буде? Здригаюся від самої лише думки — моє тіло неначе відмовляється навіть допускати подібне. Він не думатиме про себе — лише про те, як захистити своїх людей. Про те, як захистити *мене*. Зрештою, він пообіцяв, а я знаю Аїда досить добре, щоб розуміти: він дотримає свого слова, навіть якщо це означатиме, що йому доведеться піти на дно, аби втримати мене на плаву.

Я *зобов'язана* його захистити. У нього немає нікого іншого, хто б…

Мені перехоплює подих, і я сліпо втуплююся у вишукані блакитні стіни кімнати. У заціпенінні закінчую фразу, хоча б подумки. *У нього немає нікого іншого, хто б кохав його так, як я.*

Я кохаю Аїда.

Заплющую очі й зосереджуюся на тому, щоб дихати попри тугу, що охоплює мене. Кохання ніколи не входило до плану, але, якщо вже так, то нічого із цього до нього не входило. Я не можу зізнатися Аїдові. Якщо відкриюся, це може вибити в нього землю з-під ніг. Він не побачить у моїх діях нічого, крім зради. І не факт, що не вчинить чогось такого, що поставить під загрозу його народ, а *цього* я не допущу.

Ні, я не можу йому сказати. Я маю тримати задумане в собі, сховати його якнайглибше. Якщо мені все вдасться, то, можливо, від нас ще залишиться щось, що можна буде врятувати після, коли все буде позаду. Якщо ж не вдасться… Що ж, на той момент ми вже матимемо інші, значно більші проблеми.

Я все ще борюся зі своїми емоціями, коли відчиняється вікно й через нього прослизає Гермеса. Витріщаюся на неї.

— Ти що, щойно дерлася по стіні? На другий поверх?

— А що, це типу важко? — Її посмішка нагадує власну тінь. Нічні події вплинули на Гермесу так само, як і на всіх нас. Вона випрямляється, і з її вуст лунає голос моєї матері:

— Домовилися.

На одну жахливу мить всі сили покидають моє тіло. Правду кажучи, я не очікувала, що вона погодиться. Тепер у мене справді немає вибору. Я заплющую очі й повільно вдихаю. Механізм запустився. Тепер дороги назад немає.

Проводжу рукою по волоссю сестри.

— Еврідіко, прокидайся.

Далі все відбувається швидко. Я переодягаюся в іншу чорну сукню, що її для мене пошила Джульєтта. Ця має довгі рукави, щедрий виріз на шиї та пишну спідницю, але справжньою її родзинкою є корсет під грудьми, що надягається поверх. Він чорний і прошитий сріблястими нитками, і нагадує мені про стилізовані обладунки. У цій сукні я відчуваю себе наче темна королева.

Наче темна *богиня*.

Гермеса окидає мене пильним поглядом.

— Це дуже ефектна річ.

— У Верхньому місті зовнішній вигляд завжди грає роль. — У мене буде лише одна спроба зробити все правильно. — Важливо задати правильний тон.

Вона тихенько сміється собі під ніс.

— Коли ти з’явишся у дверях, вони навіть не зрозуміють, яким громом їх ударило.

— Добре. — Я пригладжую тканину сукні руками. Більше не можна гаяти часу. — Ходімо.

Еврідіка зупиняє мене, перш ніж я встигаю відчинити двері спальні.

— Я залишаюся.

Різко зупиняюся.

— Що?

— Мені потрібен час. — Вона обхоплює себе руками. — Вранці я вирішу, що робитиму далі, але зараз я не повернуся у Верхнє місто. Не можу.

Я починаю сперечатися, але втручається Гермеса:

— Слухай, якщо все піде за твоїм сценарієм, то від того, що вона лишиться тут, нічого не зміниться. Якщо ж усе полетить шкереберть, то її перебування тут також ніяк не вплине на ситуацію.

Вона має рацію. Мені це не до вподоби, але Гермеса має рацію. Не кажучи вже про те, що найбезпечніше місце для Еврідіки зараз — це дім Аїда. Бо хай би що сталося далі, він не допустить, аби її хтось скривдив. Важко сковтую.

— Гаразд. — Я міцно обіймаю сестру. — Бережи себе.

— І ти себе. — Вона стискає мене так само міцно. — Люблю тебе.

— І я тебе. — Я змушую себе відпустити її та обертаюся до Гермеси. — Я готова.

Майже очікую, що Гермеса підведе мене до вікна, незважаючи на зміну гардеробу, але натомість вона виводить мене за двері й крокує коридором до сходів чорного ходу, що виходять до передпокою кухні. Далі ми спускаємося тунелями, які я не бачила з тієї ночі, коли зустріла Аїда. Мовчки дивуюся, здавалося б, магічній здатності Гермеси переміщатися будинком Аїда. Вкрай дивно, але якимось чином їй це вдається. Ми пробираємося до виходу непоміченими.

Відколи ми востаннє виходили на вулицю, нічне повітря встигло стати ще холоднішим. Я тремчу, і якась частина мене шкодує, що я не взяла із собою пальта. Але те, яке дав мені Аїд, не пасує до цього вбрання, а в мене буде лише один шанс справити потрібне враження. До того ж видається закономірним, що раз я втекла до Нижнього міста без пальта, то й повертатимуся назад так само без нього.

Гермеса кидає на мене погляд.

— Уже недалеко.

За два квартали ми бачимо непоказний чорний седан, припаркований між двома будинками, за кермом якого сидить нетипово серйозний Діоніс. Гермеса сідає на переднє сидіння, а я забираюся на заднє. Він дивиться на мене в дзеркало заднього виду й хитає головою.

— Чорт, схоже, Гермеса таки мала рацію.

— Можеш розплатитися готівкою. — Хоча вона звучить так, ніби просто підтримує один із їхніх типових діалогів, видно, що думками

Гермеса за тисячу кілометрів звідси. — Їдьмо.

Паніка підступає до горла, коли ми проїжджаємо через усе Нижнє місто й перетинаємо Кипарисовий міст. Цього разу відчуття тиску легше, ніж раніше, — тепер воно ледь відчутне. *Тому що Аїд запросив мене сюди.* Я тремчу, але опираюся бажанню обхопити себе руками. Серце завмирає, коли ми залишаємо Нижнє місто позаду. Тепер шляху назад немає. А може, його й не було ніколи.

Я чекаю, що вони попрямують на захід, до пентхауса моєї матері, але натомість вони звертають на північ. Це неправильно. Я перехиляюся вперед між їхніми сидіннями.

— Куди ми їдемо?

— Я везу тебе до твоєї матері. Вона з іншими у вежі Додона.

Я атакую Гермесу швидше, ніж вона встигає відреагувати, стискаючи рукою її горло.

— Ти обманула мене.

Діоніс навіть не сповільнюється. Він ледве дивиться на нас.

— Діти, не бийтеся. Мені б не хотілося розвертати цю машину назад.

Гермеса закочує очі.

— Ти дурепа, що не розпитала мене про деталі. Ти запропонувала угоду. Твоя мати погодилася. Я ж лише передаю повідомлення, а тепер і посилку. Сиди спокійно, а то ще зашкодиш собі.

Натомість я посилюю хватку.

— Якщо ти мене підставила…

— То що ти зробиш, Персефоно? Вб’єш мене? — Гермеса безрадісно сміється. — Можеш спробувати.

Це перегукується з тим, що казав раніше Аїд. Що Зевс спробує забрати мене й зруйнувати Нижнє місто. Перше для нього не стало викликом через мої власні дії. А от другого я намагаюся уникнути. Дідько, Гермеса має рацію. Я сама напросилася. Мені нема чого погрожувати й ставати в позу просто тому, що все пішло не так, як я розраховувала.

Та навіть розуміючи це, я докладаю більших зусиль, ніж очікувала, щоб відірвати пальці від її шиї та сісти на місце.

— Він має вибратися із цього всього живим. — Я не збиралася казати це вголос. Може, Аїд їм і не байдужий, але мені вони не друзі. Не можна їм довіряти.

Гермеса нарешті дивиться на мене.

— Здається, ти про це непогано подбаєш.

Не можу зрозуміти, чи вона каже це із сарказмом, чи щиро. Вирішую прийняти її слова за чисту монету й дозволити їм підбадьорити мене, бо зараз я цього відчайдушно потребую.

Довкола нас вулиці швидко набувають глянцевого вигляду. За останні кілька років все тут було відремонтовано, і це зайвий раз доводить, як багато ресурсів Верхнє місто вкладає у свій *фасад* і як мало — у те, що міститься за ним. Підприємства лишаються такими самими, люди в них працюють ті ж самі — принаймні доти, доки їх не вичавлюють із ринку. Скільки з них потім опиняються в Нижньому місті? Мені так соромно за те, що весь цей час я дивилася кудись за обрій, тоді як навколо мене були речі, на які я мусила звернути увагу.

Діоніс пригальмовує перед вежею Додона й зупиняється. Коли я переводжу очі на Гермесу, вона знизує плечима.

— Я лише жартувала про доставку посилок. Ти уклала цю угоду, тож мусиш увійти туди за власною волею. Бо, твоя правда — те, як тебе бачать, справді має значення.

— Знаю, — відповідаю кволо. Але за те, що напала на неї, я не перепрошую. Вона не займає жодної сторони, окрім своєї, і хоча я розумію її, але не можу не засуджувати за це. Аїду зараз потрібні союзники, а вони з Діонісом покинули його у скрутну хвилину. Збоку може здатися, ніби я вчинила так само, але все, що я робила відтоді, як відправила Гермесу з повідомленням до моєї матері, — все це було і є лише заради нього.

Я виходжу з машини й дивлюся на хмарочос перед собою — вищий за всі будівлі навколо, ніби Зевс потребує цієї фізичної демонстрації своєї могутності, щоб нагадати всім у місті про те, на що він здатен. Моя верхня губа скривлюється. Жалюгідно. Він — дитина, ладна влаштувати істерику й спричинити невимовні руйнування, якщо їй не дадуть бажаного.

Останнє, чого мені хочеться, — це зустрічатися з ним і його блискучою зграєю невдах після всього, що сталося, але це те, про що я сама попросила. Це ціна, яку я готова заплатити, аби запобігти війні. Я не можу дозволити собі знітитися ще до того, як ступлю на поле бою.

Здається, ніби підйом ліфтом нагору триває цілу тисячу життів. Минуло трохи більше місяця відтоді, як я була тут востаннє, відколи втекла від Зевса й того майбутнього, яке вони з матір'ю накреслили для мене без моєї згоди.

Доводиться докласти більше зусиль, ніж будь-коли, аби опанувати вираз свого обличчя. З Аїдом я позбулася цієї звички; з ним я почуваюся в безпеці й мені немає потреби брехати всім своїм виглядом і словами, щоб отримати більш сприятливий для себе перебіг подій. І це ще одна причина, чому я його кохаю.

Боги, я так кохаю його, і якщо все закінчиться погано, то навіть не матиму можливості сказати йому про це. Не те щоб він теж мені зізнавався в таких почуттях. Ми дуже обережно уникали будь-яких розмов про більш глибокі емоції, але я не можу не думати про ту нашу розмову, коли ми давали імена цуценятам. Він не став би розповідати про те, як бачить наше альтернативне майбутнє, якби ми були звичайними людьми, якби не мав до мене таких самих почуттів. Він би не називав мене *«любов моя»*. Та тепер уже пізно цим перейматися. Треба відкласти ці думки геть.

Не можна плавати з акулами, якщо ти не здатна повністю зосередитися на тому, аби не втратити кінцівку в процесі.

Коли відчиняються двері ліфта, я розправляю плечі, востаннє роблячи глибокий вдих. Гра почалася.

Приміщення переповнене, люди вдягнені в усі кольори веселки, навколо самі лише блискучі сукні й елегантні смокінги. Ще одна вечірка в розпалі. Таке враження, ніби весь той час, поки мене не було, вони так і лишалися в цій залі, застрягнувши в якійсь викривленій реальності, де свято ніколи не закінчується. На них трішки інакший одяг, сукні дещо яскравіші за ті, що я бачила останнього разу, але це все ті самі люди. Це все та сама отруйна атмосфера. Це *все*, бляха, те саме.

Як вони можуть розважатися, коли на горизонті стільки смертей?

Лють закипає в моїх жилах, випалюючи останні залишки нервів і будь-яких вагань. Цих людей, можливо, й не хвилює ціна, яку за їхні рішення платитимуть ті, хто не належить до їхнього кола, але *мені* не байдуже. Я виходжу з ліфта, та, йдучи, відчуваю, як із кожним кроком моя сукня струменить, ковзаючи між ногами. Кожного разу, коли я опинялася в цій залі, мені впадав в око відвертий дисбаланс влади між нами. Вони її мали. А я — ні. Кінець історії.

Однак це більше не так.

Я не просто одна з доньок Деметри. Я — Персефона, і я кохаю короля Нижнього міста, якого вони всі так бояться. В їхніх очах його з таким самим успіхом можна назвати володарем підземного царства, повелителем мертвих.

Помітивши матір — вона заглиблена в розмову з Афродитою, вони тихо про щось говорять, схиливши голови, — я прямую в її бік. Роблю два кроки, аж тут через усю кімнату лунає голос:

— Моя наречена повернулася.

Холод каскадами пробігає по моїй спині, однак коли я зустрічаюся очима із Зевсом, по моєму обличчю цього не скажеш. Він посміхається мені так, нібито не його постійні погрози вимусили мене повернутися до Верхнього міста. Ніби я не провела останні п’ять із гаком тижнів у ліжку з його ворогом.

Ніби всі в цій залі не знають, що і перше, й друге — правда.

Люди розступаються, коли я крокую вперед. Точніше навіть не розступаються. Вони з ніг збиваються, аби відійти якнайдалі й розчистити мені шлях. Я не дивлюся на них. Лише двоє людей у цьому приміщенні зараз мають значення, і я маю розібратися із Зевсом, перш ніж зможу зробити шах і мат.

Я зупиняюся за крок до того, щоб до мене можна було доторкнутися та помахом руки вказую на себе.

— Як бачиш, я повернулася ціла-здорова.

— Ціла-здорова, але не непошкоджена. — Він каже це достатньо тихо, щоб чутно було лише мені, однак потім посміхається так, наче я запропонувала йому цілий світ, і додає вже гучніше: — Який направду

чудовий день. Маємо відсвяткувати. — Він підходить до мене швидше, ніж я того очікувала, й обіймає за талію, занадто міцно притискаючи до себе. Мені доводиться з усіх сил стримуватися, аби не здригнутися. Зевс владно змахує рукою та ще міцніше притискає мене до себе. — Посміхнися камері, Персефоно.

Я невимушено посміхаюся під спалахи камер, хоча в грудях усе стискається від усвідомлення, що вже вранці Аїд побачить цю фотографію буквально всюди. І я не матиму можливості пояснити, не зможу сказати йому, що роблю це заради нього й заради його людей.

Зевс проводить пальцями вздовж мого боку, хоча корсет створює ілюзію перешкоди, що не дає йому розпускати руки.

— Ти була поганою дівчинкою, Персефоно.

Ненавиджу те, як він зі мною розмовляє. Ніби я дитина, яку треба перевиховати, хоча хіть в його очах і видає те, наскільки це ставлення брехливе. І хай я радше сама вб’ю Зевса, аніж дозволю йому затягнути себе в ліжко, все ж якщо дам йому про це знати зараз, то лише підірву власні плани. Тож я посміхаюся йому — сонячно й до нудоти солодко.

— Гадаю, мені можна багато чого пробачити, якщо я належним чином покаюся. Чи не так?

Хтивість в його очах спалахує гарячіше, від чого мій шлунок болісно скручує. Зевс стискає моє стегно — його пальці впиваються в нього так, ніби він хоче зірвати з мене сукню. Але зрештою відпускає мене й відступає назад.

— Рушай до материного дому й чекай. Мої люди заберуть тебе, коли все закінчиться.

Я намагаюся втримати посмішку й опустити очі, як хороша маленька слухняна майбутня дружина. Підозрюю, що він пошле когось простежити за мною до маминої оселі, але цього разу не буде ніяких страхітливих перегонів до річки Стікс. Це навіть добре. Дім моєї матері — саме те місце, куди я прагну потрапити.

Мати помічає, що я йду в її бік, і на її обличчі проглядається цілком реальне полегшення. Їй не байдуже. Та я ніколи й не сумнівалася, що їй не байдуже. Її гордощі й амбіції — от що завжди становило проблему. Вона міцно обіймає мене.

— Я така рада, що ти в безпеці.

— *Я* ніколи не була в небезпеці, — бурмочу їй.

Вона відсувається, але продовжує тримати мене за плечі.

— Де твоя сестра?

Я відповідаю так само тихо:

— Вона вирішила залишитися.

Мама звужує очі.

— Час нам їхати додому, — туди, де ми зможемо говорити вільно.

Так швидко ми вечірки ще не покидали. Я ледве звертаю увагу на присутніх. Для мене має значення лише те, на чий бік вони стануть у майбутньому протистоянні. Без мого втручання кожен із них підтримає Зевса, а не Аїда. Я не можу цього допустити. Аїд — найсильніша людина з усіх мені відомих, але навіть він не може перемогти у війні сам-один проти решти Тринадцятьох. І я подбаю про те, щоб йому й не довелося.

Мати більше нічого не каже, аж поки ми не опиняємося в безпеці нашої будівлі та, зайшовши в ліфт, не підіймаємося на останній поверх. Вона обертається до мене, досить лишень дверям зачинитися за нами.

— Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що вона вирішила залишитися?

— У Нижньому місті Еврідіка в безпеці. Принаймні буде в безпеці, якщо нам усе вдасться.

Вона дивиться на мене так, наче бачить уперше.

— А ти? З тобою все гаразд? Він не скривдив тебе?

Я відступаю на крок, коли мені здається, ніби вона хоче спробувати знову мене обійняти.

— Зі мною все гаразд. Це не *Аїд* прагне мене скривдити, і ти це знаєш, — зміряю її поглядом. — І також це не він у пориві гніву відрізав половину міста від поставок.

Мати відсахується. Вона завжди здавалася мені вищою, однак насправді ми з нею однакового зросту.

— Ну пробач, що прагнула захистити своїх доньок.

— Ні, — хитаю головою. — Ти не маєш права казати щось про захист своїх доньок, в той час як сама продала мене Зевсу, навіть не

спитавши, чи я хочу подібної долі, ще й *знаючи* його репутацію. Він же втілення Синьої Бороди[13], і не прикидайся, ніби це не відомо всім довкола.

— Він — найвпливовіша людина Олімпу.

— Ніби це щось змінює. — Я схрещую руки на грудях. — А те, що він послав одного зі своїх людей гнатися за Еврідікою вулицями, ніби мисливця за здобиччю, — це теж нормально? І то був не блеф, мамо. Той чоловік мав ніж, і він збирався використати його, якби Аїд не врятував її. І це твій дорогоцінний Зевс наказав таке зробити.

— Ти не знаєш цього напевне.

Вивчаю її поглядом.

— Він те саме вчинив зі мною. Судячи з усього, йому до вподоби заганяти своїх жертв якомога ближче до Нижнього міста, перш ніж атакувати, але ми обидві знаємо, що з Еврідікою це було навмисно. Він влаштував пастку, і якби Аїд у неї не потрапив, поплічник Зевса зарізав би її. Поглянь мені у вічі й скажи, що ти абсолютно впевнена, що Зевс ніколи, ні за яких обставин не заподіяв би шкоди одній із твоїх дочок, аби приструнити мене. І скажи це щиро.

Вона розтуляє рота, очевидно, сповнена рішучості гнути свою лінію, однак зупиняється на півслові.

— Боги, ти така до біса вперта, Персефоно.

— Перепрошую?

Мати хитає головою, зненацька роблячись втомленою.

— Тобі ніколи не загрожувала небезпека. Все, що тобі потрібно було зробити, — це вийти заміж за цього покидька і грати роль гарної дружини достатньо довго, аби він втратив пильність. Я б подбала про решту.

Підозра, яку я плекала із самого початку, знову виринає на поверхню.

— У тебе був план?

— Звісно ж, у мене був план! Він монстр, але могутній монстр. Ти могла б стати *Герою*.

— Я ніколи не хотіла бути Герою.

— Так, я в курсі. — Вона відмахується від цього так само, як і від усього, що не вписується в її плани. — Тепер уже неважливо. Зевс став

тягарем.

Витріщаюся на неї.

— Ти так вирішила ще до того, як я запропонувала тобі угоду?

— Ясна річ. — Її горіхові очі, такі схожі на мої, звужуються. — Він погрожував двом моїм донькам. Свою користь він віджив. Я краще матиму справу з його сином і спадкоємцем у майбутньому.

Я розумію, до чого вона веде, і мені перехоплює подих. Я знала, що мати може бути безжальною у своїх амбіціях, але це — зовсім інший рівень. Ноги починають тремтіти, але я зайшла надто далеко, щоб зупинитися.

— Який мав бути план? Той, що я зруйнувала, коли втекла?

— Нічого надто складного. — Вона знизує плечима. — Непомітна отрута, щоб похитнути його здоров'я, але не вбити, — бо якби він помер, Персей став би Зевсом, а це означає, що я більше не була б Герою.

— Трясця, мамо. — Я хитаю головою. — Ти жахаєш.

— А ти вчилася в найкращих. — Вона показує на себе. — І пропонуєш доволі непогану угоду.

— Так. Непогану. — Я прочищаю своє зненацька пересохле горло. — Я залишуся в Олімпі й переконаю Аїда, щоб він щороку декілька разів публічно з'являвся в компанії нашої сім'ї. — Я не маю права розписуватися замість нього за останній пункт, але зроблю що завгодно, аби запобігти цій війні. *Що завгодно*.

Мати хмуриться.

— Ти планувала покинути Олімп, відколи я зайняла цю посаду.

Ну звісно ж, їй відомі мої плани. Я більше не маю сил дивуватися цьому.

— Це, однак, не спинило тебе від того, щоб підсунути мене Зевсу.

Вона ледь помітно зіщулюється.

— Мені шкода, що тебе це зачепило. — Що геть не те саме, як шкодувати про те, що вона це зробила.

Я здіймаю підборіддя.

— Тоді спокутуй провину приставши на мою пропозицію. Якщо ти дійсно хочеш, аби я лишилася, то досягти цього можна лише так. — Я

бачу, що вона вагається, і тому мушу тиснути на неї зусібіч. — Мамо, *подумай*. Єдині, кому вигідна війна, — це генерали. Не лінії постачання. Не ті, хто працює в тилу. Якщо ти дозволиш Зевсу втілити в життя його особисту вендету та втягнути в цей конфлікт усе місто, це підірве владу, яку ти нарощувала відтоді, як стала Деметрою, — ніщо з того, що я кажу, не є для неї новиною. Вона не погодилася б на мою пропозицію, якби не думала про те саме.

Врешті мати відводить погляд, стиснувши щелепи.

— Це величезний ризик.

— Тільки якщо ти справді віриш, що Зевс могутніший за решту Тринадцятьох. Ти сама сказала: він став тягарем. Не тільки в нього спадковий титул. І він навіть не відповідає за найважливіші ресурси. Провізія, інформація, імпорт-експорт, навіть солдати, що воюватимуть у війні, якої не обирали. Всім цим займаються інші члени Тринадцятьох. Якщо вони — якщо *ви* — відкличете свою підтримку, що йому залишиться?

— Я не можу розписатися за інших.

Я безрадісно сміюся.

— Мамо, ти зараз просто ламаєшся. Тобі не гірше за мене відомо, що половина Тринадцятьох щось тобі та й винна. Ти надто багато працювала, щоб ігнорувати свій вплив, коли нарешті з’явився шанс використати його для чогось *доброго*.

Вона нарешті повертається до мене.

— Це наживе мені ворогів.

— Це виведе на чисту воду тих ворогів, яких ти вже маєш, — виправляю я.

Мати якось дивно посміхається.

— Ти виявилася уважнішою, ніж я очікувала.

— Як ти сама сказала, я вчилася у найкращих, — не погоджуюся з її рішеннями, але збрешу, якщо скажу, що той образ, що я його носила так довго, свого часу спав мені на думку сам собою. Я спостерігала, як вона маневрує поміж впливових гравців цього міста, і формувала себе відповідно до її прикладу, аби пересуватися цими вихорами й потоками, не здіймаючи хвиль. — Ти маєш це зробити.

Вона повільно вдихає, а видихнувши, немов разом із повітрям відпускає всі вагання.

— Шість заходів.

— Перепрошую?

— Ти подбаєш про те, щоб Аїд відвідував щонайменше шість заходів протягом календарного року, бажано на мій вибір. — Вона перехоплює мій погляд. — На додачу до цього, він також погодиться, щоб його бачили в моїй компанії достатньо часто, аби припустити, що ми союзники.

Я звужую очі.

— Ти не контролюватимеш його.

— Звісно ж, ні. Але сприйняття — це все. Якщо решта Олімпу вважатиме, що Аїд у мене в кишені, це посилить мій вплив у геометричній прогресії.

Це неймовірний ризик. Тринадцятеро, може, й у курсі про існування Аїда, але ж решта Верхнього міста донедавна цього не знала. Якщо вони вважатимуть його й мою матір союзниками, то це вплине на будь-які угоди, які вона укладатиме. Бо ніхто не горітиме бажанням побачити у себе на порозі монстра Олімпу, що прийшов до них, бо вони розлютили Деметру.

Але це якраз найважливіший фактор. Вона хоче *видимості* альянсу. Аїд не буде зобов’язаний її підтримувати, якщо тільки сам не захоче. Потрібно, лише щоб його бачили разом із нею.

— Гаразд.

— Тоді домовилися. — Вона простягає руку.

Я споглядаю її кілька довгих митей. Якщо погоджуся, шляху назад не буде. Я не зможу залишити Олімп. І не зможу уникнути інтриганства, політики й боротьби за владу, які є невід’ємною частиною тутешнього життя. Якщо піду на це, то добровільно занурю себе у все це з головою. І не зможу прикидатися, ніби в мене не було вибору. Не зможу потім дати задню та списати все на дурість. Я входжу в це із широко розплющеними очима, і мушу змиритися.

Якщо я не укладу цієї угоди, в Олімпі розпочнеться війна. Сотні людей — якщо не більше — можуть загинути. *Аїд* може загинути. І

навіть якщо він виживе — якою буде ціна? Йому вже довелося пройти через стільки всього, пережити так багато втрат. Якщо я можу вберегти його від ще більшої кількості — я радо зроблю це.

Якщо я не укладу цієї угоди, то більше ніколи його не побачу.

Я простягаю свою руку до маминої, і ми обмінюємося міцним рукостисканням.

— Домовилися.

13 Персонаж казки Шарля Перро, багатій із синьою бородою і таким самим прізвиськом, який убиває своїх дружин.

РОЗДІЛ 29

АЇД

Вона пішла.

Я сиджу у своїй спальні й дивлюся на порожнє ліжко, поки світанок починає прокрадатися по небосхилу. Кімната ніколи раніше не здавалася мені такою великою, такою спорожнілою. Її відсутність у моєму домі відчувається, як відсутність кінцівки на тілі. Вона болить фантомним болем. І цього ніяк не виправити.

Нахилившись уперед, затуляю очі долонями. Я дивився записи з камер спостереження. Бачив, як вона пішла з Гермесою. Якби все було простіше, я міг би списати це на те, що Персефона передумала, що вона не хоче мати нічого спільного ні з цією війною, ні зі мною після того, що сталося сьогодні вночі.

Але вона залишила тут свою сестру.

І на ній була чорна сукня.

Я не з тих, хто шукає знаків там, де їх немає, але до того вона теж була в чорному. Сьогоднішній вечір став для нас переломним моментом, одним із найсвіжіших у низці багатьох. Вона стояла пліч-о-пліч зі мною в чорному, і ми практично зізналися у своїх почуттях одне до одного. Якби Персефоні було байдуже, то, йдучи, вона б не вдяглася як моя темна королева. Вона б не залишила тут Еврідіку, безмовно даючи зрозуміти, що довіряє мені безпеку своєї сестри.

Вона робить красномовну заяву.

Я підводжуся та підходжу до ліжка. Часу на сон немає, але мені треба прийняти душ і прочистити думки. Все відбувається надто швидко. І я не можу дозволити собі щось пропустити.

Бачу папірець, щойно заходжу до ванної кімнати. Він обірваний з одного боку, і коли я підіймаю його, то впізнаю назву книжки, яку Персефона читала, коли я востаннє її бачив. Її каракулі майже нерозбірливі, що змушує мене посміхнутися попри все. Це одна з тих небагатьох її рис, яку не назвеш зразковою. Записка коротка, але від неї все одно перехоплює дух.

Аїде,

Пробач мені. Це матиме поганий вигляд, але присягаюся, що роблю це заради тебе. Зізнаватися отак — неприпустимо, але я не знаю, чи буде в мене інша можливість. Я кохаю тебе. І це я заварила цю кашу, тож тепер маю її виправити.

Твоя П

Я читаю її знову. І потім ще раз.

— *Чорт забирай*. — Якби вона пішла від мене, щоб врятувати себе чи своїх сестер, це було б легше прийняти. Я підозрював, але підозрювати й знати правду — дві дуже різні речі.

Щось усередині мене стає холодним і нестерпним, коли я витягаю телефон і перевіряю сайти жовтої преси. Персефона зникла лише кілька годин тому, але її фотографії вже скрізь. Ось вона, в тій самій чорній сукні на вечірці у Зевса. Зевс владно обіймає її за талію. Вона дарує йому свою сонячну посмішку, таку фальшиву й солодку, що в мене аж зуби зводить.

Вона повернулася в його розпростерті обійми, щоб врятувати *мене*. Мені це в голові не вкладається. Вона бачила, як я до всього готувався. Знає, на що я здатен. Разом із моїми людьми ми спроможні вистояти проти всього, що Зевс нам підкине. Буде непросто, але ми можемо це зробити.

Персефона вирішила підставитися під кулю, розраховану на мене.

Від цієї думки холоднеча всередині мене перетворюється на справжній лід. Зевс змусить її заплатити за втечу й за те, що дозволила мені розпускати руки на очах у його оточення. За те, що в його очах я її *заплямував*. Він вимістить на ній свою лють, і навіть Персефона не зможе довго це витримувати. Може, тіло її і переживе, але він зламає її

душу й ту силу, що робить її *собою*. Зевс не з тих, хто терпить супротив.

Я обіцяв, що захищу її.

Я, бляха, *кохаю* її.

Поклавши записку точнісінько туди ж, де і знайшов, я виходжу з ванної кімнати. Після стількох блукань цими коридорами, уникати підлеглих і камер для мене — дитяча забавка. Харон збожеволіє, коли зрозуміє, що я вчинив. Андреас ніколи мені не пробачить. Але ніщо з цього не має значення. Ніщо, окрім того, що я зроблю все можливе, аби врятувати Персефону.

Навіть якщо це означає, що їй доведеться втекти світ за очі з Олімпу. Втекти світ за очі від *мене*. Навіть знаючи, що подарувати їй свободу — це втратити її назавжди. Краще хай вона буде втраченою для мене на користь світу та власної свободи, аніж дати їй скоритися Зевсу, щоб розплатитися за реальні й надумані гріхи.

Я вб’ю його.

Встигаю пройти один квартал від свого будинку, коли з-за рогу виїжджає темний седан і гальмує поряд зі мною. Пасажирське вікно опускається, і Гермеса обдаровує мене тінню своєї звичайної посмішки.

— Ти збираєшся зробити щось дуже дурне.

Діоніс сидить на водійському сидінні й вигляд у нього такий виснажений, ніби провів тиждень у запої.

— Аїд завжди мав оцю схильність до благородства.

— Я б не хотів, щоб ви встрявали. Знаю, що обоє цього терпіти не можете. — Слова прозвучали значно різкіше, ніж передбачалося, але я нічого не можу з цим вдіяти. Всупереч здоровому глузду, я почав вважати їх із Діонісом друзями, і подивіться, куди це мене привело. Зрада. Нескінченна клята зрада.

Її посмішка зникає.

— Ми всі граємо відведені нам ролі. Я знала сценарій, коли погоджувалася на титул. — Вона дивиться на Діоніса. — Ми обоє знали.

— Не всі з нас мали такий вибір. — Я не можу приховати гіркоту та гнів у своєму голосі. Я ніколи не просив бути Аїдом. Цей вибір у мене забрали, варто було мені зробити свій перший вдих. Надто важка ноша для плечей новонародженого, але нікому не було діла до моїх бажань. Ані моїм батькам. Ані вже точно Зевсу, коли він зробив мене сиротою та наймолодшим Аїдом в історії Олімпу.

Вона зітхає.

— Залазь у машину. Так буде швидше, ніж пішки, і ти ж не хочеш з’явитися перед Зевсом весь пожмаканий і в дорожній куряві. Презентація — це вісімдесят відсотків успіху переговорів.

Я зупиняюся. Автівка пригальмовує разом зі мною.

— Хто сказав, що я йду до Зевса?

— Ну ми ж не зовсім дурники, — посміюється Діоніс. — Кохання всього твого життя тільки що уклала угоду, аби врятувати твою шкуру, тож, ясна річ, ти вирішиш зробити дуже романтичний і дуже імпульсивний жест, аби врятувати її у відповідь.

Моя внутрішня боротьба триває лише мить. Зрештою, вони мають рацію. Їм обом відведено певні ролі, як і всім нам. Звинувачувати їх у цьому — все одно, що сердитися на вітер за те, що він несподівано змінив напрямок. Я обходжу машину та вмощуюся на задньому сидінні.

— Ти допомогла їй піти, Гермесо?

— Вона найняла мене для цього. — Гермеса обертається, щоб подивитися на мене, коли Діоніс перелаштовується у праву смугу й рушає на північ. — І навіть якби вона цього не зробила, я все одно допомогла б. — Вона постукує пальцями по підлокітнику, не в змозі заспокоїтися навіть на мить. — Вона мені подобається. І ти мені подобаєшся, коли ви разом.

— Зараз ми не разом.

Діоніс знизує плечима, не зводячи очей із дороги.

— Стосунки — складна штука. Ти кохаєш її. Вона, очевидно, теж тебе кохає, інакше не побігла б рятувати тебе від Зевса й решти Тринадцяти. Ви якось розберетеся.

— Я не знаю, що робитиму, якщо через це з нею щось трапиться, — ніколи не пробачу собі, якщо не зможу захистити її, як обіцяв.

— Щось із нею вже й так трапилося ще до того, як ти її зустрів, Аїде. Вона тікала від Зевса, коли потрапила у твої втішні обійми. Ти тут ні до чого. — Гермеса трохи сміється. — Ну, точніше, ти був ні до чого, але якщо Зевс когось і ненавидів більше за тебе, то тільки твого батька. Він зробить усе від нього залежне, щоб стерти з лиця землі титул Аїда. Просто зітре його на порох силою своєї люті й ураженої гордості.

Колись оця Зевсова вендета лише втомлювала мене. Я прагну помститися за смерть батьків, так, але з мого боку логічно ненавидіти його, адже він зробив мене сиротою. Його ж ненависть до мене логіці не піддається. Бляха, та й ненависть до моїх батьків теж, якщо вже так.

— Йому варто було все це вже відпустити.

— Так. — Її пальці видають свої с*тук, стук, стук*. — Але він вбив собі в голову, що син за сина — це логічно, тож маємо те, що маємо.

Я хмурюся.

— Про що це ти?

— Про що це я завжди? — Гермеса відмахується. — Він не зупиниться, ти ж знаєш. Навіть якщо тобі вдасться викрутитися з цієї халепи, він буде цілитися тобі ножем у спину, доки його зле старе серце не перестане битися.

Я хочу розпитати, що вона мала на увазі, кажучи про сина за сина. У Зевса четверо дітей — принаймні, офіційно визнаних — двоє синів і дві доньки, вік яких варіюється від такого ж, як мій, до ледве за двадцять. Титул Зевса, коли той помре, отримає Персей. Він не кращий за свого батька, керований владою та амбіціями й готовий розчавити будь-кого, хто стане у нього на шляху. А от другий син Зевса на загальну думку був кращою людиною. Він протистояв батьку, однак програв, після чого з боєм покинув Олімп і ніколи не повертався назад.

— Геракл помер?

— Що? Ні. Звісно ж, ні. Якщо вже на те пішло, то він зараз дуже навіть щасливий, — Гермеса не дивиться на мене. — Не переймайся загадками, Аїде. Подумай про те, що очікує на тебе сьогодні.

У тому й проблема. Я не знаю, *що* очікує на мене сьогодні. Визираю у вікно, спостерігаючи, як на горизонті постає Кипарисовий міст. Перетинаючи його, я ніби потрапляю в інший світ, принаймні у своїй уяві. Я можу на пальцях однієї руки порахувати, скільки разів бував у Верхньому місті, й не загнутими ще залишиться чотири пальці. До минулої ночі востаннє я бував тут, коли офіційно приймав титул Аїда. Все відбувалося у холодній залі, за спиною в мене стояв Андреас, а навпроти — решта Тринадцятьох. Перша дружина Зевса тоді ще була жива, тож вони були у повному складі.

Я ж був лише дитиною, і вони відвели мені роль, з якої мені, за відсутності іншого вибору, довелося зростися.

І тепер їм доведеться рахуватися з монстром, якого вони створили.

Я зберігаю мовчання, поки Діоніс не зупиняється на узбіччі кварталу, повного хмарочосів. Навіть серед усього багатства, що так і фонтанує з навколишніх будівель, одразу стає зрозуміло, яка з них належить Зевсу. Значно вища за решту, втім, хоч і красива, проте холодна й бездушна. Йому пасує.

Поклавши долоню на ручку дверей, я спиняюся.

— Відчуття таке, ніби я прямую на поле битви, з якого не виберуся живим.

— М-м-м, — Гермеса прочищає горло. — Кумедна історія. У мене для тебе повідомлення.

— *Зараз?* Чому ти не передала його одразу?

Гермеса закочує очі.

— Тому що, Аїде, тебе треба було підвезти. Пріоритети, мій друже. — Перш ніж я встигаю придумати відповідь, вона пересмикує плечима й промовляє голосом Деметри: — Ти маєш мою підтримку, а також Гермеси, Діоніса, Афіни… й Посейдона. — Вона нахиляється та вкладає мені в руку пістолет. — Зроби те, що маєш зробити.

Від шоку я застигаю на місці. І ледве можу дихати.

— Вона щойно перелічила половину Тринадцятьох. — У Тринадцятьох існує структура влади, і більшість головних гравців кинула свої сили за Зевса: Арес, Афродита, Аполлон. Але щоб

Посейдон разом із Деметрою перейшли на мій бік? Це значно зрівнює шанси. Я швидко підраховую. — Ми маємо більшість.

— Так, маємо. Тож постарайся не змарнувати цього шансу. — Вона киває підборіддям на будівлю. — Задні двері не замкнені. Твоє вікно можливостей не триватиме довго.

Я не можу їй довіритися. Не повністю. Гермеса присягнулася передавати послання у тому вигляді, у якому їй їх дають, але від автора повідомлення не вимагається казати правду. Це може бути пастка. Я востаннє кидаю погляд на будівлю. Якщо це все ж таки пастка, то нічого не вдієш. Персефона в небезпеці, тож я не можу дати задню.

Якщо ж це *не* пастка, то Деметра щойно дала мені зелене світло вбити Зевса, як я і задумував від самого початку. Вона чітко дала зрозуміти, що підтримає це, а разом із нею і половина Тринадцятьох.

Якщо зроблю це, є ризик, що Персефона ніколи не пробачить мені. Пам’ятаю, яке в неї було обличчя, коли я побив Зевсового приспішника. Її шокувала моя жорстокість. Вбивство поставить мене в один ряд із Зевсом, зробить таким самим монстром, незалежно від того, наскільки він заслуговує отримати кулю між очей.

Повільно вдихаю. Так, я можу втратити її, але принаймні вона буде в безпеці.

Я залюбки заплачу будь-яку ціну, аби домогтися цього.

Відчуття таке, ніби вже дуже давно моє життя вело саме до цього моменту. Починаючи з тієї ночі, коли сталася пожежа. А може, навіть раніше. Добре це чи погано, але сьогодні ця глава завершиться.

Переконавшись, що пістолет заряджений, я прибираю його собі за пояс. Задні двері будівлі легко відчиняються. Заходжу всередину й вичікую, але ніхто не нападає та не намагається виштовхати мене звідси. Якщо вже на те пішло, то коридори здаються порожніми. Покинутими. Не впевнений, чи то люди Зевса такі недбалі, чи Деметра розчищає мені шлях, але не скористатися такою можливістю не можу. Я прослизаю коридором до дверей, що ведуть до сходів. Коли мені був двадцять один, я досліджував цю будівлю та планував повномасштабну атаку на неї — на Зевса. У мене були креслення,

охоронні перепустки й докладна інформація про все, що могло знадобитися, аби дістати Зевса та всадити кулю йому в мізки.

Я тоді майже зробив це.

У той момент для мене не мало значення, що це було б самогубство і що навіть якби я вижив, то на мою голову впала б уся міць Тринадцятьох. Єдине, про що я міг тоді думати, — це помста.

Аж поки Андреас не дав мені словесного прочухана вселенських масштабів. Він змусив мене побачити, хто насправді поплатиться за мою нерозсудливість. Змусив мене навчитися терпінню, незважаючи на те, як сильно необхідність вичікувати вбивала мене.

Я вважав, що всі ті зусилля та планування були марні. Я помилявся.

Тут є службовий ліфт, що підіймається з третього поверху. Він не має того ж рівня безпеки, що й звичайні ліфти, оскільки ним користуються лише працівники, які пройшли відповідну перевірку. Тихо пересуваючись територією Зевса, я нікого не зустрічаю на своєму шляху. Знову виникає відчуття, ніби хтось розчистив мені дорогу, навіть якщо нічого довкола не вказує на застосування фізичної сили. Моє напруження зростає з кожним порожнім коридором, з кожним безлюдним приміщенням.

Невже у всій будівлі немає ніякої охорони?

Останній поверх — це сучасна бенкетна зала, одна стіна котрої — суцільні вікна, що виходять на терасу над Олімпом, а решту дві навпроти прикрашають велетенські портрети Тринадцятьох. Річка Стікс темною смугою прорізає місто, і я не можу не помітити, що освітлення на моєму березі здається тьмянішим. Для цього натовпу засранців так воно і є, еге ж?

Вони не обтяжують себе тим, щоб побачити цінність історії, закарбованої на кожній поверхні в Нижньому місті. Та й і з якого дива, якщо вони систематично знищують її з кожного клаптика, що оточує вежу Додона?

Йолопи, всі до одного.

Я виходжу з бенкетної зали й прямую коридором. Він удвічі ширший, ніж мав би бути, — увесь цей простір так і кричить про Зевсові статки, наче якась неонова вивіска. Зазираю до найближчих дверей та виявляю

за ними кімнату, повну статуй. Вони не менш грандіозні, ніж портрети в бальній залі — кожен постамент відображає людську досконалість за версією скульптора. Напевно, це ті самі, про які згадувала Персефона одразу після прибуття до Нижнього міста. Спокуса підійти до моєї статуї та стягнути з неї вуаль майже непереборна, але неважливо, який вигляд має цей Аїд. Він уже, бляха, точно не матиме моїх шрамів — не матиме жодної з рис, які роблять мене тим, ким я є насправді.

Голос Персефони відлунює в моїй голові, м'який і впевнений. «Для мене ти прекрасний, Аїде. В тому числі зі шрамами, бо вони — частина тебе. Це нагадування про те, що ти пережив, — про те, наскільки ти сильний».

Я переводжу подих, який стримував, та м'яко зачиняю двері. Для мене тут нічого немає.

Останні двері в кінці коридору — масивна деталь інтер'єру, створена, щоб залякувати. Вони тягнуться від підлоги до самої стелі й, здається, вкриті справжнім золотом. Трясця, Зевс справді нестерпний буквально в усьому, чи не так?

Як і все інше в цьому місці, той факт, що він тримає свій особистий кабінет на тому ж поверсі, де регулярно бувають вищі верстви Олімпу, свідчить про его цього чоловіка. Так, у нього є охорона, але будь-хто навіть із мінімальними навичками зможе її обійти. А якщо взяти когось на кшталт Гермеси? Для тієї це завдання взагалі стало б курям на сміх.

Після настільки сприятливого перебігу подій я майже очікував, що, з'явившись у дверях, побачу кімнату, повну охорони, готової нафарширувати мене кулями. Бо, звісно ж, Зевс не залишив би себе таким незахищеним?

Прослизаю крізь двері й спиняюся, щоб зорієнтуватися. Кабінет приблизно такий, як я і думав: навала скла, сталі й темного дерева — і всюди позолота. Все, безсумнівно, дуже коштовне, але здається таким самим бездушним, як і решта будівлі.

Почувши з напіввідчинених дверей у задньому кутку якесь рохкання, я витягаю пістолет, який дала мені Гермеса. Минає кілька секунд,

перш ніж я розпізнаю причину звуку в поєднанні з ритмічним шльопанням плоті об плоть.

Моє серце зупиняється в грудях. Він трахає когось у ванній. Я не можу сказати, це звуки сексу чи болю, і від думки, що там може бути *Персефона*…

Всі роздуми полишають мене. Стратегії летять у трубу. Заціпеніла лють охоплює мене, коли я підходжу до дверей та прочиняю їх. Повністю зосередившись на тому, щоб врятувати кохану жінку, я лише за кілька довгих миттєвостей розумію, що це не Персефона перехилилася над раковиною. Мені не знайома ця жінка, але принаймні вона ніби як насолоджується процесом. Ніхто з них не помічає мене, коли я відходжу назад у тінь.

Не в змозі вгамувати калатання свого серце, я займаю позицію в кутку біля дверей, заховавшись у тіні — так, щоб виходячи з ванної, вони мене не побачили.

Це була не Персефона.

Але якщо я зіграю неправильно, наступного разу вона може опинитися на її місці.

Якби вона обрала його, це стало б мені поперек горла, як бите скло, але я поставився б із повагою до її вибору. Однак вона його не обере. Не добровільно. Він же отримає задоволення, ламаючи її, і цього я не можу допустити.

Тим двом вистачає буквально декількох хвилин, щоб закінчити. Не знаю, чому мене шокує, що, покидаючи ванну кімнату, вони ледве перекидаються парою слів. Жінка виходить першою та поспіхом прямує через весь кабінет до дверей. Зевс не квапиться. Коли він виходить та опускається в крісло за своїм столом, я вже місця собі не знаходжу від нетерпіння.

Нарешті я виходжу зі своєї схованки й направляю на нього пістолет.

— Доброго ранку, Зевсе.

РОЗДІЛ 30

АЇД

Зевс повільно обертається обличчям до мене. Я бачив його фотографії на шпальтах газет і сайтах жовтої преси стільки разів, що й порахувати не зможу, але наживо він здається вицвілим. Тут немає ретельно налаштованого світла, яке б максимально підкреслювало мужність його рис. Його костюм видається пожмаканим, і він пропустив ґудзик, коли застібав сорочку. Зевс… звичайний чоловік. Досить підтягнутий і привабливий, але не бог, не король і навіть не монстр. Простий старигань.

Він витріщається на мене, на його обличчі відбивається шок.

— У житті ти ще більше схожий на свого батька.

Ці слова виводять мене із шоку.

— Не смій навіть згадувати мого батька. — Я виходжу з кутка, обережно тримаючи пістолет перед собою. — Підіймайся.

— Повірити не можу, що ти настільки тупий, щоб явитися сюди. — Він повільно підводиться, витягуючись на повний зріст. Зевс вищий за мене на кілька сантиметрів, але це не має значення. Чесна боротьба ніколи не входила в мої плани.

Здається, він не особливо стурбований нашою зустріччю.

— Мушу визнати, твій план був розумний. Я б ніколи не подумав, що ця маленька сучка прибіжить до тебе й буде готова грати в *такі* ігри.

Я міцніше стискаю руків’я пістолета.

— *Її* теж не смій згадувати.

Тисни на курок. Просто, бляха, натисни на курок і покінчи із цим.

Зевс вишкіряється до мене.

— Зачепив тебе за живе? Чи це через те, що вона швиденько повернулася до мене, коли зрозуміла, хто тут має справжню владу?

— Ти надто самовпевнений як на того, кому погрожує озброєна людина.

— Якби ти збирався мене пристрелити, то зробив би це тієї ж миті, коли я сів. — Він хитає головою. — Виявляється, ти схожий на свого старого не тільки зовнішністю. *Він* теж завжди зволікав із тим, щоб натиснути на курок.

Я знову кажу собі просто зробити це, застрелити його прямо зараз і покінчити з усім. Зевс скоїв багато невимовного зла. Якщо десь і існує людина, що заслуговує на страту, то це він. Допоки він живий, Персефона не буде в безпеці. Мої люди не будуть у безпеці. Дідько, та поки він живий, весь *Олімп* не буде в безпеці. Я зроблю послугу кожній людині в цьому клятому місті, якщо припиню існування цього монстра.

Деметра й половина Тринадцятьох будуть тільки раді, якщо я зіграю роль їхньої зброї. Жодна бісова людина не стане винити мене, якщо я його вб’ю…

Крім Персефони.

І крім *мене*.

— Якщо натисну на курок, то буду не кращим за тебе. — Я поволі хитаю головою. — І не кращим за кожного члена Тринадцятьох, ладного чинити невимовні речі, аби здобути більше влади. — Я не жадаю більшої влади, але ніхто, подивившись зі сторони, не повірить у це.

Зевс шкіриться.

— Ти *не* кращий за нас, хлопче. Може, ти й граєшся в короля Нижнього міста, але коли справа доходить до діла, ти забиваєш людину майже до смерті й заявляєшся сюди, щоб погрожувати мені пістолетом. Саме так на твоєму місці вчинив би я.

— Я не такий, як ти. — Я мало не випльовую ці слова.

Він сміється.

— Хіба ні? Тому що, дивлячись на тебе зі своєї позиції, скажу, що ти не схожий на хорошого хлопця.

Ненавиджу, що він має рацію.

Я не можу його вбити.

Не таким чином.

Повільно опускаю пістолет.

— Я не такий, як ти, — повторюю.

Він пирхає.

— Ти вже вдруге за кілька днів порушуєш наш пакт. Навіть якщо я був готовий заплющити очі на перший раз, Тринадцятеро не проігнорують цього нападу. Вони жадатимуть твоєї крові.

— Невже? — Я дозволяю собі люту посмішку. Нарешті, *нарешті*, бляха-муха, я знаю щось, чого не знає цей виродок. Якщо я не можу його вбити, то принаймні зможу зробити це. — Ти справді віриш у цю свою фантазію, так?

— Що ти, бляха, верзеш?

— Не варто було тобі посилати своїх людей по дочок Деметри, — цокаю я язиком. — Якщо вона була готова відрізати пів міста від продовольства, щоб повернути Персефону, як гадаєш, що вона зробить із тобою за те, що ти наказав своїй людині зарізати Еврідіку?

— Відрізати половину продовольства… — Зевс застигає, здивовано розширивши очі. — Це не входило в план.

Мені насилу вдається стримати сміх. Я ніколи не пробачу Деметрі, що вона намагалася віддати Персефону цьому чоловікові, але не можу не тішитися з того, як ґрунтовно вона розхитала його за такий короткий проміжок часу.

— Можливо, це не входило у *твій* план. Але вона від самого початку грала у власну гру. Ти просто той єдиний тупий мудак, який цього не зрозумів.

— Може, проти *тебе* вона й ладна піти на подібне, однак їй відомо, хто її годує.

— Так. — Я чекаю, поки він трохи розслабиться, перш ніж вирвати землю йому з-під ніг. — Її годує Олімп. Олімп годує всіх Тринадцятьох. І навіть тебе — особливо тебе. Вони раз по раз заплющували очі на твої гріхи й ігнорували їх. Проте настав час платити за скоєне.

— Ти тут не заради правосуддя, — відповідає він уїдливо. — А заради нікчемної помсти.

Я стискаю пістолет, однак знову беру себе в руки. Нікчемна помста. Так він називає бажання домогтися справедливості за смерть моїх батьків. Я повільно вдихаю.

— Скасуй усе, і я вважатиму, що ми квити.

Зевс здіймає брови.

— Скасувати що? Війну? Чи мій шлюб із цією гарненькою лялею, донькою Деметри? З Персефоною.

— Тримай її ім’я подалі від свого рота. — Я наближаюсь до нього.

— Ця угода підписана, скріплена печаткою, і її лишилося тільки втілити в життя. Вона — моя нагорода за придушення залишків опору, який ти очолюєш. — Він посміхається. — Я маю намір отримати величезне задоволення від того, як ти її розкупорив.

Я розумію, що він намагається зачепити мене, але зараз, стоячи тут, ніщо не здається мені простим і зрозумілим.

— Вона не належить тобі. Вона не належить нікому, окрім самої себе.

— Ось у чому твоя помилка, — сміється Зевс. — Ти вирішив отримати все — моє життя, цю жінку, свою помсту, але останньої миті показуєш слабкодухість. — Його бліді блакитні очі спалахують злобою. — Так само, як твій старий.

— Та пішов ти.

Зевс кидається на мене — прудкіше, ніж йому годиться, — та хапається за пістолет. Сили в нього, виявляється, теж більше, ніж я очікував. Я намагаюся вирватись, та він не відпускає мою руку. Рефлекторно натискаю на курок, але куля летить кудись убік. Зевс смикає мене до себе, все ще намагаючись вихопити пістолет із моєї руки. Його погляд пророкує мою смерть. Може, я й вагався, чи вбивати його. Однак він не відповість мені тим самим.

Краєм вуха чую, як б’ється на друзки скло, але я надто зайнятий боротьбою за пістолет, аби відволікатися на це зараз. Вивертаю руку в його бік і знову натискаю на курок, але він був до того готовий, тож куля лише прошиває підлогу біля наших ніг.

Зевс нарешті міцно стискає мій зап’ясток та б’є моєю рукою собі поперек коліна. Бляха, боляче. Незважаючи на всі мої зусилля, я втрачаю контроль над пістолетом. Опускаю очі, намагаючись зрозуміти, куди він подівся. Зевс користується моєю розгубленістю і гатить мене кулаком в обличчя.

Кімната навколо здригається. Цей вилупок б’є з нечуваною силою. Ще один такий удар — і він може мене вирубити. Я трясу головою, але вгамувати дзвін у вухах мені не вдається.

Роздуми, плани й стратегія остаточно вивітрюються з голови. Мною керує лише інстинкт. Я встигаю підняти руку, щоб заблокувати його наступний удар, і від віддачі мене відкидає на кілька сантиметрів назад. Врізаю кулаком йому в живіт, від чого в Зевса виривається хрип. Він швидкий і б’є, немов вантажний потяг, але я вагаюся, бо хай і ненавиджу цього покидька, однак у моїх вухах все ще лунає переляканий голос Персефони.

«Аїде, зупинись».

Я не можу вбити його. Не стану. Мені просто потрібно відійти, утворити між нами достатню дистанцію, щоб я зміг рухатися, щоб я зміг *подумати*. Я відштовхую його від себе.

— Чому ти вбив мого батька?

Виродок сміється. Він, бляха, *сміється*.

— Він заслуговував на страждання. — Старий знову замахується, але цього разу я напоготові. Ухилившись від удару, врізаю йому в бік лівим хуком. Зевс згинається з прокльонами, але це уповільнює його лише трохи. — А матір твою шкода.

— Пішов. Нахрін. — Тут, цього ранку, я не знайду жодних відповідей. Навіть не знаю, чому гадав, що може скластися інакше. Зевс — клятий бандюган, готовий розправитися з будь-якою загрозою, що постає на його шляху. Такою загрозою були для нього мої батьки — новоспечені у своїх ролях і наївно налаштовані прокласти дорогу до нового, кращого Олімпу. Зевс не міг допустити, щоб щось зашкодило його владі, тому і прибрав їх. Ось і все.

Я продовжую намагатися створити між нами дистанцію, але все марно. Зевс не дає мені проходу. Докладаю всіх зусиль, щоб втримати

його кулаки подалі від мого обличчя. Навколо ока вже й так набряк, і лише питання часу, коли я перестану ним бачити. Якщо до того моменту бійка ще триватиме, мені гаплик.

Ухилившись від правого хука, я ловлю його за руку й, використовуючи Зевсову інерцію, штовхаю вбік від себе.

— Зупинись. Усе не мусить складатися саме так.

— Не зупинюся, поки ти не здохнеш, малий виродку. — Він трясе головою, наче бик, і кидається на мене. Я не помічаю, де саме ми стоїмо, поки мене по обличчю не починає сікти холодний вітер. *Дідько*.

— Стривай.

Та Зевс не слухає. Він замахується для удару, який буде до біса болючим, якщо влучить у свою ціль, однак, прямо як і я, неправильно оцінює свою близькість до розбитого вікна. Він опиняється на краю, балансуючи й розмахуючи руками, намагаючись знайти рівновагу.

Час сповільнюється.

Зевс ще не дійшов до точки неповернення. Я можу витягнути його назад. Мені просто потрібно дістатися туди. Я кидаюся вперед, маючи намір схопити його за руку, за сорочку, за що-небудь. Хай яким монстром він був, ніхто не заслуговує на подібне.

Він торкається моєї руки, але його пальці прослизають повз мої попри мої зусилля схопити його. Буквально за одну мить його не стає — і тільки свист повітря та затихаючий здивований крик стають єдиними доказами того, що він узагалі стояв тут. Я витріщаюся на розбите вікно, на порожнє темно-синє повітря, на вогні, що мерехтять удалині.

Чи усвідомлював я, як близько ми стояли? Чи навмисно підштовхував його сюди, аби він розбився на смерть?

Я так не думаю, але якщо скажу, що це був нещасний випадок, мені ніхто не повірить. Не тоді, коли я заявився до його кабінету з пістолетом рано-вранці, поки навколо не було ні душі.

Крижаний вітер знову ляскає мене по обличчю, повертаючи до тями. Не можна тут лишатися. Якщо хтось зрозуміє, що я порушив пакт, що я фактично вбив Зевса, то розплата за це впаде на моїх людей. Зараз я

надто покладаюся на те, що Деметра дотримає свого слова, однак наша недовга співпраця вже довела, що я не можу їй довіряти.

Виходжу в коридор і різко зупиняюся, усвідомлюючи, що я не сам. Вдивившись у темряву, впізнаю, хто стоїть переді мною. *Про вовка промовка*.

— Не очікував побачити тут *тебе*.

Деметра натягує на свої руки пару бездоганно чистих чорних рукавичок.

— Хтось же має прибрати весь цей безлад.

Вона має на увазі сцену, яку я залишив по собі в кабінеті… Чи *мене*? Я повільно видихаю.

— То це все було засідкою?

Вона здіймає брову, і на мить стає такою схожою на Персефону, що моє серце боляче стискається. Деметра сміється.

— Заледве. Я вже допомогла тобі декілька разів сьогодні вранці, і це найменше, що я можу зробити, аби переконатися, що ти все ще будеш поруч, коли я прийду забирати борг, — підійшовши до мене, вона зупиняється. — Але якщо ти скривдиш мою доньку, я з радістю вирву тобі горлянку.

— Я це запам’ятаю.

— Будь ласкавий. Вони ніколи не знайдуть тіло. — Вона розглядає свою огорнуту в рукавичку руку. — Знаєш, свині дуже ефективні істоти. Вони практично як природні утилізатори сміття.

Трясця, ця жінка не менш страхітлива, ніж її донька. Я посуваюся вбік, даючи їй дорогу до Зевсового кабінету.

— Що ти робитимеш?

— Як я й сказала — наведу лад. — Відчинивши двері, вона озирається на мене. — Донька, певно, дуже любить тебе, якщо звернулася до мене по допомогу, аби вберегти тебе. Я очікую, що ти дотримаєшся угоди, яку вона уклала.

— Дотримаюся. — Мені не потрібно дізнаватися подробиці, щоб погодитися. Хай би яка була ціна, я радо її заплачу. Це найменше, що я можу зробити після всього, що сталося.

— Будь ласкавий. А тепер забирайся звідси, поки люди Ареса не прийшли та не почали розслідування.

Розслідування смерті Зевса.

Смерті Зевса, яку спричинив я.

Після сьогоднішнього дня Персефона ніколи не дивитиметься на мене так, як раніше.

Поки я спускаюся на перший поверх, розуміння цього тяжіє наді мною так само, як і смерть Зевса. Опинившись на вулиці, я бачу, що навколо вже встиг зібратися невеликий натовп, і люди вдивляються в небо так, наче очікують знайти в ньому пояснення. Декотрі з них кидають погляди в мій бік, але не звертають особливої уваги. Анонімність — одна з переваг буття міфом.

Я розвертаюся та йду геть. У найтемніших закутках власної душі мені гадалося, що після смерті Зевса я почуватимуся переможцем. Що таким чином я врівноважу терези, відплачу за всі ті жахіття, які він коїв протягом багатьох років. Так, щодо мене і, безумовно, щодо моїх батьків, але також і щодо більшої кількості людей, ніж я в змозі порахувати. Смуга спричинених ним руйнувань широка й тягнеться крізь десятиліття.

Натомість я не відчуваю нічого.

Я мало що пам’ятаю з мого повернення до Нижнього міста. Таке відчуття, ніби ось щойно я засунув руки в кишені й схилив голову, ховаючи обличчя від вітру посеред бутиків Верхнього міста, а наступної миті кліпнув — і вже стою перед своїм будинком. Лише ниття в ногах і ступнях свідчать про те, що я пройшов увесь цей шлях пішки.

Я обертаюся та дивлюся на вежу Зевса, ледь помітну на горизонті з того місця, де я стою. Позаду неї сонце вже повністю піднялося на небосхилі. Новий день. Все змінилося, але нічого не змінилося.

Я все ще Аїд. Я все ще правлю своєю частиною Олімпу. Решті Тринадцятьох доведеться розгребти деяке лайно, але врешті-решт Персей стане новим Зевсом, одружиться і виплекає нову Геру. Я дотримаюся будь-якої угоди, укладеної з Деметрою. Персефона тепер

у безпеці і зможе покинути місто, вирушити назустріч своїм мріям. Я більше ніколи її не побачу. Все йтиме більш-менш так, як і раніше.

Ця думка мене до біса пригнічує.

Я заходжу в ті самі двері, з яких виходив, та потрапляю до переобладнаної вітальні. Тепер це щенячий манеж, заповнений іграшками й декількома лежанками. Опускаюся біля основної лежанки, у якій сплять усі троє цуценят. Хоча я поводжуся тихо, їм не потрібно багато часу, аби відчути, що до них прийшов гість. Цербер прокидається першим, дріботить до мене на нестійких лапках і залазить мені на коліна, наче позначаючи свою територію. Розбуджені відсутністю братикового тепла, слідом за ним до мене туляться своїми пухнастими непосидючими тільцями його сестрички.

Щось вивільняється в моїх грудях, поки я пещу їх, і я спираюся головою об стіну й заплющую очі. Що ж я за чудовисько таке, якщо від думки про те, що більше ніколи не побачу Персефону, відчуваю більшу втрату, аніж від жахливої смерті Зевса? Гадки не маю, однак мого жахливого єства не вистачає на те, щоб намагатися вийти з нею на зв’язок. Якщо я спробую тримати її в неволі, наче пташку, то буду нічим не кращим за нього. Заплющую очі.

Вона вільна.

І я повинен дати їй полетіти.

РОЗДІЛ 31

ПЕРСЕФОНА

Прокинувшись, я щонайперше дізнаюся новину про смерть Зевса. Вона горлає з комп’ютера, навколо якого скупчилися мої сестри, дивлячись репортаж про це з різним ступенем задоволення. Перехиляюся через плече Каллісто й хмурюся, побачивши заголовок, що пробігає внизу екрана.

— Він розбився на смерть?

— Кажуть, ніби вибив вікно й стрибнув, — відповідає Психея обережно нейтральним голосом. — Немає жодних доказів, що до цього був причетний ще хтось.

— Але з якого дива…

Мати обирає саме цей момент, щоб ввійти до кімнати. Попри дивність ранку вона вже повністю нафарбована та вбрана в елегантний брючний костюм, що вигідно підкреслює її фігуру.

— Збирайтеся, дівчата. Сьогодні ввечері відбудеться пресконференція з Тринадцятьма. Вони повідомлять подробиці щодо смерті Зевса, а також офіційно проголосять Персея наступним Зевсом.

Каллісто пирхає.

— А ви часу не гаєте, еге ж?

— У нас завжди має бути Зевс. Ти знаєш це як ніхто інший. — Вона плескає в долоні. — Тож ні, я не марную дорогоцінного часу.

Сестри неквапливо залишають кімнату, підкоряючись її наказу, але водночас мовчки виказуючи своє несхвалення. Чого не скажеш про мене. Вона надто весела, особливо після того, як минулої ночі переконала половину Тринадцятьох зрадити Зевса, а потім пішла «у

справах, нічого такого, нема про що турбуватися». Надто вже великий збіг, що наступного ж ранку він помер.

— Він не накладав на себе руки.

— Ясна річ. Він був із тих, кого до підземного королівства треба затягувати силоміць попри всі крики й пручання. — Вона бере мене за підборіддя та хмуриться. — Треба щось зробити з цими мішками у тебе під очима.

Я відштовхую її руку.

— Тебе анітрохи не турбує вбивство?

— А тебе?

Я розтуляю рота, щоб відповісти «звісно ж», але зрештою хитаю головою.

— Я рада, що його не стало.

— Ти й більшість Олімпу разом із тобою. — Вона вже відвернулася та скролить свій телефон. — Збирайся. Машина чекатиме внизу, щоб доставити тебе до мосту в Нижнє місто. Звідти тобі доведеться дістатися до Аїда самотужки.

Усе відбувається надто швидко. Я витріщаюся на неї, намагаючись розгледіти крізь фасад досконалості, за яким вона ховається.

— Мамо…

— М-м-м?

Як спитати власну матір, чи вона, бува, не скоїла вбивство? Бо вона ж на це здатна. Я знаю, що здатна. Але запитання все одно застрягає у мене в горлі, грубе й жорстке.

— Чи ти…

— Чи я вбила цього покидька? — Вона нарешті підводить очі від телефона. — Ні, звісно ж, ні. Якби це була я, то обрала б щось менш публічне, аніж викидати його з вікна.

Не впевнена, що це має мене заспокоїти, однак я їй вірю.

— Гаразд.

— Що ж, тепер, коли ми це прояснили, — вона знову дивиться в телефон, — настав час виконати твою частину угоди. Подбай про те, щоб Аїд був присутній на пресконференції сьогодні ввечері.

До мого хвилювання додається тривога.

— Ти не дала мені часу, щоб пояснити йому все.

— Не треба себе недооцінювати, Персефоно. — Не відриваючись від екрана, вона строчить комусь повідомлення. — Він у тебе закоханий. І погодиться на все, аби тільки ти залишалась із ним добровільно. Було б дурістю проігнорувати таку можливість.

— Гаразд. Я простежу, щоб це було зроблено.

— І поверни Еврідіку додому. — Її голос зм’якшується. — Тепер для неї тут безпечно, і їй треба бути з родиною, поки вона складатиме докупи своє розбите серце після того її ідіота-колишнього.

Принаймні в цьому ми погоджуємося.

— Добре.

Немає сенсу сперечатися щодо моєї спроможності переконати Аїда. Мати сприймала кожен свій шлюб як трамплін до чогось кращого, а своїх чоловіків — не як партнерів, а радше як пішаків, якими можна маніпулювати. Їй ніколи б не спало на думку, що я вважаю Аїда рівним собі.

Не додаючи більше нічого, я йду до себе в кімнату. Збори не забирають у мене багато часу, хоча я все ж наношу більше, ніж зазвичай, консилера під очі, тихенько лаючись. Після деяких роздумів вдягаю чорні брюки вільного крою та червону блузку — таку темну, що вона теж видається чорною. Збираю волосся в елегантний хвіст і наношу на губи помаду майже такого ж червоного відтінку, як і сорочка.

Якусь мить розглядаю себе в дзеркалі. Образ, який я так ретельно створювала роками, був сонячний та яскравий, наповнений світлими кольорами й рожевими губами. Зараз я геть інша людина. І *відчуваю* себе іншою людиною.

Добре. Дівчина, якою я була місяць тому, ніколи б не наважилася укласти угоду, яку я уклала минулої ночі. Такий малий проміжок часу. А стільки всього змінилося. І історія ще не скінчилася.

Дорога від будинку моєї матері до мосту займає менше часу, ніж я очікувала. Це наче два різних світи, але насправді між ними менш як тридцять хвилин, навіть з урахуванням заторів. Я вибираюся із заднього сидіння машини й гартуюся. По-хорошому мені потрібна

принаймні доба, щоб переконати Аїда подивитися на все з моєї перспективи, однак доведеться вдовольнитися декількома годинами.

І мені все ще треба перепросити за те, що вислизнула вночі, наче якась злодійка.

Дивно перетинати міст посеред білого дня. Я готуюся до того, що буде так само боляче, як і першого разу, але натомість відчуваю лише легкий тиск на шкіру. Спадає дивна думка, ніби мене вітають із поверненням додому. Швидко проходжу крізь колони до Нижнього міста. Це… справді відчувається як повернення додому. Я підіймаю підборіддя та починаю йти, з кожним кроком скорочуючи відстань між мостом і будинком Аїда. Ще досить рано, і на вулиці зустрічаються лише поодинокі перехожі, і їхня присутність лише зайвий раз підтверджує, що я вчинила правильно.

Ніхто із цих людей не постраждає від наслідків моїх дій.

Усе скінчено.

Майже.

Затамувавши подих та із серцем, що підступає до горла, я підіймаюся сходами до будинку Аїда й стукаю у двері. За мить вони відчиняються і хтось пригортає мене до свого м’якого тіла. Минає кілька секунд, перш ніж я усвідомлюю, що це Еврідіка.

— Чого це ти відчиняєш двері?

— Психея написала, що ти приїдеш. — Вона затягує мене в будинок і зачиняє за нами двері. — Зевс справді помер?

— Так. — Вона виснажена: під очима темні кола, волосся скуйовджене, наче його постійно перебирали пальцями. Я ловлю її за руки. — Мати хотіла б, щоб ти повернулася додому. Ми всі цього хотіли б.

Вона розтуляє рота, вагається та врешті киває.

— Я повернуся. — Вона дарує мені сумну посмішку. — Але щось мені підказує, що ти тут не заради мене. Аїд у кімнаті з цуценятами.

— Я швидко…

— Усе гаразд, — ще одна сумна посмішка. — Харон запропонував відвезти мене додому, коли я вирішу, що хочу цього. Не хвилюйся за мене.

Легше сказати, аніж зробити, однак вона має рацію. У Еврідіки свій власний шлях. Я обіймаю її ще раз.

— Хай би коли ти потребувала мене, я завжди поруч.

— Знаю. А тепер іди до свого коханого. — Вона легенько підштовхує мене в напрямку вітальні, у якій зараз живуть цуценята.

Аїд сидить під стіною із заплющеними очима, навколо його ніг порозлягалися песики. Він розплющує очі, коли я заходжу до кімнати, й повільно кліпає.

— Ти повернулася.

— Звісно, повернулася. — Я роблю крок йому назустріч і спиняюся, раптово почуваючись невпевнено й незграбно. Складаю руки перед собою. — Вибач, що поїхала, не попрощавшись. Я побачила можливість усе вирішити й скористалася нею.

Він розсіяно проводить рукою по спині цуценяти, що сидить у нього на колінах.

— Ти могла б поговорити зі мною, перш ніж піти. Я казав, що ти тут не полонянка, і справді мав це на увазі.

— Я не могла ризикувати, — шепочу я. — Ти підеш на все заради людей, які тобі небайдужі, але коли справа стосується твоєї власної безпеки, ти зовсім немилосердний.

— Я — витратний матеріал, — він знизує плечима. — Що йде в комплекті з територією.

— Ні, Аїде. Ні, ти абсолютно точно *не* витратний матеріал. — Я підходжу й обережно опускаюся перед ним на коліна. Тільки тепер я можу добре роздивитися його обличчя. Не стримавшись, зойкаю та простягаю руку, щоб провести пальцем по синцю, що темніє на його вилиці й розтікся під око.

— Що сталося?

Він усе ще уникає дивитися на мене.

— Минулої ночі ти уклала угоду зі своєю матір’ю, щоб я міг безкарно виступити проти Зевса. Які її умови?

— Як ти… — Я замовкаю, коли до мене доходить, що він сказав. — Зевс. Це був ти? — Судячи з усього, так — якщо тільки Аїд не встиг влипнути в п’яну бійку в якомусь барі, поки мене не було.

Найлогічніша відповідь також і найпростіша. Він прийшов по Зевса, і вони боролися. Тепер Зевс мертвий, а Аїд удома й вигляд у нього такий, ніби він пережив автокатастрофу.

Я тягнуся до нього й обережно беру його за руку. Він міцно стискає мою долоню, перш ніж, здається, усвідомлює, що робить, і намагається розчепити наші пальці. Я стискаю його ще міцніше.

— Ти пішов по нього.

— Я гадав, ти запропонувала йому себе, щоб урятувати мене. І розумів, що він зламає тебе, тож не міг стояти осторонь і дозволити цьому статися, — відповідає він якось спустошено. — Якби ж то я міг сказати тобі, що не хотів, аби він упав, але… я не знаю. Просто не знаю. Якщо це все змінить…

— Аїде, зупинись.

— Так, ти мені вже казала це раніше.

Я не одразу розумію, що він має на увазі.

— На мосту.

— Того чоловіка я теж ледь не вбив. — Його голос звучить дуже *неправильно*. Він ледве нагадує самого себе. — І можливо, зробив би це, якби ти мене не спинила.

Я прочищаю горло й пробую спочатку.

— Зевс був монстром. Я не збираюся вдавати, ніби вбивство — це правильний спосіб вирішити проблему, але невже ти справді думаєш, що він не вбив би тебе, якби мав шанс? На його совісті стільки смертей. Мені шкода, що тобі доводиться нести тягар його власної загибелі, але не шкода, що він мертвий. — Я простягаю вільну руку й обережно, щоб не зачепити синець, кладу долоню йому на обличчя. — А той чоловік, якого ти побив, скривдив мою сестру. Я кричала не тому, що хотіла його врятувати. Я кричала, бо знала, що ти почуватимешся винним, якщо втратиш контроль.

Він болісно зітхає.

— Гадаю, тоді це прощання.

Я б розсміялася, якби не почувалася так, ніби біжу марафон у самому розпалі. Зараз треба сказати все, як є, але моє серце б’ється так

швидко, що раптом стає лячно, що я от-от втрачу свідомість. Набагато легше було написати ці слова й зникнути, перш ніж він їх знайде.

— Аїде, я не піду. Я кохаю тебе. Я лишуся й зроблю все від себе можливе, щоб захистити тебе… й допомогти тобі захистити твоїх людей.

— Але ж Зевса більше немає, ти вільна.

— Знаю, що вільна. — Я уривчасто зітхаю. — І саме тому, що вільна, я й обираю це. Обираю *нас*. — Він не відмахується від моїх слів, тож я набираюся сміливості та продовжую: — Місяць тому єдине, чого я хотіла, це забратися звідси. Я не знала, що ти існуєш, не кажучи вже про те, що закохаюся в тебе. Не знала, що в Олімпі існує місце, де можна почуватися, як удома. — Коли він лише розгублено дивиться на мене, я злегка смикаю його за руку. — Тут, Аїде. Тут, із тобою, я почуваюся, як *удома*. У цьому будинку, у Нижньому місті. Я хочу бути з тобою, якщо ти мене приймеш.

Він повільно посміхається.

— Ти це серйозно?

— Усім серцем і душею.

— Я теж тебе кохаю. — Він підносить наші сплетені руки до губ і цілує кісточки моїх пальців. — Я не хотів заманювати тебе в пастку цими словами, але… я теж тебе кохаю.

Він кохає мене. *Кохає* мене. Я підозрювала, але, почувши ці три слова з його вуст, відчуваю, як у голові паморочиться від радості. Я б хотіла зануритися в це почуття з головою, але все ще потрібно подбати про вимогу моєї матері.

— Аїде, є ще дещо.

— Умови твоєї угоди.

— Так, — я міцно стискаю його руку. — Я пообіцяла матері шість публічних появ у Верхньому місті. Шість появ у нашій компанії.

Аїд дивиться на мене довгу мить.

— І це все?

— Що ти маєш на увазі під «це все»? Коли людина, що стоїть за міфом про Аїда, кілька разів на рік показується в її компанії, це

посилює її вплив у геометричній прогресії. Навіть якщо ти не її союзник, люди *вважатимуть* тебе ним. Це надзвичайно вагомо.

Він обережно перекладає цуценят і підводиться на ноги, тягнучи мене за собою.

— Це невелика плата.

— Ти впевнений? Бо якщо в тебе є бодай якісь сумніви…

— Персефоно, — Аїд бере моє обличчя в долоні. — Маленька сирено. Невже ти думаєш, що існує ціна, яку я не заплатив би за твоє щастя та безпеку? За твою свободу? Деметра могла б попросити значно більше.

Моє горло стискається.

— Не кажи їй цього.

— Не буду, — усміхається він мені. — Скажи мені це ще раз.

Немає сумнівів, про що саме він просить. Проводжу руками по його грудях і обіймаю за шию.

— Я кохаю тебе.

Його губи торкаються мого вуха.

— Ще раз.

— Кохаю тебе.

Шкірою відчуваю, як його губи вигинаються в усмішці.

— Я теж тебе кохаю, маленька сирено.

— Напевно, зараз не найкращий час для жартів, так?

Обійнявши мене за талію, він притягує мене ближче до себе, огортаючи своїм незмінним теплом.

— Відколи це тебе спиняє?

Я сміюся. Спочатку мій сміх лунає трохи уривчасто, але потім переростає у звук чистої радості.

— Ти маєш рацію.

Я злегка соваюся в його обіймах. Ледве віриться, що все скінчилося. Або не скінчилося, а тільки починається. Мені здається, що все це занадто добре, щоб бути правдою, і я не можу перестати торкатися його, запевняючи себе, що він тут, що все це відбувається насправді.

— У такому разі, у мене є запитання.

— Угу. — Він відсторонюється достатньо, аби я могла побачити, як він усміхається. — Питай.

— Ти любиш мене більше, ніж свою дорогоцінну підлогу?

Він сміється. Глибоким сміхом, який неначе заповнює собою весь простір довкола нас. Аїд схиляє голову, доки його губи не торкаються моїх.

— Я, безумовно, люблю тебе більше, ніж свою дорогоцінну підлогу. Але я наполягатиму на тому, щоб ти й надалі утримувалася від того, щоб стікати на неї кров'ю.

— Нічого не обіцяю.

— Я на це й не сподівався. — Він цілує мене. Востаннє я відчувала його губи на своїх менш як добу тому, але здається, ніби минуло значно більше часу. Я притискаюся до нього і з нетерпінням відкриваюся, щоб поглибити поцілунок, занурюючись у відчуття Аїда, у досконалість цього моменту.

Принаймні поки він кілька секунд по тому не підводить голову.

— Якщо ми не зупинимося, то запізнимося на пресконференцію.

— До біса.

Він знову сміється своїм чудовим сміхом.

— Персефоно, я дуже не хочу знову опинитися в чорному дідько-списку твоєї матері, особливо через щось, чому можна було б запобігти.

Він має рацію. Я знаю, що він має рацію. Запускаю пальці в його волосся та злегка тягну.

— Пообіцяй мені, що сьогодні ввечері ми замкнемо двері, вимкнемо телефони й розбризкаємо по хаті аерозоль «Анти-Гермеса». Я хочу, щоб ти був тільки моїм.

— Домовились.

На цьому ми неохоче розриваємо обійми. Більшість моїх речей досі тут, тож я намагаюся приховати косметикою синці Аїда, а решту довершують темні сонцезахисні окуляри. Він одягає суцільно чорний костюм, і стає схожий на лиходія, що ризикнув вийти на вулицю в сутінках. Всю дорогу до пресконференції ми тримаємося за руки.

Решта Тринадцятьох із сім’ями зібралася в одному з дворів навколо вежі Додона, всі бездоганно вбрані. Троє дітей Зевса, які залишилися в Олімпі, одягнені в чорне, їхні вирази облич підкреслено нейтральні. Мої сестри стоять позаду нашої матері. Я востаннє стискаю руку Аїда, перш ніж рушити до них. Він міцніше стискає мою руку.

— Залишся.

— Що? — я озираюся. — Але…

— Будь моєю, Персефоно. І дозволь мені бути твоїм. На людях і наодинці.

Я дивлюся на нього, і, наче спіймана пташка, в моїх грудях тріпоче лише одна відповідь.

— Так.

Не знаю, чого я очікувала. Конфронтації. Можливо, звинувачень. Натомість Аїд плавно прослизає в їхні ряди, поки прибувають репортери, а Посейдон робить крок уперед, щоб зробити офіційну заяву й оголосити Персея новим Зевсом. Людей більше турбує те, як відбувається дійство, аніж відповіді, і зараз це працює на нашу користь. Не зайвим є і те, що увага журналістів прикута до Аїда.

Його ж вираз обличчя попри все лишається таким розслабленим, наче він відвідує пресконференції постійно. Єдине, що видає Аїдів дискомфорт, — це те, як він непомітно для чужих очей міцно стискає мою руку. Коли ми починаємо розходитися, я притуляюся до нього й пошепки кажу йому на вухо:

— Ти молодець. Вже майже все.

— Людей прийшло більше, ніж я очікував, — промовляє він кутиком рота, ледь ворушачи губами.

— Я оберігатиму тебе. Обіцяю.

Ми починаємо прямувати до машин, аж репортери слідують за нами, закидаючи його такою кількістю запитань, що я ледве встигаю їх вловлювати.

— То весь цей час ви були в Нижньому місті?

— Чому з’явилися зараз? Це через те, що Зевс помер?

— То це ви той таємничий чоловік, з яким втекла Персефона Дімітріу?

— Ви двоє офіційно разом?

Я підіймаю руку, переводячи їхню увагу на себе.

— Друзі, ми з радістю зробимо офіційну заяву… завтра. Сьогодні ми тут, щоб оплакати втрату Зевса. — Мені вистачає практики публічних виступів, щоб брехати, не червоніючи. Тож я просто спокійно чекаю, поки вони нарешті заспокояться та сфокусуються на головній темі.

Аїд повертається до мене, коли нам нарешті вдається вирватися на волю, і робить те, що й завжди, — дивиться на мене так, ніби ніколи раніше не бачив.

— Ти моя лицарка у сонячних обладунках, що рятує мене від преси.

— Так, не тільки тобі до вподоби грати в героя. — Я ще раз стискаю його руку. — До всього цього цирку треба трохи звикнути.

— Гадаю, з тобою поруч я чудово впораюся. — Він не чекає на мою відповідь. Просто пригортає мене до себе та впивається в мої губи. Я з готовністю підіймаюся навшпиньки й обіймаю його за шию. Чую клацання фотоапаратів і перешіптування, але мені байдуже.

Коли він нарешті підводить голову, я тримаюся за нього, боячись, що ноги мені зрадять.

— Їдьмо зі мною додому.

— Так.

— Я маю на увазі не тільки сьогодні. Назавжди. Переїзди до мене.

— Я зрозуміла, що ти маєш на увазі. — Я усміхаюся та швиденько цілую його в губи. — І моя відповідь незмінна. «*Так*» — на все.

ЕПІЛОГ

АЇД

— Готова?

Персефона усміхається мені, але це її щаслива усмішка — її *справжня* усмішка.

— Ти мене вже разів десять про це питав за останню годину. — Вона підштовхує своїм плечем моє. — Може, це *ти* нервуєш?

«*Нервуєш*» — це не те слово. За останні два тижні, відколи я вийшов із тіні прямісінько в блискуче зміїне кодло Верхнього міста, мені довелося пристосуватися до багатьох речей. Персефона була зі мною на кожному етапі, майстерно допомагаючи під час кожної взаємодії з медіа. Не знаю, що б робив без неї.

Молю богів, щоб мені ніколи не довелося це з'ясовувати.

Але сьогодні? Сьогоднішній вечір — тільки для нас.

— Я не хвилююся, — нарешті відповідаю. — Якщо ти не готова…

— Аїде, я готова. Я *більш ніж* готова. — Вона дивиться на двері, що ведуть до ігрової кімнати. Вони надто добре звукоізольовані, щоб ми могли почути людей, які зібралися за ними, але нам обом відомо, що вони вже там. Чекають.

Персефона робить вдих.

— Як я тобі?

А це запитання вона вже ставила мені пів десятка разів відтоді, як я увійшов до нашої спальні й застав її в розпалі зборів.

— Ти сама досконалість. — Це правда. Вона розпустила своє довге світле волосся та вклала його хвилями, а за вбрання обрала нове творіння Джульєтти. Це знову чорна сукня, що повторює всі вигини її фігури, спускаючись глибоким декольте від шиї до грудей, облягаючи

її стан та огортаючи стегна. Вона також з відкритою спиною, тож щоразу, коли Персефона обертається, мені доводиться боротися з бажанням упасти на коліна й поцілувати ямочку внизу на її попереку.

— Маленька сирено…

— Я готова. — Вона стає навшпиньки й швиденько цілує мене в губи. — Справді готова. Клянуся.

Я вирішую повірити їй на слово.

— Тоді ходімо.

Ми вже обговорили, як все відбуватиметься. Я розписав їй усе крок за кроком. Бувають випадки, коли несподіванка є частиною гри, але я не хочу, щоб щось зіпсувало Персефоні її ніч. Нашу ніч. Не тоді, коли це здається особливо значущим кроком для наших двох життів, що перевернулися з ніг на голову.

Я заводжу нас до зали. Вона знову облаштована відповідно до моїх вимог. Меблі навколо помосту трохи відсунуті назад, чітко вказуючи на те, що це має бути саме шоу, а не заклик приєднатися до нас. Світло приглушене, кожне місце зайняте.

Персефона спокійно й довірливо тримає мене за руку, радісно слідуючи за мною, поки я крокую повз крісла й дивани до помосту. Перш ніж я встигаю дати їй останній шанс передумати, вона легкою ходою підіймається на сцену й виходить на світло. Кидає на мене погляд через плече, наче точно знає, що я маю сказати. Я стримую посмішку й приєднуюся до неї.

Світло дарує нам інший тип усамітнення, не такий, як у затінку. Я бачу кожен сантиметр Персефони, але решта кімнати перетворюється на розпливчасті відблиски. Це ще одна зміна, яку можна буде зробити постійною, якщо подібне буде повторюватися; сьогодні ж усе організовано так, аби вона провела час якнайкраще.

Я вказую на центр помосту.

— Стань туди.

— Так, сер. — Вона каже це просто — так, ніби її губи вже не вигнулися в лукавій посмішці.

Я починаю повільно обходити її, розпалюючи її нетерпіння. Боги, вона така до біса досконала — аж важко повірити, що вона моя. І що

вона зробила мене своїм, ще й так беззаперечно, ніби витатуювала своє ім’я на самій моїй душі. Я готовий на все заради цієї жінки. Завоювати Верхнє місто. Скинути решту Тринадцятьох з їхніх веж зі слонової кістки. Дати ще одне нескінченне інтерв’ю репортеру жовтої преси.

Я торкаюся подолу її сукні, змушуючи тканину тріпотіти навколо її стегон.

— Якщо я задеру цю сукню, чи побачу, що на тобі немає трусиків?

Її посмішка ширшає.

— Існує тільки один спосіб це з’ясувати.

— За хвилину. — Втримуюся від посмішки, бачачи її відверте розчарування, та підсуваюся ближче, щоб провести руками вздовж її рук, потім плечей, і врешті взяти в долоні її обличчя. Я стишую голос, промовляючи лише до неї. — У тебе є твоє стоп-слово, але якщо ти захочеш, щоб це припинилося в будь-який момент, просто скажи мені. І все припиниться.

Вона злегка стискає мої зап’ястки.

— Знаю.

— Добре.

— Аїде? — Персефона усміхається мені. — Хочеш побачити найкращу особливість цієї сукні? — Вона не чекає на відповідь, маленька пустунка, а одразу тягнеться до своєї шиї та розстібає застібку позаду. Тканина струменить її тілом і падає додолу — ніжна, наче пелюстка квітки.

Під нею вона абсолютно гола.

Я підіймаю її руку в неї над головою, спонукаючи повільно обернутися навколо себе.

— Хочеш влаштувати шоу, маленька сирено? То нехай вони побачать усе. — Я насолоджуюся тим, як у відповідь червоніє її золотиста шкіра.

Відпускаю її руку, щоб підійти до краю помосту та взяти стілець, який заздалегідь прилаштував там ще вдень. Він зроблений із чорного металу, з широким сидінням і достатньо високою спинкою, щоб через неї можна було зручно перехилитися.

Жестом показую їй, щоб сіла на стілець.

— Розведи ніжки, Персефоно.

Вона починає нерівно дихати і, коли я кладу руку їй на потилицю, одразу лине до моєї долоні. Тому що моя маленька сирена потребує не лише щоб її виставили напоказ, але й щоб я був її якорем під час цього дійства.

Перехиляюся через спинку стільця та проводжу руками по її стегнах, розсуваючи їх ширше. Злегка погладжуючи її кицьку, я відчуваю, що вона вже вся волога й спрагла. Притискаюся губами до її скроні, продовжуючи пестити її.

— Знаєш, що вони бачать, дивлячись на нас?

— Ні, — задихається вона, піднімаючи стегна й намагаючись скерувати мій дотик. — Розкажи мені.

— Вони бачать, як їхня золота принцеса пала, — я вводжу в неї два пальці. — І як на її місці постає їхня темна богиня.

Вона стогне, і я не можу втриматися. Впиваюся поцілунком в її губи. Відчуваючи смак Персефони на язиці, я ненадовго забуваю про все на світі. Про глядачів. Про все, окрім того, що маю зробити все можливе, щоб вона знову видала цей звук. Притискаю основу долоні до її клітора, повільно трахаючи її пальцями, розпалюючи її бажання. Її рухи стають все несамовитішими, поки вона женеться за насолодою, скачучи на моїй руці, навіть коли я даю їй саме те, що їй потрібно, аби злетіти до небес.

Перериваю поцілунок, щоб наказати:

— Кінчи для мене, маленька сирено.

І вона кінчає. Боги, як вона кінчає.

Я даю їй ще трохи погойдатися на хвилях насолоди, перш ніж послаблюю дотик і витягую з неї пальці.

— А тепер я перехилю тебе через цей стілець і відтрахаю.

Персефона обдаровує мене запаморочливою усмішкою, її горіхові очі переповнені любов’ю.

— Так, сер.

Вона підводиться на нестійких ногах, і з моєю допомогою займає потрібне мені положення, перехилившись через спинку стільця. Я

ширше розставляю її ноги й відступаю назад, щоб краще роздивитися.

Дідько.

Те, як безоглядно ця жінка мені довіряє, змушує мене хотіти бути кращим чоловіком і ніколи не розчаровувати її. Вона починає тремтіти, і я скорочую відстань між нами, проводячи руками по її сідницях і спині.

— Готова?

— О боги, просто *трахни* мене вже.

Кімнатою прокочується хвиля смішків, численні голоси доповнюють мій власний у відповідь на її слова. Я злегка ляскаю її по дупі.

— Яка нетерпляча.

— Так. Дуже. — Вона злегка вигинається. — Будь ласка, Аїде. Не змушуй мене більше чекати. Ти мені потрібен.

Зрештою, я не хочу дражнити її більше, ніж їй самій би того хотілось. Можливо, іншим разом. Сьогодні ж жага занадто сильна. Я вивільняю свій член і, тримаючи її за стегно, проникаю в неї на всю довжину. З грудей Персефони вихоплюється низький стогін, що майже перекриває мій власний різкий видих.

Це мені теж ніколи не набридне. Те, як вона притискається до мене, ніби ніколи не хоче мене відпускати. Як вона рухається мені назустріч, потребуючи, щоб я увійшов у неї якомога глибше. Її маленькі схлипи й стогони.

Решта присутніх може вважати, що теж отримують доступ до цього, але їхня єдина роль тут сьогодні — посилити *її* насолоду.

Я простягаю руку й накручую її волосся на кулак, смикаючи, доки вона не підіймає очі в темряву, що оточує подіум.

— Вони дивляться. Ласі до будь-яких крихт, які ми їм кинемо. Цієї ночі вони шукатимуть свого задоволення, згадуючи, як я тебе трахав.

— Добре, — стогне вона. — Сильніше.

Я грубо сміюся та підкоряюся. Починаю трахати її різкими рухами, утримуючи на місці. Неможливо сховатися від того, що ми виставлені напоказ, і судячи з того, як Персефона стискається навколо мене, вона насолоджується кожною миттю.

І ось із різким і жагучим вигуком вона кінчає. Мені доводиться докласти чималих зусиль, аби не послідувати за нею, але сьогоднішній вечір — для *неї*. Не для мене. Я роблю глибокий вдих і виходжу з неї, щоб заправити свій член назад у брюки. Потім підіймаю її та перекидаю собі через плече. Зойк Персефони змушує мене стримувати усмішку. Я повільно обертаюся до глядачів.

— Сподіваюся, вам сподобалося шоу. Бо воно тільки що скінчилося.

— Нам сподобалось! — вигукує хтось із зали. Голос схожий на Гермесу.

Хитаю головою та сходжу з помосту під сміх Персефони. Вона видається такою до біса *щасливою*, і цей звук ідеально збігається з теплом у моїх грудях. Я підходжу до трону й опускаюся на нього.

Це наше королівство, наш трон, *наше все*.

Персефона все ще посміюється, вмощуючись у мене на колінах.

— «Сподіваюся, вам сподобалося шоу. Бо воно тільки що скінчилося.» *Серйозно?*

— Стисло й по суті.

— Угу. — Вона совається, щоб осідлати мене. — Я збиралася запропонувати встановити тут ще один трон.

Я злегка обхоплюю її стегна, дозволяючи їй головувати.

— Людина, що виготовила цей трон, все ще живе в Нижньому місті. Я можу замовити ще один, якщо хочеш.

— Ні, — її долоня обхоплює мене крізь брюки, — мені подобається ділити оцей. Так я маю до тебе доступ, — Персефона нахиляється до мене, її губи торкаються мого вуха. — Ти стримався, щоб я змогла трахнути тебе на цьому троні, Аїде?

— Так.

Вона знову сміється. Боги, я люблю її сміх.

— Ненаситний.

— Тільки для тебе. — Я проводжу руками по її тілу. — Я кохаю тебе, маленька сирено.

— Я теж тебе кохаю. — Вона цілує мене неквапливим розпусним поцілунком, від якого на декілька миттєвостей все довкола йде

обертом. Персефона занурює руки в моє волосся та усміхається прямо мені у вуста.

— І добре, що ти такий же ненаситний, як і я, бо я з тобою ще не закінчила.